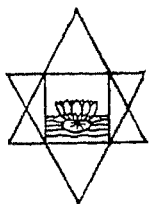

ஸ்ரீ அரவிந்தர்
அருளி
யோக ஸமுச்சயம்

இரண்டாம் பாகம்

தமிழ் ஆக்கியோரன்:
கே. எஸ். வெங்கடராமன்.

Sri Aurobindo's Synthesis of Yoga

ஸ்ரீ அரவிந்தர்

அருளிய

யோக ஸமுச்சயம்

(யோகங்களின் ஒன்றியம்)

இரண்டாம் பாகம்

சாஷித்ர ஆகஸ்த்யோன :

கே. எஸ். வெங்கடராமன்

Published by
SRI AUROBINDO LIBRARY
369, ESPLANADE
G. T. MADRAS

ஸ்ரீ அரவிந்தாமிதம் அகாடமி
புதுச்சேரி

மார்ச் 1940

முன்னுரை

ஸ்ரீ அரவிந்தா யோகநெறி மேற்கொண்டு புதுவையில் வாழவுபூண்ட காலத்திற் தாங்கண்ட அநுபூதிமார்க்கங்களை யெல்லாம் ஏனையவரும் அவைகளையறிந்ததய்ய வேண்டி “சூய” எனனுநதிங்கள் வெளியீட்டினகண் “யோக ஸமுச்சயம்” என்ற தலைப்பிட்டு ஆங்கிலமொழியில் பல கட்டுரைகளாய் வரைந்தனா. அவற்றிலொரு பகுதி நூல் வடிவில் அண்மையில் வெளிவந்தது.

மூலநூலிற்காணும் பொருள்களைத் தமிழ்ப்படுத்தி, தெய்விக காமயோகம் ஆதமநிலேதனம் காமத்தில் ஆதம் சமாபபணம் என்ற மூன்றத்தியாயங்களைப் புத்தக வடிவ மாக 1916ல் வெளியிட்டோ அந்நூலைப்படித்த மகிழ்ந்த அன்பா பலா எனைபாருக்கிடையும விரைந்து வெளியிடல் பெருநலம் யாக்குமென்று ஈடிதங்கள்மூலமாயும் நேரினும் ஊக்கிவந்தநாங்கள் எனினும் பலகாரணங்களால் விரைந்து செய்தறையலாது (இஃதுபோட்டே இந் நூல் வெளிவருமிறைது.

(இந் நூலின் முத்தறப்பிரிவில் வேளாவிவிதியும் பிண்பிரி பிரிவுகளில் வேளாவிபேற்றத்தின் உட்பகுதிகளாக, அறி வியக்கம் அனாரியக்கம் என்பவைகளும் முதநூலின் சொற் பொருளமைதி குணமுலாணமை தமிழ்ப்படுத்தப்பட்டுள ளன. ஸ்ரீ அரவிந்தரின் பூரணயோக நெறியைத் தமிழ் மக்க ளும் கற்றாணாதற்கு இந் நூல்கள் உதவுமென்பது ஒருதலை.

(முதற்பாகத்திக்கு ஆதாவளித்த அறிஞர்வைபுருகடும் என நன்றியறிதல் உரித்து. அதற்களித்தவண்ணமே யாரொரும இந் நூற்கும் ஈடிதவு அளித்து மற்றைய பகுதிக ளும் வெளிவருதற்குப் பெரிதும் துணைபுரிதல் வேண்டு மெனக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

ஸ்ரீ அரவிந்தாசிரமம்

இலங்கை

புதுச்சேரி

கே. எஸ். வெங்கடராமன்

7-7-1917

இந்நூலில் எடுத்தாண்ட சில குறியீடுகள்

அநதாநிவாசி—உள்ளுறைபவன்.

அநதாயாமி—உளவழிகாட்டி ; அனைவருள்ளும் சென்ற
ஆதரிப்பவன்.

அவசேதன ஜீவன—உணர்வு உட்புறம் ஒடுங்கிநின்ற உயிர்
ஆமூலமாக—வேரோடு ; முழுமுற்றாக.

இச்சாசகதி—விழைவாற்றல்.

கிரியாசகதி—இயங்காற்றல்.

கேந்திரம்—நாபபண ; மத்திய நிலை.

சைத்தியபுருஷன்—அந்தராதமா ; உள்ளுயிர்.

சைத்தியாமசம்—உள்ளுயிர்ப்பகுதி.

ஞாதா—அறிவோன்.

ஞானகாமம்—அறிவுச்செயல்.

ஞானம காமம் பகதி—அறிவு செயல் அன்பு.

நிரங்குசமாக—யாதொரு கட்டுப்பாடுமின்றி.

நேதா—நடத்துபவன்.

பரிவாததனம்—பண்டமாற்றல் ; ஒன்றைக் கொடுத்த
மற்றொன்று பெறுதல்.

பராசேதனபிராதேசம்—உரையுணர்வுகடந்த நிலை.

பாவசகதி—கருத்தாற்றல்.

பிரச்சனன சேதனம்—உணர்வென்று ஒன்றுள்ளென மன
பதையும் அறிய இயலாத மெய்நிகழ்வு.

பிரதிஷ்டை—நிலைபெறு.

பிராணசகதி—உயிராற்றல்.

முழுட்சு—வீடுபெற்றைப்பெற ஆராய்க்கொள்ளல்.

வியாபதி—எங்கும் ஊடுருவிநிற்கும் தன்மை.

விருபம்—கண்ணுக்கு இனிமையுற்ற வாடிவாய்.

வேள்வி விதி

ஒன்றேயாம் முப்பாதைகள் : வேள்வியின் தலைவன்

உலகம் நிலைபெறுடைத்து எனபதற்கு அறிகுறியாக அதன் தொடக்கத்திலேயே ஒரு தெய்வச் செயல் அதனகண் இடப்பட்டது இதுவே வேள்வி விதி (யகஞ் தாமம்) எனபது. இந்த விதியினால் ராககப்பெற்றே, தெய்வத் தனமையிற புகுத்தித் தடுத்தாளும் ஒரு அருளாற்றல், அகங்காரததையும் வேறுபாட்டையும் இயல்பாகக் கொண்ட சிருஷ்டியின் பிழைக்கீத திருத்தும் பொருட்டு உலகினகண் இறங்குகிறது. இந்த இறங்குதலே புருஷனது வேள்விச் செயலாம். அஃதாவது, பரமான்மா இயங்காற்றலினகண்ணும் பருப பொருளினகண்ணும் உணர்ச்சி, நியமம், குணம் எனப வற்றையுடனும், அவை விளக்கம் பெறுமாறு தனனை இணங்கிக் கொடுத்தல் எனபதாம். மருட்சியும், உணர்ச்சி யினமையும் நிரம்பிய இவ்வுலகை உய்வித்தறப்பொருட்டு, விததுப்போல உதவும் “வேள்வியைத் தோழனாய்த் தந்து மாந்தா குழாத்தை உலகீசன் உணர்பண்ணினான்” எனும் கீதையின் மொழிக் கு இது சான்றாகும். இவ்வேள்வி விதி எனபதை அகந்தை அங்கீகரித்தலின், தான இவ்வுலகில் தனித்து நிற்கவில்லை யெனபதையும், தலைமை வாய்ந்திருக்கவில்லை யெனபதையும் நடைமுறையில் அது ஒப்புக் கொண்டவாறாகும். ஆகவே, பல வகையிற பிளவுபட்டு நின்ற இவ்வாழ்விலுமே தனக்கப்பால் நின்றதும், தன்னிலும் உன்னதமானதும், நிறைவானதும், தெய்வத்தனமை வாய்ந்ததுமான எங்கும் நிறைந்த ஒரு பரம்பொருள் தனது

தொண்டையும், பணிவையும் -ஆணையிடுவது -அந்நகு நனகு விளங்கும். உண்மை நோக்குழி, எங்கும் நிறைந்த உலகாற்றல் அகநதையினமீது வேளவியைச் சுமத்துகிறது, அவசியமிருப்பின் கட்டாயப் படுததுகிறது, இவ்விதியைப் புத்தி பூவமாக ஒப்பாதவாகளிட்டுநதும் வேளவியைப் பெற்றே தீருகிறது; காரணம், வேளவி புரிதல் மெய்தக ளின் இயல்பான தன்மையாதலின். நமது அஞ்ஞானமோ, அல்லது பொய்மமையான அகங்காரத்துடன் நாம் வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கருதும் பாணமையோ, இயற்கையின் அந்நியந்த அடிப்படையான இந்தச் சநாதனமான உண்மையைச் சிறிதும் பாதிக்காது இயற்கையில் பொருந்திய உண்மை இதுவாம்: தனித்து நின்று சுதந்திரானது தான் பொருட்டே வாழ்வதாகக் கருதும் அகநதை உயிர், உண்மையில் தனிப் பட்டுமில்லை, சுதந்திரமானதுமன்று என்பதும், எவ்வளவு விரும்பினாலும் தான் தனிமையில் வாழவா தென்பது இயல்வே வியலாதென்பதும், உள்ளீடான ஒரு ஒளியிப்பில் எல்லா வுயிர்களுடனும் தான் பிணைக்கப்பட்டு வந்திருந்தென்பதுமாம். ஒவ்வொரு உயிரும் தனது மூலக்கூறுகளிலிருந்து வலிந்து தானாகவே ஏதோ இடையறுத்து நுழைகொண்டே யிருக்கிறது; இயற்கையிலிருந்து தனது மனத்தின் மூலமாயப் பெற்றவைகளிலிருந்தும், பிராணனினிஷ்டம் தேகத்திலும் சேமித்துவைத்த இருப்பிலிருந்தும் அத்நாயத்திலிருந்தும் சொத்துக்களிலிருந்தும் தன்னைச் சுட்டிநத யாவற்றினுள்ளும் ஒரு ஊற்று பெருகிகொண்டே யிருக்கிறது; விரும்பியோ விரும்பாமலோ தான் அவைகளுக்கு அளித்த கொடைக்கு மாறாக அவைகளினிடமிருந்து தானும் ஏதோ பெற்றுக் கொண்டே யிருக்கிறது. ஏனெனின், இவ்வகைக் கொடுக்கல் வாங்கலினுல்தான், உயிர் தனது வளாச்சியைச் சாதித்தற்கு இயலுவ தன்றியும், வாங்கு களின் தொகுதியை அதிகப்படுத்த உதவா நிறுவிடுவது. தொடக்கத்தில் அரை மனத்துடன் மந்தமாக இதைச் செய்வோமாயினும் இறுதியில் மனப் பூவமாகத் தியாகம்

புரிதலை அறிந்தவர்களாகிறோம். அன்றியும், இப்போது நமக்கு அன்னியமானதெனத் தோன்றும்—உண்மையில், வரையறைப்பட்ட நம் வியகதி வடிவங்களுக்கு அன்னியமானதே—**அப்பரம்பொருளுக்கு** நமமை முழுதும், நம் தெனப் பாராடும் யாவற்றையுமே பகதி சிரததையுடன் **தத்தம்** செய்வதில் மகிழ்ச்சி பெறுகிறோம். நாம் தியாகம் புரிதலும் அதற்குரிய பிரதிபலனை இறைவனிடமிருந்து பெறுதலும், நமது இறுதிச் சித்தியின் பொருட்டு இன்பம் வாய்ந்த சாதனமாய் மாறி விளங்கும். எவ்வாறெனின், சநாதனமான ஒரு உத்தேசம் நம்மில் நிறைவேறப் பெறுதற்கு உரித்தான மாகக்கம் இதுவே என்பது இப்போது தெள்ளிதிற புலனாகிறது.

ஆயின், பெருமபாலும் நமமை யறியாமலே நாம் தியாகம் புரிகிறோம், சுயநலத்தைக் கருதியே புரிகிறோம், மகத்தான வேள்வியின் உண்மைக் கருத்தை உணராமலும் ஏறகாமலும் புரிகிறோம். உலகிலுள்ள பெருமபாலோர் புரியும் வகை இதுவே. தியாகம் இவ்வகை செய்யப்படுவதனால், அடைந்தே தீர்வேண்டிய இலாபத்தில்—(இயந்திரம் அளிக் கும பயன்போல்—மிகச்சிறு பாகந்தான் ஜீவன் அடைகிறது. அகநன்மையின் அற்புத தன்மையினாலும் அல்லற பாட்டினாலும் குறுக்கப்படும் நெருக்கப்படும் துன்புற்ற மந்தமான முன்னேற்றத்தையே அடைகிறோம். இதயமும் இச்சையும அறிவும் வேள்விவிதியுடன் உறவு பாராட்டி, அதை மகிழ்வுடன் வழிபடுமாயின், அப்போதே ரகசவராப பணத்தினின்று உண்டாம் ஆழந்த இன்பமும் நற்பயனும் கைகூடும். இவ்விதியைப்பற்றிய அறிவைப் புத்தியில் கிரகிப்பதனால் உண்டாம் உள்ளக்களிப்பே நாம் புரியும் நிவே தன்மெல்லாம் சர்வாந்தரியாமியான தனிப் பொருளையே சாரும் எனும் உணர்வுக்கு நமமையும் நமது சைதனனியத்தையும் கொண்டுபோய்விடும். நாம் புரியும் ஆனமாப பணம் பரம்பொருளுக்கே யன்றி, நமது சகோதர வாகக்கங்களுக்கோ கீழ்த்தன்மையான ஆற்றல்களுக்கும் தத்துவங்

களுக்கும் மடடிலோ இருபமினுமே இவவுணமை பொருந்தும். “பாரியையின பொருட்பு பாரியை பிரியமானவ ளல்லள; தன பொருட்டு—ஆனமாவின் பொருட்டு பாரியை பிரியமானவள” என்று யாகஞவல்கிய முனிவா உபநிட தத்தில் சாற்றினா. இந்தத் தன பொருட்டு என்றதி லுள்ள “தான” என்பதைத் தனி ஒரு ஜீவன என்ற கருத் தில் கொளவோமாயினும், தன்னல வேட்கை கொண்டு வேஷத்துடன் வெளிப்படுத்தும் அனபினியும் (உத்தன உணமை பொருந்தும். அன்றி, இந்தத் “தான” என பதை ஆனமாவெனும் உயா கருத்தில் கொளவோமாயி னும், தன்னலமற்ற தெய்வ அனபின் உட்பொருளுக்கும் இவவுணமை பொருந்தும் எல்லாவகை உணமையாயும், எல்லாவகைத் தியாகமும் அவற்றின சாராமசத்திலு, ஆதி அகந்தைக்கும் பிரிவு படுத்தும் அதன பிழையான பானமைக்கும் இயல்பாகவே விலககானவையாகும். பிரிவு பட்டுத் துண்டாக இயங்கும் தன்மை, முத்தற்கண் அகந் தைக்கு அவசியமே யாயினும், மீண்டும் ஒன்றிப்பைச் சாதிக்கமுயல்கிறது. பிராணிகளினகண் ஒன்றிப்பு என்பதற்கு உட்பொருள், அவை தம் உணமை இயல்பை உணராதலும் எந்தப் பொருளினின்று பிரிவுபட்டனவோ அதனுடன் கலத் தலும் தம்மைப் பிறரில் காணுதலும் ஆம்.

ஆயின், மனிதவகையில் அன்பையும் ஒன்றிப்பையும் வெளிப்படுத்தி எதை இருட்டில் தேடுகின்றோமோ அதை, கடவுளன்பும் ஒன்றிப்பும்தான் வெளிச்சத்தில பெற விய லும். ஏனெனில், உணமையான ஒன்றிப் பென்பது, தம் பொதுப் பிரயோசனங்களி னிமித்தம் இணைக்கப்பட்டுள்ள உடற் கண்ணறைகளின் திரண்ட சோககைபோன்றது மட்டு மல்ல; கேவலம் மனோபாவத்தின் ஊகத்தினாலோ, சாது பூதியினாலோ, ஒன்றென்கிற அறிவு மாததிரத்தினாலோ, அன்றி நெருங்கி வாழ்வதால் மட்டுமோ ஏற்படுவதன்று. இயற்கையின் பிரிவுபாடுகளினால் நம்மினின்று வேறுபட்ட வாகளுடன் உணமையான ஒன்றிப்பு ஏற்படவேண்டுமாயின்

அதற்கு ஒரே வழியுள்ளது; யாதெனின, பிரிவுபாட்டுணாச சிசைய அறவே யொழிதது எது நமக்கு அன்னியமான தெனத தோன்றிவந்ததோ அதில் நமமைக காணுவதே யாம். உயிர உடல் சம்பந்தமான இயக்கங்களில் ஒன்றுபட்ட டிருப்பதே கூட்டுறவு எனப்படும் இதற்குரிய தியாக முறை, ஒருவருக்கொருவா உதவி புரிவதும் விட்டுக்கொடுப்பதுமாம். அணமை, அநுராகம், பொதுநல் உணாசசி எனப்பவை, நினைப்பிலும் ஒழுகுகத்திலும் உள்ளததுணாசசியிலும் ஒற்றுமையை உண்டுபண்ணும்; அன்னியோன்னிய ஆதரவு, இஷ்ட போகங்களில் அன்னியோன்னிய திருபதி—இவைகளை வெளிப்படுத்துவது அவைகளின் தியாகச செயலாம். எனினும், உணமையான ஒற்றுமை அத்தியாதம் வகையில் தான ஏற்படும் இதற்குரிய தியாக முறை, அன்னியோன்னிய ஆதம் சமாபபணம் புரிவதே; அஃதாவது, நம் உட்பொருள் ஒன்றோடொன்று இணைநதுநிற்பதேயாம் வேள்வி விதி, இயற்கையின் வழி இயங்கிச சென்று, சிறிதும் நீக்கமற்ற இந்தப் பூணமான ஆதம் சமாபபணத்தில் முடிவு பெறுகிறது; அபபணம் செயப்பவனிலும், அபபணத்தை ஏற்பவனிலும் இலகுவது ஒரு ஆனமாவே எழும் உணாவை உதிகுச செய்கிறது. ஒருவரிடத்தில் ஒருவா அனபும் ஆழந்த சிரதையும பாராட்டுதல் எனும் மானிடங்களின் தியாகப்பானமை தெயவத தனமையில் மாறி இயங்கும் போது இந்த உயாந்த முடிவையே எய்தும். எவ்வாறெனின, இவாகள பாராட்டும் அனபு அத்தியந்த உச்சநிலை எய்தாங்கால், சம்பூரணமான அன்னியோன்னிய ஆனம் சமாபபணம் எனும் வான வெளியையே சுட்டிக்காட்டும். இரு ஆனமாக்கள ஒன்றோடொன்று ஆனந்த ஆவேசத்துடன் ஒருமைப்பட்டு இலங்குவதே அதன் சிகரமாகும்.

பகவத்கீதை காமங்களைக் குறித்தது உபதேசிகுகும்போது, உலகினதும் வியாபித்த இந்த விதியின் உத்கிருஷ்டமான கருததையே உட்பொருளாகக் கொண்டது. தியாகத்தின் வாயிலாய்ப் பரமாத்மாவுடன், அத்தியாதம் ஐக்கியம்

வாயக்கப்பெறுதல், நித்திய வஸ்துவுக்குத் தினைத்துணையும் குறையாது ஆனம் சமாபபணம் புரிதல் எனும் இவையே **கீதா** சித்தாந்தத்தின் சாரமாகும். தியாகச் செயலைக் குறித்துப் பாமரர்களின் கருத்து எவ்வகைத்தெனின : மெய் வருத்தி ஆதம் பலியிடுதல், கடுமையான தன்னடக்கம் கோடல், தன்னொடுக்கம் பூனுதல் எனபதாம் இத்தகைய தியாகச் செயல் சில சமயங்களில், அங்க பங்கம் செய்து சித் திரவதை செய்துகொள்வதிலும் போய் முடியும். தம் சுபா வத்தைத் தாண்டிநிறை பொருட்பு புரியும் கடினமான பிரயத்தனத்தில் இத்தகைய செயல்களும் தாற்காலிகமாக அவசியமாதல்கூடும். அகந்தை இயல்பு முரடானதும் மூக்கமானதுமாக விருப்பின அதையடக்கச் சீர செய்யும் பொருட்டுச் சில சமயங்களில் கொடுமையையும், அகத்தே வலிந்த அடக்குமுறையையும் கையாள வேண்டியிருக்கும். ஆயின், ஒருவன் தன்னைத்தான மிகுதியாகத் தீங்கு புரிந்து கொள்ளும் எந்தக் காரியத்தையும் **கீதை** ஒப்புவதில்லை. எனெனில், அகத்தே இலகும் ஆனமா உண்மையில், பரி ணமம் பெற்றுவரும் **கடவுட் பொருளேயாம்**, அதுவே **கண்ணன்**, அதுவே **இயவுள்**. அதைத் துன்புறுத்துவதோ, வதைப்பதோ அசாச செயலாம் அதை மேன மேலும் போஷிக்க வேண்டும், **அருளொளியின்** ஆற்றலுக்கும், இன்புக்கும், பரப்புக்கும் விளக்கத்துடன் திறந்து கொடுத்தலவேண்டும் ஆனமாவின் உட்பகைவாகளாம் குழாத தைத்திடனழித்து அப்புறப்படுத்தி, “ஆனமாவின் வளாச்சி” எனும் வேதிகையில் பலியிடல் வேண்டுமேயன்றி ஆனமாவையல்ல. அவா, வெகுளி, ஓவவாமை, பேராசை, புலனுணர்ச்சிகளிற பற்று எனப் பலவடிவங்களில் தோன்றும் இப்பகைவாக்களை—உயிரின் பிழைகளுக்கும் புனகண்களுக்கும் காரணமாகிய அரக்காக்களின் சுற்றங்களான இக் கொள்ளைக் கூட்டத்தாரை இரக்கமின்றி அறவே ஒழிக்க வேண்டும். இவர்கள் நம்மைச் சாராதவரல்லா ; அன்னியா ; பலவந்தமாகத் தலையிட்டவா ; ஆனமாவின் தூய

தனமையைப் புனமையான வழியிற் புகுததும் தீயர்கள். இவாகள அகற்றப் பெற்று வெளியேறும் இயக்கத்தில் சாதகனது உணர்ச்சியில் எதத்கைய வருத்தத்தை யுண்டு பண்ணினாலும் சிறிதும் தளராமல் இவர்களைக் கண்ணோட்ட மினறிப் பலியிடவே தீரவேண்டும்.

தியாகத்தின் உண்மையான சாராம்சம் : ஆனமக் கொலையல்ல—ஆதம் நிவேதனம் ; அதன் உத்தேசம் ஆதம் நாசமல்ல—ஆதம் நிறைவு ; தன்னை இழிவு படுத்தி ஒடுங்கி வாழ்வதல்ல—உயாவு படுத்திப் படாநது வாழ்வது ; உடலுறுப்புக்களைச் சிதைவுபடுத்துதலல்ல—அவற்றைத் திவ்வியாவயவங்களாக உருமாற்றுவது ; ஆதம்வதை செய்வதல்ல—சிறறினப்பங்களி னீங்கிப் பேரா ணந்தத்திற் புக்குவது. இந்நிகழ்ச்சியில், நம் வெளிச்சபா வத்தின் பண்படாத நிலைகுலைந்த பகுதி தொடக்கத்தில் படும் ஈஷ்டம் ஒரே வகையில்தான் ; அஃதாவது, அபகருவ மான அகந்தையை அழித்தற் பொருட்டுப் புரியும் ஆதம் தியாகத்தின்கண் செயதே தீரவேண்டிய கடுஞ்சாதனை என பதே ஆயின, இதற்கேற்ற எண்ணற்ற கைம்மாறு விரை வில் கைகூடும். எங்ஙனமெனின் : நம் சத்தியமான—உத கிருஷ்டமான—பரமமான பூரணத்துவத்தைப் பிறாபாலும், எல்லாப் பெர்ருள்களிடத்தும் விசுவ எகத்துவத்திலும் காண்பதும், விடுதலைவாயந்த சாவாதீத ஆனமாவாய— சேதனமாய—இலங்குவதும், கடவுள் பரிசுத்தினால் உண்டாம் ஆனந்த பரவசம் அடையப் பெறுதலுமாம். நம் தியாகம், கைம்மாறினறி—பயனினறி அளிக்கப்படுவதல்ல ; தியாகம் ஏற்பவனிடமிருந்து பயன் விளைந்தே தீரும். எவ்வாறெனின், தியாக நிகழ்ச்சியில் நமக்குப் பரம் பொருளுக்கும் பரஸ்பர பரிவாதநன்ம நடைபெற்று வருதலான எனக. பிரதி பலனைக் கோரி நாம் தியாகம் புரிவதில்லையென்பது உண் மையே யாயினும் ஒரு அற்புதமான பலன் விளைந்தேதீரும் எனும் உணர்ச்சி நம் அததியந்த ஆழந்த அறிவில் இல்லாம லில்லை. தான் பயனினறி ஈசுவராபபணம் செய்யவில்லை

யென்று ஆனமாவுக்குத் தெரியும் ; தான யாதொன்றையும் கோராவிடினும், ரசவர சகதி சாந்நித்தியங்களின எல்லையற்ற ஐசுவரியத்தை அநுபவித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறது.

இறுதியாக, அபபணததை ஏறபவனைப் பற்றியும், அபபணம் புரியும் வகையைப்பற்றியும் ஆலோசிப்பாம். அபபணம் எனபது, தேவாகள மாடடும் புரியலாம் அன்றிப் பிறருக்கும் புரியலாம்; எல்லாமாய் பரம்பொருளுக்கும் புரியலாம். நிவேதனை வடிவமான அபபணம், ஒரு இலையோ, மலரோ, பிடி அரிசியோ, துண்டு அப்பமோ, வேறு எந்தச் சிறு பொருளைக் கொண்டோ ஆற்றப்படலாம் ; நம் எல்லாச் செல்வங்களையும் நிவேதனமாய் அளிக்கலாம் ; நம்மை முழுதுமே நிவேதிக்கலாம். நிவேதனம் யாருக் களித்தாலும், நிவேதனம் எதுவா யிருப்பினும், அதை அணமையிலிருப்பவன் மறுத்தாலும் புறக்கணித்தாலும், சகல வஸ்துக்களிலும் இலகும் நித்தியனும் பரமாத்மா அங்கீகரிக்கிறுனென்பது திண்ணம். ஏனெனில், உலகத்துக் கப்பால் இலகும் பரமன் நம்மிலும், உலகிலும், உலக நிகழ்ச்சிகளின் கண்ணும், ஈண்டும எங்கும் நிறைந்த பொருள் ஆகையின், அப்பால் நிறை அந்நிலையிலிருந்தே முற்றுமுணர்ந்த சாட்சியாய், காமங்களை ஏறபவனாய், காமங்களின் இரகசியமான தலைவனாய் விளங்குகின்றான். நம் எல்லாச் செயல்களும், முயற்சிகளும், நம் முக்கிய நோக்கங்களும், நம் இடாப்பாடுகளும், இடுக்கண்களும் போராட்டங்களும் ஆகிய இவற்றின்கடைசி முடிவை நம்மால் மங்கலாகவோ, தெளிவாகவோ, உணர்ந்தோ, பார்த்தோ அன்றி நம்மால் அறிய இயலாமல் மறைமுகமாய் நின்றோ—திட்டம் கட்டுவது அந்தத் தனிப்பொருளே. அப்பொருளின் எண்ணற்ற வடிவங்களின்கண் அனைத்தும் திருப்பப்பெற்று, அவற்றின் வாயிலாய் அதத்தனிப்பொருளாம் எங்கும் நிறைந்த பரமாத்மாவுக்கு நிவேதனமாய் அளிக்கப்படுகின்றன. எந்த வடிவத்தில் எந்த பாவத்தில் அவனை அணுகுகின்றோமோ, அந்த வடிவத்தில் அந்த

பாவத்தில் அவன் நிவேதனத்தை ஏற்கின்றான்.

அதுவேபோல, காமத்தின் தன்மைக கேற்றவாறும், எந்த நோக்கத்தைக்கொண்டு காமம் செய்யப் படுகின்றதோ அதற்கேற்றவாறும், இந்த நோக்கம் எந்த உணர்ச்சியினின்றொழுகின்றதோ அதற்கேற்றவாறும் காமத்தியாகத்தின் பலனும் பலவகைப்பட்டே இருக்கும் காமங்களைத் தவிர்த்து வேறெந்த வகையான தியாகங்கள புரிவதும், ஒருதலையான தும், அகந்தை பற்றியதும், கலப்புறந்தும், நிலையற்றதுமாகும்; மிகச்சிறந்த திவ்விய சக்திகளையும், தத்துவங்களையும் கருதிச் செய்யப்பட்ட தியாகமாயினும் இந்தக்குணங்களே அமைந்து நிற்கும்; அதனாலுண்டாம் புயனும் நிறைவற்றும், வரையறைப்படும், கலப்புற்றுமிருக்கும்; அறபமானதும், தாற்காலிகமானதுமான ஏதோ வொரு விஷயத்தில் மட்டும் பயனளிப்பதாகும். பூரண அங்கீகாரத்துக்குத் தகுதியான தியாகம் ஒரே வகையில்தான் : இறுதிச் செயலாகப் பரிபூரணமான ஆதம் நிவேதனம் நீக்கமறப் புரிதலே அவ்வகை. அஃதாமாறு : நம்பால் அந்தரியாமியானதும், அனைத்தையும் ஆவரிதருத தன்னில் அடங்கப்பெற்றதும், இவ்வுலகுக்கும், ஏனைய எல்லா உலகங்களுக்கும் அப்பால் நின்றதும், உத்கிருஷ்டமான உண்மைப்பொருளாயவினங்குவதும், உள்ளீடாக ஒருங்கே இவையனைத்தமானதும், எங்கும் கரந்தநின்றதும் அந்தரியாமியாம் அதீத வஸ்துவானதுமான அத்தனிப் பொருளுக்குப் பகதியுடனும் ஞானத்துடனும் தினையளவும் நீக்கமறத் தாராளமாக நேருக்கு நேராகச் சமாபணம் புரிதலேயாம். எவன தன்னை முற்றும் ஈசனுக்கு அளிக்கின்றானோ அவனுக்கு ஈசன் தன்னைப் பூரணமாக அளிக்கின்றனென்பதை உணர்க. எவன தனது முழுச் சபாவத்தையும் நிவேதனம் செய்கின்றானோ அவனே ஆன்மாவை அறிந்து கொள்கின்றான்; எவன அனைத்தையும் அளிக்கவல்லானோ அவனே எல்லாமாய் கடவுளை எங்கும் நுகர்கின்றான்; பரமமான ஆதமத்தியாகமே பரம்பொருளைச் சாதிக்கும். நமமில் எல்லாப் பகுதிகளையும்

தூயமைப் படுத்திப் புனிதமாககினால் மாததிரமே ஈசனை நமமில் உருக்கொண்டு **அதீதவஸ்துவின்** உளளான உணாவில் இங்கே உறைநது நிறற்றகியலும்.

சருங்கக்கூறின, நம வாழ்க்கை முழுவதும் உணர்வுள்ள வேளவியாக ஆகப்பெற்றவேண்டுமென்பதே நம மில் வறபுறுததுவது ஒவ்வொரு கணமும் நம ஒவ்வொரு இயக்கமும் ஒருமுகமான சிரததையுடன் **அழிவற்ற பொருளுக்கு** இடையறுது புரியும் ஆதம் நிவேதனமாய உருக்கொள்ளல் வேண்டுமென்பதாம். நம எல்லாச் செயல்களும்—மிகப் பெரிதானவையும் அசாதாரணமானவையும் சீரியவையும் எங்ஙனம் நிவேதனம் செய்து குரியவைகளாகின்றனவோ, அங்ஙனமே மிகச்சிறியவையும், சாதாரணமானவையும், அற்பமானவையும் நிவேதனம் ஆகச் செய்து குரியவைகளாதல் வேண்டும். தனி வியகதிகளான நாம், நம இயற்கையின் உட்செயலும் வெளிச்செயலும் நமமிலும் பெரிதானதும் நமமைக்கடந்து நின்றதுமான **ஒரு பொருளுக்கே** உரிமைத்தாம் எனும் ஒரே உணர்ச்சியில் உயிர்வாழ வேண்டும். நம கொடை எதற்கைத்தென்பதும், யாருக்களிக்கின்றோ மென்பதும் பொருட்டல்ல; எல்லோருள்ளும் இலகும் அநதத **தனிப்பொருளையே** அது சாரும் எனும் உணர்ச்சியுடன் அளிக்கவேண்டும். நமமுடைய சருவ சாதாரணமரன் செயல்களிலும், கேவலம் லௌகீகமான காரியங்களிலும் இந்தப் புனிதமான பாணமையே பொருநதது யிருத்தல் வேண்டும். நாம் உண்ணும்போது நமமுன் உறையும் **இறைவனுக்கே** உணவளிக்கின்றோமெனும் எண்ணத்துடன் உண்ணல் வேண்டும்; அவ்வுணவை ஆலயத்தில் நாம் **கடவுளுக்கு** அளிக்கும் நைவேததியமெனக் கருதல் வேண்டும், கேவலம் உடல் தேவையின் பொருட்டோ ஆதம் திருபதியின் பொருட்டோ உண்கின்றோமெனும் உணர்ச்சி அறவே அகல் வேண்டும். எதற்கைய பெருங் காரியத்திலும், எந்த மேனமையான பயிற்சியிலும், எந்த மாதசுமையான சாகச்ச செயலிலும் நமபொருட்டோ பிறா பொருட்டோ

இனத்தின் பொருட்டோ நாம் ஈடுபட்டிருப்போமாயினும், இனமென்றும் பிறரென்றும் நாமென்றும் கருதும் உணர்ச்சிமட்டோடு நிறைவு இனிச சிறிதும் இயலாது ; நாம் புரியும் காரியம் இவா பொருட்டல்ல. அஃது இவா களின் வாயிலாகவோ நேராகவோ, இறைவனுக்கு நிவே திக்கும் காமத்தியாகமாக விருத்தலவேண்டும் இவ்வடிவங் களில் மறைந்து நின்ற அநதாநிவாசியாம் ஈசன், மறைவி னின்று நீங்கி நமதானமாவுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் மனத்துக் கும சாந்நித்திய வஸ்துவாக எப்போதும் இலகவேண்டும். பரம உத்கிருஷ்டமான கடவுளது திருவருளாலன்றி நம் உழைப்பும் ஆவமுமாதேறப்பெறுவெனும் உணர்ச்சியுடன் நம் செயல்களை நடத்தும்பொறுப்பைக் கடவுளுக்கே விட்டு அச் செயல்களால் விளையும் பலன்களையும் அவனதுதிருக்கரத்தில் அளிக்கவேண்டும் ; எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் அவனிடத்தில் நடைபெறுவன வன்றோ ! அவன் பொருட்டே இயற்கை நம் உழைப்பையும் ஆவதையும் நம்பிடத்தினின்று கைப்பற்றி அவனது வேதிகையில் நிவேதனம் செய்கின்றது இயற்கை நேராகத் தானே புரியும் செயல்களிலும்—அச் செயல்களுக்கு நாம் கொள்கலமாகவும் ஆதாரமாகவும் அமைந்து சாட்சிமாதிரையா யிருந்தபோதிலும் நாம் எப் போதும் கவனத்தில் இருத்தவேண்டியது . செயல் என்று ஒன்றிருப்பதும் அதற்குத் தலைவன் இறைவனேயாம் என பதுமே. நம் ஒவ்வொரு உயிர்ப்பும், ஒவ்வொரு இதயத் துடிப் பும விசுவ வேள்வியின் ஜீவகளை ததும்பிய இசையமாக உணர்வாகும், உணர்நதே தீரவேண்டும்.

இத்தகைய பாவத்துடன் உறுதியாகப் புரியும் பயிற்சி யின்கண் நம் அத்தியாதம் இலக்கின்பொருட்டு, மிகமிக முக் கியம் வாய்ந்த மூலகை முடிவுகள் அமைந்துள்ளன வென பது தெள்ளிதில் புலனாகும். முதனமையாக : பகதியென பதே யில்லாமல் இப்பயிற்சியைத் தொடங்கிய போதிலும் தலை சிறந்த பகதிப் பெருக்கில் நேராகக் கொண்டு விட்டே தீரும் என்பது தேற்றம் ; எவ்வாறெனின், இப்பயிற்சி இயல்

பாகவே அததியந்த பூரணமான ஆராதனையில் தொடங்கி ஆழந்த இறையனபிற புகுததுமாதலின எனக இதற்கு உடனிகழ்ச்சியாக ஏற்படும் அநுபவங்கள் எவையெனின, எல்லாப் பொருள்களிலும் இறைவன உறைகின்றனெனும் உணர்ச்சி வளராதலும், நம எல்லா நினைப்புகளிலும் விருப்பங்களிலும், செயல்களிலும் கடவுள் ஐக்கியம் விருத்தி பெறுதலும், நம முழு உயிரின் ஈசவராபபண்ச செயல் ஒவ்வொரு கணமும் நம வாழ்க்கையின் ஒழுக்க வழக்கத்தில பெருகிக்கொண்டே யிருத்தலுமாம். காமயோக வழி பாட்டின்கண் அடங்கிய இவவுணமைகள் நிகரற்ற நிறைவான பகதியின் உண்மைப் பொருளுக்கும் பொருந்தும். இவற்றைத் தீவிரமாக நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரும் சாதகன், ஆதமாபபணம் எனபதன் ஜீவப்பொருளுக்கே, வீறுடன் நிலைத்தியங்கும் ஓர் உவமையாகத் துலங்குபவனாகிறான். அவன் எந்தப் பொருளின் மாட்டுத் தொண்டாற்றுகிறானோ அப்பொருளின் ஆராதனையில் முழுவதும் மூழ்கிநிறைவு தவருது. கடவுட சாநந்தியததை எப்போதும் உணர்ந்தவனாய் இறைபணியையே தலைமேற்கொண்ட இத்தொண்டன் இறையனபால் மேன மேலும் விழுங்கப் பெற்றவனாகிறான். அவ்வனபினினறே, இறைவனது உறைவிடமாம் எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும்—உயிராக்கும் எல்லா உருவங்களின் கண்ணும்—எல்லா உயிராக்கினமாட்டும் ஊடுருவிப்பாயும் விசுவவியாபக அன்பு உதயமாகிறது; அவ்வனபிலேயே இவ்வன்பு அடங்கப் பெற்றதெனறே சொல்லலாம். இவ்வன்பு, வேணவாக கொண்ட பேதவுணர்ச்சிகளினின்றெழுந்தது சிறு பொழுதே நிலைக்கும் அமைதியற்ற அன்பல்ல; ஒன்றிப்பின் ஆழந்த உணர்ச்சித் துடிப்பாய்த் தன்னலமற்று விளங்கும் நிலையான அன்பாகும். ஆகவே, சாதகன் தனது தொண்டுகும் பகதிக்கும் இலக்காகிய பொருளை அனைவருள்ளும் காணத் தலைப் படுகிறான். எனவே, இப்போது தெளிந்தது யாதெனில், காமயோக நெறியானது இந்தத் தியாக மெனும் பாதையைப் பின்

பற்றிப் பகதியோக நெறியை எதிர்கொள்ளச் செல்கின்ற தென்பதாம். இச்செல்லுகையே—இதயம் எவ்வளவு ஆர்வத்துடன் விரும்பக்கூடுமோ, மனம் எவ்வளவு வேட்கையுடன் ஏறக்கூடுமோ அவ்வளவு முழுதும் தோய்ந்த சித்தத்துடன் ஈடுபட்ட பரிபூரண பகதியாதல் கூடும்.

அடுத்ததாக : இந்தப் பூரணயோக வழிபாட்டில், பந்தத்தினின்றும் விடுவிக் கும முக்கிய அறிவை இடையருது உள்ளே ஞாபகத்திலிருத்தல் இன்றியமையாததாம். இந்த அறிவை வெளிச்செயல்களில் ஆற்றலுடன் இடைவிடாது வெளிப்படுத்திக் கொண்டு வருதலினால், அந்த உள ஞாபகம் வன்மைப்பட்டு நிற்கும் எல்லோரிலும் இலகுவது ஒரே ஆனமா, இறைவன் ஒருவனே எல்லா முமானவன், அனைத்தும் அடங்கப் பெற்றவன் அவன் ஒருவனே, அனைத்தும் அவனே, அவன் நீங்கிய உலகிலே எனும் இக்கருத்தே—இந்த நம்பிக்கையே பின்னணியாக நின்று, செயல்புரிபவனின் சத்துவமாக மாறுதலடைகிறது. ஒரு எண்ணம், தன ஹறல் வாய்ந்த ஒரு தியானம், இதுவே—நாம் எதைக் குறித்து உறுதியாக ஞாபகம் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றோமோ, எதைக் குறித்து ஓவாத ஒருமையுடன் சிந்தனை செயற்கொண்டிருக்கின்றோமோ அதைப்பற்றிய ஆழ்ந்த நிரந்தரமான அறிவாகவும் தெளிந்த வியாபக உணர்ச்சியாகவும் மாறி நிறைவேண்டும—மாறியே தீரும். இந்த எண்ணமும் தியானமும், இவையே, எல்லாப் பொருள்களையும் எல்லாச் செயல்களையும், எல்லா இச்சைகளையும், அவை எங்கிருந்து உதித்தனவோ, அந்த மூலத்துக்கு இடைவிடாது ஒவ்வொரு கணமும் நிவேதிக்கும்படி கடாயப் படுத்துகின்றன. எல்லாத் தனிப்பட்ட உருவங்களுக்கும், தோற்றங்களுக்கும் காரணமானதும் ஆதாரமானதுமான அந்த மூலம் அவை யனைதையும் தழுவியும் எஞ்சியும் நிற்பது தெற்றென விளங்கும். இந்த வழிபாடு முற்றுப்பெற்ற நிறைவேற வேண்டுமாயின், பௌதிகப் பொருட்களை எவ்வளவு தெளிவாகக் காணக்கூடுமோ, அவ்வளவு தெளி

வாக விசுவவியாபக சைதனனியத்தின செயல்களை எங்கும் காணக்கூடியவாறு ஆற்றல் மிகுந்த நுண்ணிய பாவை வாயக்கப்பெற்றாலன்றி இயலாது இவ்வழிபாடு உச்சநிலையடையும்போது, விஞ்ஞான சைதனனிய ஸவருபனாய **அதிதப் பொருளின** சாநநித்தியத்தில் நிலையாக வாழ்ந்து, சிந்தித்து, இச்சித்து இயங்கும் நிலைமைக்கு ஓங்குகிறது. நாம் பாடபதம் கேட்பதும் பரிசிப்பதும் உணாவதும் நம புத்திக் கெட்டிய யாவும், நாம் எதன் மாட்டுத் துதித்துத் தொண்டாற்றுகிறோமோ அதுவேயாம் எனும் அறிவை நம் அருப்பவத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டும் ; அனைத்தும் **இறைவனது திருவுருவே** ஆம் எனக் கருதவேண்டும் ; யாவும் **கடவுளது திருக்கோயிலே** ஆமெனக் காணவேண்டும் ; உலகனைத்தும் எங்கும் நிறைந்த **அழிவற்ற பொருளின** திருப்போராவையில் அடங்கப்பெற்றதென அறியவேண்டும். இத்தகைய **கர்மயோக வழிபாடு** அதன் இறுதிக் கண—அதற்குச் சால்வும் முன்னமேயும்—**கடவுளது திரு இருப்பிலும்** இச்சையிலும் ஆற்றலிலும் ஒன்றுபட்டு, கேவலம் பிராணிகளின் அறிவைக்கொண்டு ஏற்படும் வகையினும், புத்தி பலத்தால் விளக்கப்படும் வகையினும் முடிவுற்றதும் நிறைவானதுமான ஒரு **ஞானயோக வழிபாடாக** மாறி விளங்கும்.

இறுதியாக : இந்தத் தியாக முறையை வழிபட்டுப் புரியும் நம் யோக சாதனை, உள்ளாக அகந்தைக்கு உதவி புரிந்துவந்த யாவற்றையும் துறந்துநிற்குமாறு வற்புறுத்தி, நம் நினைப்பிலும், விருப்பத்திலும், செயலிலும் அகந்தையை வேரோடு அறுத்து அதன் ஆதிக்கத்தை நீக்கி அதன் இருப்பை அப்புறப்படுத்தும். நம் செயல்கள் யாவும் இறைவன் பொருட்டே—இறைவன்மாட்டே செலுத்தப்படவேண்டும், தனித்து நமக்கென யாதெரன்று செய்யத் துணிதலும் ஒவ்வாது. அவ்வாறே பிறாபொருட்டும்—அண்மையராயினும், நண்பர்களாயினும், குடும்பத்தாரோ, தேசமோ, மனித சமூகமோ, அன்றி எந்தப் பிராணிகளோ ஆயினும், **இவர்கள்**

நம் வாழ்க்கையிலும், எண்ணங்களிலும், உணர்ச்சிகளிலும்; எததுணை நெடுங்கால உறவுகொண்டவர்களாயினும், அன்றி அவர்கள்தம் கேஷமலாபங்களின் பொருட்டு நமக்குத் தனிப் பட்ட அபிமானங்களிருப்பினும்—எக்காரணம் பற்றியும் செயல்புரிதலென்பது ஒவ்வாது இக்கருத்துக்கொண்டு நாம் பாபபதினின்றும், செயல்புரிவதினின்றும் நம் எல்லா இயக்கங்களும்—வாழ்க்கை முழுவதுமே—கடவுளது விரிந்த விசுவரூபமாம் திருக்கோயிலில் ஆற்றலுடன் அன்றாடம் புரியும் ஆராதனையும் தொண்டுமாயவிடும் தனி உயிரில் இலகும் நித்தியன் அழிவற்ற அத்த வஸ்துவுக்கு இடையறாது புரியும் ஆதம் நிவேதனமாம் வேளவியாக வாழ்க்கை சிறந்து கொண்டேவரும் இந்த நிவேதனம், விசுவவியாபக நித்திய வஸ்துவின் பரந்த நிலையமாம் பலிபீடத்தில் அளித்ததாகும். நிவேதனத்தை அளிக்கின்ற ஆற்றலும் எங்கும் நிறைந்த அழிவற்ற சக்தி அன்னையே ஆகும். ஆதலின் இவ்வழிபாடு, செயல்களினாலும் செயல் புரியும் பாவமையினாலும் ஒன்றிப்பையும் கூட்டுறவையும் சாதிக் கும பெற்றிவாயந்த தென்பது தேற்றம். எனவே, தீவிர மான வேறெதற்கைய கடவுள் வேட்கையைக் கொண்டும் ஆதம் பலத்தைக் கொண்டும் எததுணை நிறைவாகவும் தூயமையாகவும் இவ்வொன்றிப்பையும் கூட்டுறவையும் சாதிக்கக் கூடுமோ அததுணை நிறைவாகவும் தூயமையாக வும் அவற்றை இவ்வழிபாட்டினால் சாதிக்கப்பெறலாகும் என்றுணாக.

தினேததுணையும் தாழ்வற்ற பரிபூரணமான ஒரு கர்ம யோக வழிபாட்டின்கண் அமைந்துள்ள முழு வன்மையும் இம்மராககத்தில் பொருந்தியுள்ளது. அன்றியும், வேளவி விதியும், பரமாத்மாவாம் பிரபுவுக்குச் செய்ய வேண்டிய அர்ப்பணமும் இதில் அடங்கியுள்ளமையின், பகதி மராககத் தின் முழுச் சக்தியை ஒரு பககத்திலும், ஞான மராககத்தின் முழுச் சக்தியை மற்றொரு பககத்திலும் உடன்கூட்டிச் செல்லுகின்றது. அதன் இறுதிக் கண், பகதி ஞான காமங்க

ளாகிய மூன்று திவ்விய சக்திகளும் இசைநது, இணைநது, நிறைவுபெற்று ஒன்றையொன்று பககுவப்படுத்தி ஒருங்கு கூடிச் செயல்புரியலாகின்றன.

அஃதங்ஙனமாக : நித்தியமும் ஈசன நமது காம சமாப பணத்திற்குப் பதியாவன. நம எல்லாப் பகுதிகளிலும், நம உணாவிலும் அதை வெளிப்படுத்தும் கருவிகளிலும் ஈசனைச் சாதிப்ப தொன்றே சமாப்பணத்தின் இலட்சியமாகும். சமாப்பணச் செயலின் சோபானக கிரமங்களை அளக்கும் வகை எற்றெனின் : முதனமையாக, நம சுபாவத்தின் எந்தப் பகுதி கடவுட சுபாவத்திற்கு நெருங்கியிருக்கின்றதோ அதன் வளப்பத்தைக்கொண்டும், இரண்டாவதாக, கடவுளை எந்த அளவுக்கு நம அநுபூதியில் அடையப் பெறுகிறோமோ—அஃதாவது கடவுள் சாந்நித்தியம், கடவுள் தன்னை நமக்கு வியகதப்படுத்துவது, கடவுளுடன் அணுகக்கமான இணக்கம் இவற்றை எவ்வளவுக்கு வாயக்கப் பெறுகின்றோமோ—அதைக் கொண்டுமாம். ஆயின், கடவுள் ததவம் அனந்தமானது, அவனது வெளிப்பாடும் எண்ணற்ற பலப்பலவாகும். ஆதலின், நம உட்பொருளிலும், இயல்பிலும், உண்மையான பூரண முற்றுப்பெற்று ஒரே வகையான சாட்சாதகார அநுபூதியினால் நேராது ; பல பிரிவுகளான திவ்வியானுபூதிகளை இணைக்கப் பெற்ற சாட்சாதகாரத்தினால் நேரும். ஒரே வகையான ஐக்கியானுபவ முறையைப் பிரத்தியேகமாகப் பின்பற்றுவோமாயின் அமமுறையின் கடையீரூன நிலையை எய்தப்பெற்றாலன்றி அது சாதிக்கப் பெறுது. எனவே, அனந்தமான வஸ்துவின் அநேக அம்சங்களை இசைவுபடுத்தும் முறையைக் கையாளுதல் வேண்டும். ஆதலின், நம இயல்பு முற்றாக உருமாற்றம் அடைதற் பொருட்டு, ஆற்றல் நிறைந்த நானூரூப் அநுபவம் வாயந்த பூரணமான உணர்வு வாயக்கப் பெறுதல் இன்றியமையாத தென்றுணாக.

அஃதங்ஙனமாக ; இந்த அனந்தமான வஸ்துவைப் பற்றிய பூரண ஞானத்தைப் பெறுதற்கோ அன்றி, அவ

வஸ்துவை நானா ரூப அநுபவத்தில் பெறுதற்கோ இன்றி யமையாத அடிப்படையான அறிவு யாதெனில் . உருவங்களாலும் நிகழ்ச்சிகளாலும் விகற்பம் ஏற்படாமல் ஈசனை அவனது நிஜ சொரூபத்தில் சாட்சாதகரிபு தென்பதே ; இன்னேல் தோற்றங்களின் வஞ்ச விலையில் சிக்கிக்கொள்ள நேரும், அல்லது விசுவ சம்பந்தமானதோ தனிப்பட்டதோ வான எண்ணற்ற உருவங்களின் நிலைகுலைந்த கூட்டத்தில் கலக்கத்துடன் அலைய நேரும் இக்கலக்கத்தினின்று விலகி நிற்கக் கருதுவோமாயின், ஏதோ ஒரு வகை மான சிக வாய்பாட்டில் தனைப்பட்டு நிற்கவோ, அல்லது வரையறைப்பட்ட சுவாநுபூதியில் ஒடுங்கி நிற்கவோ நேரும். அபாயமற்றதும், சகலத்தையும் சமரசப்படுத்தும் பெற்றி வாயந்ததும் உலக அமைப்புக்கே அஸ்திவாரமானதுமான உண்மை எனனெனின் : சுயம்புவான ஆனமாவாம சைதனனியப்பொருளின் வெளிப்பாடே வாழ்க்கையாம் என பனும், வாழ்க்கை யென்பதன் உள்ளுறையான இரகசியத் திற்குத் திறவுகோலாவது—இந்தச் சைதனனியப் பொருளுக்கும் அதனினு வெளிவந்த எல்லாப் பொருள்களுக்கு முள்ள சம்பந்தமேயாம் எனபதுமாம். வெளிப்பாடான இவ் வெல்லா உலகங்களின் மறைவில் நின்று ஒரு நித்திய வஸ்து தனது பலவகைப்பட்ட பரிணாமங்களின்கண் பாவையையச் செலுத்துகிறது அவற்றினுள் எம்மருங்கும் ஊடுருவியும் அவற்றைச் சுற்றி ஆவரிததும் காலங்கடந்த அவயகத் தமான ஒரு நித்திய வஸ்து காலத்துக்குட்பட்டு வியகதமாதல விளங்குகிறது. ஆயின், ஜீவகனையற்று வறட்டு விளைவளிக்கும் புத்திவிசாரத்தைக் கொண்டும் தத்துவ விசாரத்தைக் கொண்டும் மாததிரை இதை இவ்வாற்றிதல் பயனின்று ; மானசிக அநுபவத்தில் பெறுவது மாததிரம் சாதகனுக்குப் போதுவதல்ல. ஏனெனில் யோகம் நாடுவது : சிந் தனையிற்ற பெற்ற உண்மை மாததிரமோ புத்தியின்ற பெற்ற உண்மை மாததிரமோவன்று ; சாட்சாதகரிக்கும் இயல்பு வாயந்த அததியாதம் அநுபவத்தின் வீரியம்

நிறைந்த ஆற்றலை யூட்டும் உணமையை அது நாடுகிறது. ஆதலின், நிலையாக நம்முள் குடிக்கொண்டும், நம்மை ஆவரிததும் இலகும் ஓர் அணமையையும் ஒரு தெளிவான திருஷ்டியையும் நெருங்கிய அன்னியோன்னிய உணாச்சியையும் அளிக்கும் உணமையான எல்லையற்ற ஒரு திருச்சந்நிதியை எங்கும் எப்போதும் தெளிவாகப் பராக்கும் திருஷ்டியையும் பரிசிக்கும் உணாச்சியையும் நம்மில் விழிப்புறச் செய்யவேண்டும் முழு ஆற்றலுடன் வியாபித்திலகும் எந்த உணமைப் பொருளில் நாழும் எல்லோரும் உயிர்த்து இயங்கிச் செயல் புரிகின்றோமோ அதுவாக அந்தச் சாந்நித்தியம் நம்மில் நிலைக்கொள்ளவேண்டும் குணத்தோடு கூடிய வஸ்துவாய், பராக்கப்படும் பொருளாய், சகல் வஸ்துககளிலும் குடிக்கொண்டிருப்பதாய் அதை எப்போதும் எங்கும் உணரவேண்டும். அது சகல் வஸ்துககளின் உணமையான ஆனம் வஸ்துவாய் நமக்கு வெள்ளிடையாகப் புலப்படவேண்டும் ; அவற்றின் அத்தியந்த உட்பொருளாக நம்பால் அணுகி நிறைவேண்டும் எல்லா உயிரகளிலும் இலகும் ஆன்மாவாக, சைதன்னியமாக—நம் பாவனை மாததிரத்திலன்றி நம் திருஷ்டியிலும் உணாச்சியிலும் அநுபவத்திலும்—எல்லா வகையிலும் அத்துடன் ஒன்றுபட்டிருத்தலை யுணர்ந்து, அவ்வகைத் தெளிவுடன்—எல்லா உயிரகளும் இந்த ஆன்மாவில், இந்தச் சைதன்னியத்தில் அடங்கப் பெற்றுள்ளன வென்பதையும் உணர்வதே—எல்லாவகை அறிவையும் கவிந்து நிற்கும் தலைமை ஞாயந்த அறிவும் அநுபவமுமாகும்.

எல்லா வஸ்துககளிலும் இலகும் இந்த முடிவற்ற நித்தியவஸ்து, எங்கும் நிறைந்த மெய்ப்பொருள் ஆகும் ; எங்கும் ஏகசத்தாக விளங்கும் ; அனைத்தையும் ஒருபடுதலும் ஒரே சாந்நித்தியமாகுமன்றி—பலவகைப் பிராணிகளுள் பல வகையாய் விளங்கும் சாந்நித்தியமன்று அகன் அகண்ட, துவம் ஆத்தியாத்மிகமானது, ஆத்தியாத்மிக உட்பொருளைச் சாராதது, காலதேச வரம்புகளைக் கடந்தது மட்டுமல்ல.

அதன் வியாபகத்துவத்தை, வியக்கத்தக்க விசாலமான நட்சத்திர மண்டலங்களின் இடை வெளிகளில் மாதத்திரையன்றி—ஒரு மிகச் சிறிய அணுவிலும் மிகச்சிறு காலஅளவிலும் அதே நிச்சயத்துடன் உணரலாம் உணரவே, உலகில் ஒவ்வொரு உயிரிலும் ஒவ்வொரு உருவிலும் அது பரிபூரணமாக இயங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் பாரக்கலாம். அதைப்பற்றிய அறிவும் அநுபவமும் எந்த நிலையிலாவது ஏற்படலாம், எதன் வாயிலாகவாவது வெளிப்படலாம்—**இறைவன்** அனைத்திலும் இலகுபவன், அனைத்தும் அவனேயன்றே !

உண்மையே, ஆயின் இந்தப் பிரதானமான அநுபூதி, சபாவங்களின் வேற்றுமைக் கேற்றவாறு பலவகைகளில் தலைப்படும். அதன் முழு உண்மையிலடங்கிய ஆயிரக்கணக்கான அமிசங்களையும் விருத்தி செய்யக் கால நீடிப்பாகும். நித்தியமான சாந்தித்தியத்தை முதன்மையாக நான் பாரக்கக்கூடும், அன்றி என்னில் உணரக்கூடும், அல்லது, நானே அதுவாம் எனவும் உணரக்கூடும் எனது மகாநாதமாவிற்பெற்ற இந்த அநுபூதியைப் பிறகுதான் எல்லாப்பிராணிகளினிடத்தும் வியாபிக்கச் செய்ய வியலும் இயல்வே! உலகை என்னில் காண்கிறேன், அல்லது உலகுஎன்னுடன் ஒன்றித்திருப்பதைக் காண்கிறேன் என்னில் நிகழ்ப்பெறும் ஒரு நடனக்காட்சிபோல உலகைப் பாரக்கிறேன். அதன் சேஷ்டா விலாசங்களை எனது விசுவாதமாவில் இயங்கும் உருவங்களாகவும் உயிராளாகவும் பாரக்கிறேன் எங்கும் என்னையே பாரக்கிறேன், எனக்கு அன்னியமாக எங்கும் யாதொன்றையும் காணுவதில்லை. ஆயின் ஒரு விஷயம் தெளிவாகக் கருத்தில் கொள்ளற்பாலது : இந்த எனது அகண்டத்துவ அநுபூதி - எல்லெகடந்த மிகைப்படுத்தித் தனது சாயையிலேயே வதியும் அசான்ற துப்புணாச்சிபோலவல்ல எனபதே. அசான்ற, அகந்தையை ஆனமாவென்று மயக்கமுறுகிறான் ; கண்டமான தனது மூர்த்தந்தான் ஆதிக் கம் செலுத்த உரியதெனத்தனைச்சூழ்நதுள்ள அனைவரையும்

வஞ்சிக்கப்பாக்கிறான போதம் வாயக்கப்பெற்ற நாளை வென்றால், அகந்தை நீங்கி நின்றதுதான் உண்மையான ஆனமா எனும் சத்தியத்தை ஏற்கெனவே உணர்ந்தவனுக்கிறேனா உணர்வே, எனது மகதானமாவை—தத்துவ ரூபமான ஒரு பாபபென்றோ, அல்லது சகல வியகதிகளையும் அடங்கப்பெற்றோ அன்றிக் கடந்து நின்றோ அன்றி, ஆவ விரு தன்மைகளும் ஒருங்கமைந்து விளங்கும் ஒரு முக்கிய வியகதியாமென்றோ எப்போதும் அறிகிறேன் ; அவயகத சொரூபமோ அன்றி, வரைப்பாத வியகத சொரூபமோ அன்றி இவ்விரண்டுமோ—எவ்வகைத்தாயினும் சரி—அஃது அகந்தையைக் கடந்துநின்ற அகண்ட வஸ்துவரம் என்பது தேற்றம் பிறப்பாலன்றி, ‘நான்’ என்று எனனை எந்த வடிவத்தில் கருதுகின்றேனோ அதில் அதை முதன்மையாகத் தேடிக் காணப்பெறுதற்குக் காரணம் எனது உணர்வு உளநோக்கியிருப்பதால் அதில் தேடிக் கண்டு தெற்றென உணர்ந்து அதைச் சாட்சாத்கரிப்பது மிகமிக எளிதாயிருத்தலேயாம் ஆயின கருவியாம் குறுகிய அகந்தை இந்த ஆனமாவைக் கண்டவுடன் அதில் மூழ்கித் தன்னை யிழக்க விரும்பாவிடின்—மனக் கட்டமாகிற புறத் தோற்றமும் அறப்பொருளான ‘நான்’ என்பது, சுயமபுவாய முடிவின்றி இலங்கும் மகத்தான ஆத்தியாத்மிக ‘நான்’ என்பதில் தோய்ந்து நிற்க இணங்காவிடின்—என்று சாட்சாத் கார மென்பது போலியேயாம், அல்லது, மூலத்திலேயே குறைபாடுற்றதாகும் எனலாம் ; எனினில் ஏதோ பொரு மூலையில் அகங்காரம் பதுங்கி நின்று தடை செய்கிறதாகும் ; எனது சுபாவத்தில் ஏதோ பொரு அமிசம் சுயநலத்தையும் சுயரட்சணத்தையுமே பாராட்டி, அனைத்தையும் உள்வாங்கும் திருவருள் உண்மையால் விழுங்கப்பெற்று நிறற்றகு மறுத்ததென்றே சொல்லலாம்

இஃதிங்ஙனமாக ; இதற்குமாறாக—சிலருக்கு எளிதான மாகக்கமெனத் தோன்றுவது . கடவுளை முதன்மையாக எனக்குப் புறம்பிலேகாணக்கூடுமெனயொழிய என்னிலைன்று-

பிறரில்தான் ; தனது மேல் பரப்பில் தாங்கி நிற்கும் உருவங் களிலும் பிராணிகளிலும் ஆற்றல்களிலும் பந்தப்பட்டு நிற காது, அனைத்திலும் குடிக்கொண்டு அனைத்தையும் தன்னில் அடங்கப்பெற்ற அகண்டப்பொருளாகக் கடவுளை முதனமுதற் கொண்டு அங்கு க காண்கிறேன் அல்லது, இவ்வெல்லா ஆற்றல்களையும் வஸ்துகளையும் ஜீவராசிகளையும் தன்னிற கொண்டு தனித்து நிற்கும் கேவலஆனமாவாம சைதன னியப் பொருளாகக் கடவுளைக் காண்கிறேன், உணர்கிறேன். உணர்ந்து, என்னைச் சுற்றி சாநதி நிரம்பி இலகும் சர்வ வியாபக வஸ்துவில் என அகந்தை யுணர்ச்சியை இழந்து நிற்கிறேன் நிற்கவே, இந்த வியாபக வஸ்து, கருவியாம் எனது உயிரை வியாபித்துத் தனதாகிக்கொள்ளாத தலைப் படுகிறது. தலைப்படவே, என்னைச்செயலில் தூண்டும் எல்லா இயக்கங்களும், எனது மனம் வாககுககளின் விளக்கம் முழுவதும், எனது சைதன்னியத்தின் உருவ வமைப்புகக் ள்னைத்தும்—அவற்றிற்கும் இவ்வுலகு முழுதி லும் வியா பித்துநின்ற சத்தினின்று தோன்றிய பிற ஜீவ வடிவங் களுக்குமுள்ள அண்ணியோன்னிய சம்பந்தங்களும் தூக்கு தல்களும் ஆகிய இவை எல்லாமும் அந்த வஸ்துவினின்று உண்டாவதுபோல் புலனாகிறது இந்நிலையில் இந்த அறப் மாண தனி ஆவ நான் எனும் உணர்ச்சி அறவே அகன்றவ னாய், இந்த வஸ்து தன்னின்று வெளிவிட்ட ஒரு பகுதி யைக்கொண்டு உலகில் தான் புரியும் செயல்களில் தோந் தெடுக்க ஒரு வஸ்துவை ஆதரிக்கின்றதோ அதுவாக ஆய் விடுகிறேன்.

இவை நுங்கனமாக, மற்றொரு அடிப்படையான சாட சாதகார அநுபூதியுள்ளது. தன் வகையில் இது, சாடசாத காரங்களுக்குள் கடைக் கோடியானது; ஆயினும் சில சமயம் இது யோகசாதனையில் தொடக்கத்திலேயே, மாற்றக்கூடாத ஒரு அனமையான மலர்ச்சியை உண்டுபண்ணலாம் ; அன்றி யோகப் பயிற்சியின்கண் விரைவிலேயே ஏற்படும் ஒரு திருப்பமுமாகலாம். இவ்வநுபூதியில், எனக்கு மேலும்

உலகக்கு மேலும் இலகும் உரையுணாவிற்கப்பால் நின்ற ஒரு உணன்தமான வஸ்துவை அறிதல்கைகூடும். அவவஸ்து எனக்கப்பால் நின்றதேயாயினும் அதனுள் நின்று நானா தொழில் புரிவதாகக் கருதுகிறேன் அது தேசகாலங்கடந்த ஒரு ஸதிதியோ வஸ்துவோவாயினும், நமமில இலகும் முக்கிய சைதனியத்திற்கு மறுக்க முடியாததாகவும் எவ்வகை ஐயத்திற்கும் இடமில்லாததாகவும் அவ்வளவு நிச்சயமாக எனக்கு அநுபவமாகிறது, வலியுறுத்தக்கூடிய உண்மை இஃதொன்றே தான் என என கருத்தில படுகிறது. இவ்வநுபவத்தையொட்டி இதற்குச் சமமானமான வன்மையுடன் உண்டாம் உணர்வு எனனெனில் இங்குக் காணப்படும் இவையாவும் கணவு போன்றவையே என்றும், சாயையாம் மாயையேயாம் என்றும், அல்லது உண்டு பண்ணப்பட்டதும் நிலையற்றதும் அரைகுறை உண்மை வாய்ந்ததுமானவை என்றும் தோன்றுவதே, இவையெல்லாம் புகைப் படத்திற காணும் சாயா வடிவங்கள் போலன்றும், புறப்பரப்பில் நடமாடும் பிரதிமைகள் போலவும் சிறிது காலத்திற்காவது தோன்றும். அன்றியும் நான புரியும் செயல்களுமே இன்னும் என அறிவுக்கெட்டாத—எனக்கு மேலேயும் புறம்பிலேயும் தேடின எப்போதும் எட்டாது— ஏதோ வொரு இடத்திலிருந்து உண்டாய நிலையற்ற ஒருவது சலித்துக் கொண்டிருக்கும் கற்பனை மாததிரமாயத் தோன்றும் இதற்கைய உணர்ச்சியில் உணர்நி நின்று முன்னமையில் ஏறப்பட இந்த ஞானத்தை அநுபவத்தில் நிலைப்படுத்தி இந்தக் கருத்தைப்பின்வற்றி வழிபடுகின்ற, அறிவுக்கெட்டாத பிரம்ம வஸ்துவில் ஆனமாவையும் உண்கையும் லயப்படுத்தும் இலக்கை நோக்கிச் செல்லுகூடிய வீடுபேறு எனபதும் நிருவாணம் எனபதும் இவ்வெய்யாம். ஆயின இந்த ஒரு முடிவுக்கே வரவேண்டுமென்பதில் இதற்கு மாறாக, காலத்திற்குட்பட்ட இந்தக் குணனியமான வீடு பேறறிலமைந்த மெளன நிலையின் வாயிலாக— இன்னும் என்னறிவுக்கெட்டாததும் எனக்கும் எட்டா

செயலகளுக்கும் மூலகாரணமாய் நின்றதுமான வஸ்துவுடன் தொடர்பு ஏற்படும் வரை பொறுமையுடன் காத்திருந்தலும் இயலும் தொடர்பு ஏற்படுதலுமே சூனரீதியாய் நின்றது நிறைவுபெற்ற தலைப்படுகிறது. தலைப்படவே, கடவுளது பனமுகப்பட்ட உணமையும், ஆற்றல் நிறைந்த ஒரு எல்லையற்ற பொருளின் எண்ணற்ற ரூபங்களும் ஆவிராப பாவங்களும் அறிவுநிலைகளும் அசூனரீதியத்தினின்று வெளி வருதலோ, அன்றி அதனுள் கடுவேகமாய்ப் புகுதலோ நாம் உணர்கிறோம் இவ்வநுபவம் உண்பாதலுமே, நம்மனத்திலும் பின்பு எல்லா இந்திரியங்களிலுமே, முற்றான, நிலையா ஆழங்கொண்ட—ஆழமே காணக் கூடாத வெண்ணும் ஆம்—ஒரு சாந்தியும் மோனமும் ஏற்பட்டே தீருகிறது. ஏற்பட்டே, அடக்கப்பட்டு, கீழ்ப்படுத்தப்பட்டுத் தணிவுற்ற மனம் தனது இந்தத் தன்மையினின்று விடுவித்துக்கொண்டு இந்த மோனத்தையே பரம்பொருள் எனக் கொள்கிறது இந்த மெளனத்தில் அனைத்தும் தன பொருட்டு அடங்கப் பெற்றதென்றே, அன்றி, புதிதாய் உண்டாக்கப்பட்டதென்றே அன்றி அதன் வாயிலாக—மறைந்து நின்ற உத்கிருஷ்டமான அதித வஸ்துவிலின்று சருவமும் தன்னில் இறங்குகின்றதென்றே பிறறைக்காலத்தில் சாதகன் தெரிந்து கொள்கிறான் எவ்வாறெனின், இந்த அதிதவஸ்து, இந்தப் பரம்பொருள், அறிகுறியற்ற சூனரீதியமான கேவல சாந்தியன்று ; எண்ணற்ற பொருட்களும் செல்வங்களும் அதன்கண் கொண்டது—அவற்றுள் ஆழிந்தனவும் தேய்ந்த மதிப்புடையவையுமே நமக்கு உரித்தானவை. சகல வஸ்துக்களுக்கும் உற்பத்தி ஸ்தானம் ஒன்றிலல்லாவிடின் உலகமொன்பதேயிருக்க முடியாதல்லவா? காமங்களுடனும் ஆற்றல்களுடனும் நியக்கங்களுடனும் பெறும் பிராந்தியாமன்றே ! சிருஷ்டி யென்பதும் வெளிப்பாடென்பதும் இருக்கவே முடியாததாம்

இவையிங்ஙனமாக, இந்த மூன்று வகை அநுபூதிகளும் மிகமிக முக்கியம் வாய்ந்தவை எனப்படி தெளிவாய்

விளங்குகிறது ஞானமாககததில் வழிபடும் சாதகன, தனது இலகை எயதறபொருட்டு உதவக்கூடியவையினததும் இவ்வநுபூதிகளிலேயே அடங்கப்பெற்றுள்ளனவெனக்கருதுவதில் வியப்பில்லை ஏனைய எல்லா அநுபூதிகளையும் விடக்கி மேம்பட்டு விளங்கக்கூடியவை இவையேயாமென்றும், அநுபூதிகளிலேயே கடையீரானவை இவையெனவும் அததுணைச் சிரேஷ்டமாக இவற்றைக் கருதுகிறான். பூரணயோகத்தில் மருவிநின்ற சாதகனுக்கு இவ்வநுபூதிகள் தொடக்க நிலையிலேயே ஒரு அருடபேற்றினால் துடுமென எளிதில் ஏற்படினும், அன்றி நெடுங்கால உழைப்பினாலும் வளப்பத்தினாலும் வாய்க்கப்பெற்றாலும், அவை அவனாக குப்பூரண உண்மையானவையாகா **அழிவற்ற பொருளின்** பூரண சத்தியத்தின் பொருட்டுவழிகாட்டக்கூடியவை இவை மாதத்திரையேயல்ல, முழு வழி காட்டும் திறனும் இவற்றிற்கில்லை; இவை, நிறைவுபெறாத தொடக்கமமாதத்திரையாகும், சீரிய **திருவருட பேற்றுக்கு** அஸ்திவாரமாகமட்டில்மையும். இவையேயன்றி அததியாவசியமான அநுபூதிகள் வேறும் சில உள். இவையளிக்கக்கூடிய முடிவுகளின் அறக்கடைசியான வரம்புவரை நுண்ணிதின் தேடிச் செல்லவேண்டும். இவற்றிற்கு சில, வாழ்க்கையின் உண்மையான ததவ்வத திறகுப் பொருநதாமல் அதன் செயல்களை ஓயக்குவித்தற்குக் காரணமாய் நின்ற திவ்வியாமிசங்களை மட்டில் சாராதவையென முதற்கண் தோற்றக் கூடினும் அவற்றை இறுதிவரை பின்பற்றிச் சென்று அநந்தச் செயல்களின் மூலமாகவே அவை எங்கிருந்து உதயமாகின்றனவோ அநந்த அழிவற்ற மூலஸ்தானத்தை அடைவோமாயின், எவனை நீங்கிப் பொருள்களுக்குப் பின்நின்ற உண்மையையுடையுறிய அறிவு அறப்பமானதும் நிறைவற்றஆமாரோ, அவை—அநதப் **பரம்பொருள்**—அங்கு நமக்குப் புலப்படுக்தும். மூல சித்தாநதநங்களின் மாமங்கலையெல்லாம் வெளிப்பாடு செய்யும் இரகசியத்திற்குத் திறவுகோலாவது இவையே, இநந்த திவ்வியாமிசங்களே. முடிவான கருத்து : **கடவுள்து**

வெளிப்பாட்டமிசங்களை அனைத்தும் பூரண யோகம் எனும் வலைக்குள் புகுத்தப் பெறல் வேண்டுமென்பதேயாம்

அஃதங்ஙனமாக ; உலகையும் அதன் இயக்கங்களையும் துறந்து நின்று அததியந்த விடுதலையும் சாந்தியும் மட்டில் அடையப்பெறுவதே சாதகனது இலக்காமரயின மேலே சுட்டிய மூவகை அநுபூதிகளே அவனது அததியாதம் வாழ்வைச் சாதித்தற்குப் போதுமானவையாகும் அவன் அவைகளில் மாதிரமே ஒருமனப்பட்டு நின்று பிற எல்லா வற்றையும்பற்றிய அறிவையும்—தெய்விக அறிவாயினும் லௌகிக அறிவாயினுமசரி--தன்னின்று விலகுமாறு விட்டு விட்டு, எல்லாவகைச் சுமைகளும் நீங்கப்பெற்று, என்றும் அழியாத மௌனத்தில் புகலியனும் ஆயின, பூரண யோகத்தைக் கைக்கொண்ட சாதகன் உலகத்தைப்பற்றியும் உலக இயக்கங்ளைப்பற்றியும் சுருத்தில் ஏறகவேண்டியவ னாகவிருக்கிறான் என்று, அவன் அவற்றின் மறைவில் இலகி நிற்கும் கடவுளுண்மையை அறிந்து, அந்த உண்மைக்கும் சிருஷ்டிக்கும் முரண்பாடாகத்தோற்றுவதை இசைவுபடுத்த வேண்டும் (பூவவாறு இசைவுபடுத்துதல் ஏறக்குறைய எல்லா அததியாதம் அநுபவங்களின் காலகோளாகும் இந்த இசைப்படுத்தும் பிரயத்தினைத்திஸ் எந்த மாககத்தை வழிபட்டுச் செவ்வாயும் ஒரு தொந்தம் அவன் முன் எதிர்ப்படுகிறது ; இந்தத் தொந்தம் என்பது, ஒன்றுக கொண்டு விரோதமானதெனத் தோன்றும்—சதவஸ்துவினுடைய ஒரு ரூபங்களின் பிரிவுபாடாம் இந்தப் பிரிவுபாடே, “ உலகம் எனும் புதிர் ” அவனுள் எழுதற்கு மூல காரணம். இந்தத் தொந்தம்—ஒரே வஸ்துவினை ஒரு முனைகளா மென்றும், இவை உடன்பாடு எதிர்மறை உறவு வாய்ந்த ஒரு சக்திகளினின்று ஒரே காலத்தில் பெருகும் தாரையி னால் இணைக்கப்பட்டவையென்றும், இவை மீட்டும் ஒருமைப் படுத்தலே வாழ்க்கையின் முரண்பாடுகளை இணைக்கப்படுதற்கும், அவன் தனது குறிக்கோளாகிய நிறைவான உண்மையை அறியப்பெறுதற்கும் நிருணயிக்கப்பட்ட சாதன

மென்றும் பிறகு அவனுக்கு விளங்கும், விளங்கியே தீரும்.

எவ்வாறெனின் ஒருபுறம், இந்த ஆனமவஸ்து எங்குமே இலங்கிக்கொண்டிருப்பதை அறிகிறான். இந்த அழிவற்ற சைதனியப் பொருள், இந்தப் பிரம்மம், இந்த நித்தியனை—ஒவ்வொரு தோற்றத்தின்கீழ் காலவரைக்குட்பட்டும், உலகுக்கப்பால காலங் கடந்தும் மூலகம் அதே சத்தாம் எனப் பாராக்கிறான், உணர்கிறான், வரையறைப்பட்ட நம் அகந்தையல்லாததும், மனப் பிரமாண தேகங்களல்லாததும்,--தோற்றத்தில் செயல் நீங்கியதேயாயினும்--எல்லாவகைத் தோற்றத்தையும் வடிவத்தையும்விடக் கனமானதாக அநுபவமாகக்கூடியதும், தனது இருப்பினி்ை பொருட்டு உலகில் யாதொன்றையும்--உலகம் முழுதையுமே--எவ்வகையிலும் ஆசிரயிக்காவிடினும் உலகனைத்தும் வியாபித்து நின்றதுமான ஒரு சைதனியம் இலங்கிக்கொண்டிருப்பதை அனுதருணையும் ஐயமற்றதிணையாகத் தனது தருபவத்தில் உணர்கிறான் இப்பல்லவக் கருவியுடைய மறைந்தொழிந்தாலுமே, தனது தருபவத்தில் நிலையாகப் பெற்ற இந்த நித்தியப்பொருளைச் சிறிதும் பாதிக்காது. சுயம்புவாய், சொல்லுக்கெடாத ஒரு உண்மைப்பொருள் தனக்கும் உலகுக்கும் உட்பொருளாய் இலங்கிக்கொண்டிருப்பதைத் திணையாக உணர்கிறான் மனசுநிலையையும் உயிருணர்ச்சியும் உடலுணர்ச்சியும் எந்தச் சொரு சைதனியம் சொரூபமான வஸ்துவின் எகத்தேசமான ஒருக்கியாகலையாகக் காமாததூமாமொ அந்த வஸ்துவைத் தன் அருகாமத்திலே அறிகிறான்.—சைதனியம் எடிவாய் இவ்வஸ்து, வாய் வற்ற ஆற்றல் தன்னுள் அடங்கப்பெற்றது, எவ்வாறாயினும் நல்லும் இவ்வாற்றலினின்றே வெளிவருவது, ஆயினாலுமே வாரற்றல்களின் மொத்தமான தொகுப்பாகக் கொண்டிருப்பதைக் கொண்டே அந்த ஆற்றலின் சொரூபத்தை விவகுவுதம் அதற்குக்காரணங்களுடனும் நியமனத்தாம். மறறும், சுயம்புவான் ஓர் ஆனந்தத்தில் பரிபூரணமாகத் தோய்ந்து திகழ்கிறான்—இவ்வானந்தம், சாமானியமாக

நாம் நுகரும் கீழ்த்தரமான நிலையற்ற இன்பமோ-
சுகமோ-மகிழ்ச்சியோவல்ல எனவே, அவனில் இப்போது
நிலையாகச் சாதிக்கப்பெற்ற அருபூதியின நான்கு வகை
கள் இவையாம். மாறுதல் ஒழிந்த அழிவற்ற அகண்டத்து
வம், காலங்கடந்த நித்தியத்துவம், அன்னியமான வேறெது
வும் இருக்கமுடியாத எகத்துவம், சுயபோதம், எனபவை
யாம் — இந்தச் சுயபோதம் என்பது, கண்டதைற்று அதற்
குத்தக்கவாறு இயங்கும் தன்மையதோ, அன்றி வெளிச்
சென்று பொருளாகளைக் கவவுவதோவான மானசிக அறிவு
போன்றதல்ல, அகற்குப் பின்நின்றதும் மேல் நின்றதும்
கீழ் நின்றதும், அதாவது ஜடத்தில் நின்றதுமான அறி
வாகும். அநித்தியமானவையும் லௌகிகமானவையும்
கால தேசங்கட குடபட்டவையும் வரைபட்டவையுமான
யாவற்றின உட்பொருளும் ஆற்றலும் வேகமுமாய் இலகு
யவற்றினதும் அகண்டப்பொருளைத்தவிர வேறில்லை என
பதற்கு உணருகின்றனாதலின், சாசுவதமான இந்தச் சுயம்பு
சத்வஸ்துவை, — காரியப் பிரவாகங்களைச் சுமந்து செல்லும்
கால்புருஷனாகவும், சகல வஸ்துகளையும் ஜீவராசிகளையும்
தூணிலேயே விரிவுற்ற சிதாகாசத்தில் அபங்கப் பெற்ற
பொருளாகவும், அனாதாகமாகவும் தாத்காலிகமாகவும்
கண்டமாகவும் காணப் படுவனவற்றிற் கெல்லாம் உபாதான
காணாமாகவும் உருவாமாகவும் அமைந்த ஆதமவஸ்துவாக
வும் அனை காண்கிறோம்.

அஃதங்ஙனமாக, தானுள்ளுந் தன் முன்னிலை
யிலும் அவன் தனது அருப்பவத்தில் உணரப் பெற்றது,
ஆதற் நித்தியனான சித் உருவாம் சத்து, இந்தக் கேவல
சித்வஸ்து, இந்தச் சுயம்பிரகாச வியர்பக் சக்தி, இந்தக்
காலாதித முடிவற்ற பேரின்பப் பொருள், இது என்றுமாத்
நிரமல்ல; காலதேசங்கடகுடபட்ட இந்த வியர்பக் உலகையும்
அப்பொருளின் அளவு கடந்து பரந்து நின்ற ஒரு வகைக்
கண்டமான தொற்றமே என இடையறுத்து அனைத்துபவத்
தில் காண்கிறோம், கண்டு, அதிலடங்கப்பெற்றவை யாவும்

அநித்தியமானவை யென்றும் வரைபட்டவை என்றும் பின்னபின்னமானவை என்றும் பனமையானவை என்றும் அஞ்ஞானம் நிரம்பியவை என்றும் முரண்பாடுகளுக்கும் இடப்பாடுகளுக்கும் இடந்தருபவை என்றும் அறிகிறான் ; இவை, மூல அஞ்ஞான ஜடததனமையிலிருந்து (ஒளியும் விடுபடாதவைகளாய், உணாச்சியற்றே அரைகுறையுணாச்சியற்றே, அன்றி மிகமிக மிகுந்த உணாச்சி வாய்ந்திருப்பினும்—இவற்றின் இயல்பிலேயே அமைந்துள்ளதேயாயினும் இன்னம் சாதிக்கப்பெறாத— ஏதோவொருசமாசத்தை நாடிச் சுடற்றதுத தேடிக் கொண்டிருப்பதை அறிகிறான். அவன் சதா சாவகாலமும் சாந்திநிஷ்டையிலோ மெளனஞ் சந்தத்திலோ உறைவதில்லை, அன்றி உறையிடும் அவனில் இவ்வுலகப் பிராச்சினை தீர்ந்தவாறாகாது , ஏனெனில், அவனுக்குப் புறம்பில்—முடிவுமுண்டோவெனத் தோன்றக்கூடிய அவனது பதாந்த வரமுகையின்கண்—இவை யெல்லாம் நிகழ்ந்துகொண்டிருப்பதை உணராமலில்லை. அவனில் உண்டாம் இவ்விருவகை அநுபவங்களும அவனது அறிவுநிலை கேற்றவாறு மாறிமாறித் தோன்றுபவை போல சிவசமசயம் காணப்படும் வேறு சிவ சமயங்களில், இவ்விரண்டும் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டதே தனித்தனி யாய், தோன்றி—இனிமேல் இணக்கமபெறவிருக்கும் தன்மை வாழ்க்கையின் இரு பகுதிகளாம் இவை என்கே, அன்றித் தனது வாழ்க்கையின் மேற்பாதி-கீழ்ப்பாதி என்கே, உட்பாதி-வெளிப்பாதியெனக் கருதக்கூடிய இரு கூறுகளா மென்கே தோன்றும் அவ்வுடைய அநுபவத்தில் ஏற்பட்ட இந்தப் பிரிவுப்பாடுணாச்சி, அவனது பந்தப் பிமோசனத்திற்கு அநுகூலமான வலிந்த சகதியாமென்பதை விவரணில் தெரிந்து கொள்கின்றான்; அஃது இவனை இனிமேல் அபிதையிலும் அசேதனத்திலும் பந்தப்படுத்தாது. இந்தப் பிரிவுப்பாடுண்பது தனக்கோ அஸகங்களுக்கோ ஸ்யஸ்யான தல்ல என்றும், தனிகாக்கக்கூடிய ஏதோ வொருவகைப் பிராந்தி மாதிரிமாமென்றும், தூதகாலிகமாக ஏற்பட்ட

எதோ பிழையான ஆதமாநுபவமோ மாயா காரியமோ வென்றும் திடமாகத் தெரிந்து கொள்கிறான். இப் பிரிவு பாடு, அகண்டப் பொருளின் விபேதத்தன்மை மாததிரையோ அறிவுக் கெட்டாத மாமமான வினையாட்டோ, மாறு வேஷமோ, கிருத்திரம ரூபமோ என இவ்வாறெல்லாம் கருதப் புத்தி எழுகிறது. ஆம், ஒருபுறம் ஒளி கொண்ட **பிரம்ம சத்தியம்**, மற்றொரு புறம், இருள் கொண்ட **மருள் மாயை**-இவ்விரண்டையும் பாக்கும்போது இததகைய கருத்தெழுதல் தவிர்க்கமுடியாததுபோல தோன்றுகிறது. ஆயின, வாழ்க்கையை நிரந்தரமாக இரு கூறுகளுதற்கு அவனில் எதோ ஒன்று இடந்தருவதில்லை நுனிதது நோக குங்கால, இந்த அநதி வெளிச்சத்திலும் இருட்டிலும் இலங்கிநிற்பது **நித்தியவஸ்துவே**யாமென்று அறிந்துகொள்கிறான் ; இந்த மாயா உருக்கொண்டு இங்குத் திகழ்வதும் **பிரம்மமே** யாமென்று உணர்கிறான்.

அஃதங்ஙனமாக ; வளாச்சிபெறும் அத்தியாதம அநுபவத்தின் ஆரம்பம் இவ்வகையில் அமையும் . அறிவுக் கெட்டாத இருண்ட மாயை என எது இதுவரை அவனுக்குத் தோன்றியதோ அஃது, எல்லையற்றதும் கால தேசங்களுக்கு அப்பால் நின்றதுமான **சித்சக்தியே** யன்றி வேறில்லை என பதையும், மனம் உயிர் பருப்பொருள்களினமூலம் தனைப்பையப்பைய வெளிப்படுத்தும் அறபுத் நிகழ்ச்சியின் பொருட்டு-ஒளி இருள் எனும் போாவைபூண்டு **இறைவன்** உலகில் வியாபித்துள்ளான எனபதையும் மேனமேலும் அவனறிகிறான். காலத்துக்கு அப்பால் நின்ற அனைத்தும் காலத்துக்குட்படுநது செயல் புரிவதையும் காலத்துக்குட்பட்டவனைத்தும் **காலாதீத புருஷனை** நாடிச் செல்வதையும் அவன் காண்கிறான். பிரிவினை அநுபவம் அவனுக்கு முகதி சாதகமாகுமாயின, இந்த ஐக்கியாநுபவம் ஆற்றலவாய்ந்த ஹியாசகதியாகும். எவ்வாறெனின் : இவ்வநுபவத்தினால் அவன், தனது ஆதமசத்தது **நித்திய வஸ்துவின்** அமிசமேயாமென்றும் தன் உட்பொருளிலும் தத்துவத்திலும் **நித்திய**

வஸ்துவுடன் பூரணமாய் ஒன்றுபட்டவனென்றும் உணர்வதுமாதிரிமன்றி, அவனது இயங்கியலும, முற்றறிவும வரம்பிலாற்றலும் படைத்த சித்தசக்தியின் கரணமாயிலகுவதென்றும் இப்போது உணராகிறது. இந்தச் சித்தசக்தி அவனில தற்போது வரையறைப்பட்டு ஏகதேசமாக இயங்குகின்றதாயினும் அதன் உயரிய உணர்வுநிலைக்கும் ஆற்றலுக்கும் தன்னை மேனமேலும் திறந்து கொடுக்க அவனுக்கியலும். இவ்வகையில் அவன் விரிவிற்கு எல்லையுமுண்டோவெனத் தோன்றும் அந்தச் சக்தியின் அருள் நிரம்பிய ஒரு வகை விஞ்ஞான அறிவுநிலை அவனுக்கு மேலநின்று இலங்கிப் பந்தங்களினின்றும் வரம்புகளினின்றும் நீங்கப்பெற்ற இங்குள்ள பகுதிகளுடன் தொடர்பு உண்டாகுமாறு அது தன்னை வணங்கிக்கொடுப்பதுபோல காணப்படுகிறது, அன்றியும் அதன் ஆற்றல்கள், திருவருள் இன்னம் மிகுதியாக உலகில் இறங்கவும், கடவுள் வெளிப்பாடு பெரிதும் மறைவு நீங்கியோ அன்றிச் சிறிதும் மறைவே யில்லாமலோ உலகில் நிலவவும் நிச்சயித்துள்ளதெனக் கருதுமாறு கால எல்லைக் குப்பட்டு இயங்க விரைவது போலவும் காணப்படுகிறது. இதற்கைய அநுபூதிகளெல்லாம் உண்டாகப்பெற்றவே, ஒன்றுக் கொன்று முரண்பட்டதாமென அவனுக்கு இதுவரை தோன்றிவந்த பிரம்மன், மாயை எனும் தொந்தரவு இரண்டு முகங்கள்கொண்ட ஒரே தத்துவமாமென இப்போது விளங்கலாகிறது ஆன்மக்களுக்கெல்லாம் ஆன்மாவாய் உலக வேளவிக் கும தனது வேளவிக் கும பதியாய் இலகும் சாவேசுவரனுடைய கிரியாபரமான முத்தன்மைத் தோற்றமே இந்தத் தொந்தரம் என்பதைத் தெள்ளிதின அறிவிருன.

அஃதங்ஙனமாக ; மற்றொரு வகையில் இப்பிரச்சினையை அணுகலாம். இதில் வேறொரு விதமான தொந்தரம் சாதகனுக்கு முற்படுகிறது. ஒருபுறம்— விஷயங்களை எறிகின்றதும் பாரக்கின்றதும் பதிவு செய்கின்றதுமான ஒரு சாட்சி சைதன்னியம் இலகிக்கொண்டிருப்பதை உணராகிறது. இது, தான் செயல்புரிவதாகத் தோன்றுவதில்லை, மற்று,

நம் உள்ளிலும் புறம்பிலும் நிகழும் எல்லாச் செயல்களும் இதன்பொருட்டு மேற்கொண்டு நடைபெறுவதாகத் தோன்றும் மறறொருபுறம் இதே சமயத்தில், — ஒரு நிருவாக சகதியோ கிரியா சகதியோ தன கருத்தில் தோன்றிய இயக்கங்களுையெல்லாம் இயற்றி நடத்தி வழிகாட்டிச் செலுத்துவதாகவும், நம் கண்ணுக்கெட்டியதும் எட்டாததுமான எண்ணற்ற உருவங்களைச் சிருஷ்டிசெய்து அவற்றைத் தனது அந்தமில்லாக காரியப் பிரவாகத்திற்கும் சிருஷ்டிசெய்யலுக்கும் ஆதாரமாக ஆமாறு பயன்படுத்திக் கொள்வதாகவும் அவன் காண்கிறான். இந்த இருவகை அநுபவங்களில், கேவலம் சாட்சிசைதனனியத்தில் புகுந்து நிற்பானாயின, மௌனியாகவும் பரிசிக்கப்படானாயும் செயலற்றவனாகவும் ஆயிடுகிறான். ஆயவிடவே, இயற்கையின் இயக்கங்களை இதுவனாயில் தன்னில் செயலற்றுப் பிரதிபலித்துவந்தா னாதலின், அவை தன்னினதே உண்டானவையென்ப பிராந்தியுற்றுவந்ததையும் அவ்வியக்கங்களில் ஏதோ வொருவகை அதியாதமப் பயனும் பொருளும் இருப்பதாகத் தோன்றிவந்தது தன்னுள் இலகும் சாட்சி ஆனமாவின் சம்பந்தத்தினால்தான் ஏற்பட்டதெனக் கருதி வந்ததையும் இப்போது உணர்கிறான். உணர்வே, அந்த ஆரோபத்தை அழித்து, பிரதிபிம்பத்தைத் தான் என்று கொண்ட கருத்தைத் திருத்துகிறான் தனது மௌனமானவை மட்டும் உணர்ந்தவனாய் அநைச்சுற்றி இயங்கும் யாவற்றினின்றும் தனிப்படுகிறான். எல்லா இயக்கங்களும் தனக்குப் புறம்பானவை என்றும் தனது உள்ளுணர்வுக்குப் பொருந்தாதவை என்றும் கருதுகிறான் ; அவை இயற்கையிப்பிராயமானவை என்றும் அகற்றக்கூடியவை யென்றும் அழிக்கக் கூடியவை யென்றும் அறிகிறான் இஃதிங்ஙனமாக, ஒரு நிருவாக சகதியோ கிரியா சகதியோ அதன் கருத்துக்களைச் செயற்படுத்திவருவதாக அவன் கண்ட அந்த மறறொரு அநுபூதியிற் புகுந்து முழுதும் ஈடுபட்டு நிற்பானாயின, முன் விளக்கிய அநுபூதியில் ஏற்படும் உணர்ச்சிக்கு நோமாறான ஆனம் உணர்ச்சி

உண்டாகிறது அஃதாமாறு இயக்கங்களிலு பிண்டத் தொகுப்பாகவும் ஆற்றல்களின் கற்பனையாகவும் பலிதமாகவும் தன்னைக் காண்கிறான்; ஒரு கிரியாசைத் தன்னியமோ அன்றி இவை யெல்லாவற்றின் மத்தியிலிருந்து செயல்புரியும் ஏதோவொன்றோ இருப்பதாகத் தோன்றினும், தன்னை நீங்கிச் சுதந்திரமாய்த் தனித்தியங்கும் ஒரு ஆனமவஸ்து அங்கு எங்கும் இருப்பதாகக் காணப்படுவதில்லை. எனவே, மாறுபாடானதும் எதிரிடையானதுமான இருவகை அவஸ்தைகள் அவனுள் மாறிமாறித் தோன்றுகின்றன, அன்றி இருவகைகளும் ஒருமிகுத் தோன்றி ஒன்றோடொன்று சார்புகொள்கின்றன எனலாம். அகத்தே அமைதியாய் நின்ற ஒன்று சாட்சி மாதத்திரையாய்ப்பாத்திக் கொண்டிருக்கிறது—அதுவேயொழிய சலிப்பதில்லை, ஒன்றிலும் ஈடுபடுவதில்லை. புறம்பே மற்றொன்று, மேல்வாரியான இயல்பில் இயங்கித் தனது வழக்கமான பழய பிரவாத தனங்களில் ஈடுபட்டு நிற்கிறது. ஆகவே, “ஆனமா, இயற்கை” “புருஷன், பிரகிருதி” எனும் பெரிய தொந்தங்களைப்பிரிவுபடுத்திக் கருதும் திருஷ்டி அவனில் வன்மையாகத் தலைப்படுகிறது.

ஆயின் சாதகனுடைய அறிவு முதிர்நதுவரும் காலத்து, தனது சாட்சி ஆனமாவின் ஆதரவும் அநுமதியும் ஆணையும் இல்லாவிடின், தன்னில் அணுகுக்கமாகவும் தொடர்ந்த வன்மையுடனும் இயங்கி யாதொரு தொழிலையும் புரிதற்கு இயற்கைக்குச் சகதியில்லையென்பதை அறிகின்றனாதலின், இந்தப் பிரிவுபாடென்பது முத்தற்கண புலப்படும் புறத்தோற்றம் மாதத்திரையென்று தெரிந்து கொள்கிறான். ஆனமா, தான் அளிக்கும் அநுமதியைப் பின்னிடுமாயின் இயற்கையின் இயக்கங்களெல்லாம் இயந்திரமபோல ஒரே வகையில் திருமபத் திருமப நடைபெறும். தொடக்கத்தில் அவை தம் உரிமையை வற்புறுத்தாமாறுபோல கடிய வேகத்துடன் இயங்கினும், பின்பு மேனமேலும் வீறு குறைந்து திண்மைமிகுமும்.

இந்த அநுமதி யளிப்பதோ மறுப்பதோவான சகதியைப் பெரிதும் பயன படுத்தி—முதலில் மந்தமாகவும் நிச்சய மறறுமிருப்பினும் பின்பு தீர்மானமாக—இயற்கையின இயக்கங்களை இஷ்டப்படி மாற்றவியலுமென்பதை அறி கிறா பரகிருதியினகண அனைததையும் சாதிக்கவல்ல இச்சா சக்தியாம் ஓர் அறிபொருள் இந்தச் சாட்சியானமா வுகளுளோர் அதன மறைவிலோ இயங்கிக் கொண்டிருப் பதைக் காலக்கிரமத்தில் உணர்கிறா அன்றியும், பிரகிருதி யின் இருப்புக்கே பிரபுவாம் இந்த இச்சா சக்தியால் ஏற்கெனவே எவை அறியப்பட்டு ஆணையிடப்பட்டவையோ, அன்றி மெளனமாய் அனுமதிக்கப்பட்டவையோ அவற்றின் வெளிப்பாடே அதன இயக்கங்களாம் எனபது அவனுக்கு மேனமேலும் புலனாகிறது பிரகிருதி, ஒரு நுண்ணிய கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்டச் செயல்புரிவதினினு அது இயந திரம்போல இயங்குவதாகக் காணப்படுகிறதே யொழிய உண்மையில் அது, தன்னில் ஓர் ஆனமாவைக் கொண்ட சைதன்னிய சக்தியாம். அதன அவஸ்தா பேதங்களிலும் சித்தபாவம் விளங்கும். அதன நடைகளிலும் உருவங்களி லும், உள்விடான கடவுளிடையும அறிவும் அது அமையப் பெற்றது எனபதை வெளிப்படுத்தும் எனவே, இந்தத் தொந்தமென்பது இருவகைப் பண்புகளையென்றி, ஒன்றி லொன்று பிரிக்கப்படாதவை என்றறிக. எங்குப் பிரகிருதி உண்டோ அங்குப் புருஷனும் உண்டு, எங்குப் புருஷன் உண்டோ அங்குப் பிரகிருதியும் உண்டு எனபது தெளிவு. புருஷன் தனது செயல் நீங்கிய தன்மையிலும் பிரகிருதி யின் எல்லா வல்லமையையும் ஆற்றலையும் தன்னுள் அடங் கப்பெற்று எக்கணத்திலேனும் வெளி எறிதற்கு ஆயத்த மானவன்; பிரகிருதி தனது தொழில் வேகத்திலும் புருஷ னது—பாாகும், ஆணையிடும்—சைதன்னியத்தை முழுவதும் தனது சிருஷ்டிச் செயலினிமித்தம் முழுப் பற்றுக கோடாகவும் அறிவாகவும் ஆமாறு தாங்கிச் செல்பவன் என்றுணாக.

இஃதிங்ஙனமாக, சாதகன தனது அநுபவத்தில் பின்னொரு வகைத் தொந்தம் காண்பது என்னெனின் ஒரே பொருளுக்கு இரு முனைகளிடுபட்டும், ஒன்றோ டொன்று உடன்பாடு எதிர்மறை புறவு வாய்ந்த இரண்டு ஆற்றல்களின் பிரவாகம் ஒரே சமயத்தில் பெருகி அப்பொருளின்கண் அடங்கிய அனைத்தையும் வெளிப்பாடு செய்பவாடாம டுந்த அநுபவ வகையிலும் **பிரகிருதியையும் புருஷனையும்** வேறு வேறுபட பாப்பது முகதிகஞ்ச சாதனமாகிறதென்பதை அறிகிறான். காரணம் அஃது, அவிதையில் தஞ்சியற்று உழலும் பிரகிருதியின் செயல்களோடு ஒருமைப்பட்டிருக்கும் பந்தத்தினின்று விடுதலை யளித்தற் குதவும் தன்மையினாலேயே. **பிரகிருதியையும் புருஷனையும்** ஒன்றாகப் பாப்பானாயின், அஃது ஆற்றலையீட்டிக்காரியத்தைச்சாதிக் கும் உதவியாக அமையும். எவ்வாறெனின், பிரகிருதியில் எவை யெவை கடவுள் தன்மை வாய்க்கப் பெற்றதவை யெனக்காணப்படுகின்றனவோ அவற்றை மறுப்பதோடன்றி அவற்றின் உருவங்களையும் இயக்கங்களையும் உயர்வான நிலையின் நியதிக்கும் இன்னிசை லயத்திற்கும் ஒக்குமாறு ஒரு சீரிய அமைப்பில் தன்னிற புதுப்பித்து இயற்ற இயல்பு மாகையின். அத்தியாதம் அநுபவம் வளம் பெற்று ஒரு வகை விஞ்ஞான நிலைபரத்தை எய்துங்கால, ஐங்குத் தொந்தம்—இரண்டுகொண்ட ஒன்றையாக—**சித்தகதியைத் தன்னிறகொண்ட புருஷனாக**—மேலும் தெளிவாக விளங்குகிறது. இதன் உள்ளீடாக, ஆற்றல், எல்லா இடப்பாடுகளையும் அப்பற்றப்படுததி எல்லா வரம்புகளையும் நீக்கிச் செல்லும் பெற்றி வாய்ந்தது. எனவே இப்போது, இதுவரை வேறுவேறுகத் தோன்றிய—ஒருமையில் இருமையான இந்தப் **புருஷன் பிரகிருதி** எனும் தொந்தம், உயிரகளுக்கெல்லாம் உயிரான பொருளின் இரண்டாவது பெருங்கருவியாம் காரியசாதக சக்தியாகவும் சர்வேசுவரனாகவும் வேள்வியின் தலைவனாகவும் சாதகனுக்குத் தன்னைப்புலப்படுத்துவதாம்.

இவ்விரு வகையிலன்றி வேறொரு வகையிலும் சாதன தனது பிரச்சிந்தனை அணுக வியலும் முனபோலவே, இதிலும் ஒரு தொந்தம் அவனுக்கு முற்படுகின்றதாயினும் இதன் தன்மை முடிதிலும் வேறுவகைதது. இஃது, ஒருமைக்கண்ணுள்ள இருமையே என வெகு விரைவில் தெரிநதுவிடுகிறது அஃதாவது, பிரவிருத்திமயமான ஈசுவரன்-சக்தி எனும் தொந்தமாவது இதுவேயாம் என பதே ஒருபுறம் ஆன்மக்களுக்கெல்லாம் உள்ளீடான பரமான்மாவாகவும் உயிராகளுக்கெல்லாம் உயிராகவும் எல்லாப் பொருள்களின் உட்பொருளாகவும் வாகுக்கெட்டாத அருவமான சத்தாகவும்—ஆயின எண்ணற்ற வடிவங்களில் தன்னையே தோற்றுவிக்கும் வரையறைப்படாத உருவங்களும்—அறிவின ஆண்டவங்களும், ஆற்றல்களின் தலைவர்களும், அனபு இனபு அழகு ஆயவற்றின் பிரபுவாகவும், உலகங்களின் தனிமுத்தற்காரணங்களும், சுயம் அபிவிருத்தாவாகவும், சுயம் சிரஷ்டாவாகவும், விசுவபுருஷங்களும், விசுவ மனசாகவும், விசுவப் பிராணங்களும், உணர்ச்சியற்ற ஜடப்பொருளாய் நாம் காணும் தோற்றங்களைத் தாங்கி நின்று உணர்வுடன் உயிராகத் தன்மைப் பொருளாகவும், சகல வஸ்துக்களும் தன்மையில் அடங்கப் பெற்றுச் சொற்பதங் கடந்த ஆற்றல் வடிவமாக இலகும் அகண்டமான சுயம்பு சத்தாம் ஈசனை உணர்கின்றன. மற்றொரு புறம்: அதே ஈசன்—சாதிகளும் சைதன்சியமாகவும் சக்தியாகவும் அனைத்தையும் தன்னிற கொண்டு ஏந்திச் செல்லும் தன்னுணர்வு வாய்ந்த ஆற்றல் வடிவமாக வெளிப்போந்து, அவற்றை விசுவவியாபக காலதேச எல்லைக்குள் வெளிப்பாடுசெய்ய ஆணை பூண்டிருப்பதை உணர்கின்றன. உணர்வே, அடிப்புறம் மேற்புறம் எனக் கருதக்கூடிய அன்னியோன்னிய சம்பந்தமவாய்ந்த தனது இரு ரூபங்களை நமக்குத் தோற்றுவிக்கும் பரமமான ஓர் அகண்டவஸ்து இவ்வு இலகுவதைக்கண்கூடாக அறிகின்றன. எனவே, சத்தையாம் ஈசனில் அனைத்தும் இயற்றப்பெற்றே

ஏறகெனவே அடங்கப்பெற்றேவுள்ளதென்றும், அவனபால்
 நின்றே அனைத்தும் வெளிவருகிறதென்றும், அவனுடைய
 சங்கற்பமும் சந்நிதியுமே அனைத்தையும் தாங்கி நிற்பவை
 யென்றும், சக்தியாம் ஈசனே அனைத்தையும் வெளிக்
 கொணர்ந்து இயங்கச் செய்பவன் என்றும், இவ்வுலகதான்
 அனைத்தும் உருவாகிச் செயல்புரிகிறதென்றும், ஒவ்வொரு
 வஸ்துவின் தனிக்ருத்தையும் சகலவஸ்துகளின் வியாபக
 உத்தேசத்தையும் தன்னில் வளம் பெறச் செய்பவன்
 இவனே என்றும் சாதகனுடைய அருபவத்தில் தெளிவாய்
 விளங்குகிறது. இங்கும் கூட, வெளிப்பாட்டின் பொருடும்,
 பிரபஞ்சகாரியத்தினிமித்தம் எப்போதும் இன்றியமையாத
 தென்த தோன்றும் இருவகை ஆற்றற் பெருக்கை உண்
 பாககித் தொழிற்படுத்தற்கு அவசியமான ஒரு தொந்தம்
 காணப்படுகிறது. ஒரே வஸ்துவின் இரண்டு துருவங்களென
 இதைச் சொல்லலாம். ஆயின் இந்த இரண்டும் ஒன்றுக
 கொண்டு மிகவும் நெருங்கி யிருப்பதும் ஒவ்வொன்றும்
 தனது இயல்பிலும் உட்பொருளிலும் மற்றொன்றின்
 ஆற்றல்களைத் தாங்கிச் செல்வதும் நன்கு விளங்கும். அன்றி
 யும் கடவுளிரக்கியத்தின் இரு பெரியமூலத்ததுவங்களாம்
 உருவமும் அருவமும் இங்கு ஒன்றாய் இணைந்து இயங்கு
 தல்பற்றி, ஏனைய எந்த வகையான அருபவத்தினின்றும்
 ஏற்பட்டதைக் காட்டிலும் மேலாக, ஈசுவரன்-சக்தி என்றும்
 இந்தத் தொந்தாறுபவத்தில், அந்தப் பங்கமான பாம் இரக்
 கியமாம்-பரம்பொருளின் விசுவாதித் நிலையுடனும் வெளிப்
 பாட்டுச் செயலுடனும் மிகவும் தான நெருங்கி யிருப்பதைப்
 பூணசத்தியத்தை நாடும் சாதகன் உணருகிறான்.

இதற்குக் காரணம் : ஈசுவரி-சக்தி—விசுவமாதாவாம்
 திவ்விய சித்தசக்தி, ஒன்றும் அழிவற்ற பொருளுக்கும்
 வெளிப்பாடான பலவுமாயவற்றிற்கும் இடையில் மத்தி
 யஸ்தையாக இலங்குகின்றமையேயாம். ஒருபுறம் : வெளித்
 தோற்றவிகக் உதவும் உபாயங்களைத் தனியால் அமைந்ருவ
 னாதலின் இந்த ஈசுவரி-சக்தி, தனிப் பொருளின்

கண்ணிருந்து தான கொண்டுவரும் ஆற்றல்களை இயக்கி, அப் பொருளின் எண்ணற்ற உருவங்களை முறையே ஓடுங்கச்செய்தும் முறையே மலரச்செய்தும் நானாவிதமாகின்ற ராசனை உலகில் வியக்கப்படுகதுகிறான். மற்றொரு புறம் 'எந்தத் தாண்மினவாயிலாய்க் தான் கொண்டுவந்த ஆற்றல்கள் திருமபிமேலேறிச் செல்லுமோ அதன் வாயிலாகவே, எப்பொருளினின்று அனைத்தும் வெளிவந்தனவோ அப்பொருளினிடை அவற்றை நடத்திச் செலுத்துகிறான் பரிணமம் அடைந்து வரும் ஜீவன் மேனமேஷும் பரம்பொருளை நாடிச் செல்வதோ அன்றி இங்கு அது கனாதுதெய்வவியலில் அமைந்து விளங்குதலோ இதன் பயபுத்தம் அவள் ஒரு விசுவ இயந்திரத்தை நியமித்துக் கொள்ளினருளேனும் இயற்கையாற்றலாம் பிரகிருதியின் தோற்றவமைப்பில் முதற்கண் காணப்படும்—இயந்திரமபோல உணர்ச்சியற்று இயங்கும் திருவாகசகதியல்லன். பித்தியையாம் ஜாலங்களுையோ பிரமைகளையோ உண்டாக்கும் சகதியே மாயை என மாயையைப் பற்றி நமக்கு புத்தற்கண் எண்ணம் உண்டாவதுபோல இவ்விடத்தில் உண்டாவதில்லை. எந்தப் பரம்பொருளினின்று வெளிவந்தனனோ அந்தப்பொருளுடன் உப்பொருளிலும் இயல்பிலும் ஒன்றுபட்ட சித்தசக்தி இவள் என, அந்நிதி வாயாந்நவரும் ஆனமாவுக்குத் தெற்றென விளங்கும். ஏதோவொரு உத்தேசத்தை அநுசரித்து அவள் நமமை அவிந்நையிலும் அசேதனத்திலும் மூழ்கச் செய்துள்ளா ளெனத் தொற்றிலும். உலகத்தில் காணப்படும் ஐயுறக் கூடிய ஆற்றல்களாக அவள் சக்திகள் நமக்குத் தோன்றி னாம்—நமது கடவுள், ணர்ச்சியின் வளப்பத்தின் பொருட்டு அவள் முனைந்து வருகின்றென்பதும், மேல நின்றிலகும் தனது சீரிய சத்பாவத்திற்கு நமமை வலிக்கின்ற ளென பதும், திருவருள் அறிவு இச்சை ஆனந்தம் ஆயவற்றின உட்சாரத்தை நமக்கு வெளிப்படுத்திக்கொண்டு வருகின்ற ளென்பதும் விராவில் விளங்கலாகிறது. சாதகனது அஞ்ஞான இயக்கங்களிலும் அவள் கருத்துடன் ஈடுபட்டு

அவன புரியும் செயல்களுக்குப் பற்றுக்கோடாய் நின்று மந்தமாகவோ விரைவாகவோ, நோ வழியிலோ பல சுற்று வழிகளிலோ அவனைக் கடத்தி, இருளினின்று விரிந்தஅறிவொளியிலும், அழிவை யொழித்தது அழிவினமையிலும், தீமையினின்றும் துன்பத்தினின்றும் நீக்கி—அவன சிறற்றிவுக்கு இன்னம் தெள்ளிதின விளங்காத—ஒரு பரமோத கிருஷ்டமான மங்களத்திலும் ஆனந்தத்திலும் செலுத்தது கின்றொன்பதை அவன தெரிந்துகொள்கிறான் இவ்வாறுதலின், அவளது சக்தி வீடுபெற்றையளிக்கக் கூடியது மாத்ரியையன்றிச் செயலிலும் புகுத்தக் கூடியதாம் ; காரிய சாதகமானதாம் ; உண்டாககுந திறன் வாயந்ததாம்.—உண்டாககுநதிறன் என்பது, தற்போதுபுலப்படும் வகையேயன்றி இனி வளாநது விரியும் தன்மையதாம் எப்படி யெனின் : **அந்தச் சக்தி**, அவிதயா வடிவமான அவன்தன் கிடைபட்ட அறிவின பிணக்குற்ற சிக்கலான பிரவாதநயங்களை அதற்றி அவன்தன் ஆனமாவையும் இயல்பையும் சீரிய திவ்வியத் தன்மையின சாரமாகவும் சக்திகளாகவும் புதுப்பித்து மாற்றியமைக்கும் பெற்றிவாயந்ததாதலின் என்க.

இந்தத் தொந்தத்திலும் பிரிவுபாட்டருபவம் ஏற்படுதல் கூடும். ஒரு முனையில், **சருவேசுவரன்** தனது இயல்பாம் அறிவையும் ஆற்றலையும் ஆனந்தத்தையும் அருளி விமுகதனாகித் தன்னை இறைத் தன்மையில் புகுத்துகின்றொன்பதை மட்டில் சாதகன் உணரலாகும் ; **சக்தியானவள்** இவற்றை வெளிப்படுத்தும் ஓர் ஆற்றல் மாத்ரியையாகவோ, **ஈசுவரனின்** குண விசேஷங்களிலொன்றாகவோ தோற்றக்கூடும். மற்றொரு முனையில் : தேவர்களையும் மல்கங்களையும், சகல வஸ்துக்களையும் ஜீவராசிகளையும் குணது ஆதமசத்துவத்தினின்று வெளித் தோற்றுவிக்கும் பிரபலச் சிருஷ்டிகாததையாம் **லோகமாதாவக்** காணக்கூடும். அன்றி இவ்விரு பான்மைகளும் அவனுக்குப் புலப்படாமையினும், சமதிருஷ்டியின்றி ஒன்றுக்கொன்றைத் தாழ்வுபடுத்தி, **ஈசனை** அணுகுதற்குச் சாதனம் மாத்ரியையாவள

சக்தி எனக் கருதல் கூடும் இதன பயனாக, சமநிலையற்ற ஒருமுகச் சார்பும், நிறைவான போஷணமின்றிய காரிய சக்தியும், பூரண ஆற்றல் பொருந்தாத ஞான வொளியும் விளையும். வேறுவேறாய்த் தோற்றிவந்த இந்தத் தொந்தர்தின் இருமை நீங்கி முற்றான ஒருமைப்பாட்டநுபவமாவன பால் ஏறபட்டு அவனது உணாவை ஆட்சிகொண்டு நடத்தும் போதே—இங்குள்ள எண்ணங்களின், ஆற்றல்களின், குழப்பமான முரண்பாட்டினின்று உன்னதமான ஒரு சத்தியத்தின் கண் அவனை ராதது, அஞ்ஞான இருள்கொண்ட இவ இவவுலகினை ஒளியைப் புகுத்தி அதை உயவிக் கும பொருட்டு அந்தச் சத்தியத்தைக் கீழிறக்கி யாதொரு தடையுமின்றி இயங்கச் செய்யும் பெற்றிவாயந்த ஒரு விசாலமான சக்திக்குத் தன்னையத் திறந்து கொடுக்கத் தலைப்படுகிறான் ; பூரணமாய்த் திகழும் இரகசியத்தைக் கிரகிக்கத் தொடங்குகிறான். அநாதி அஞ்ஞானம்—பிரிக்கமுடியாமல் அதனோடு இயைபுபட்டிருக்கும் ஞானம், என இருதன்மையில் இங்கு வழங்கப்பட்டு வரும் விளக்கத்தைக் கடந்து, அதயாதம் மனம் எந்த வரம்பைக் கடந்தால விஞ்ஞான ஒளியில் ஒன்றுபட்டு நிற்குமோ அந்த நிலையை எய்தினால் மாத நிரமே இந்த இரகசியத்தின் உட்பொருளைத் திணைத் துணையும் நீக்கமற் கிரகித்தற்கியலும். தனி முதல்வனும் இறைவனைப் பற்றிய தொந்தர்பாவ அநுபூதிகளில் பேராற்றல் வாயந்த இந்த மூன்றாம் வகை அநுபூதியின் மூலமாகத் தான் பரிபூரண பக்குவம் வாயக்கப்பெற்று வேளவிததலை வனம் கடவுளின் அததியந்த ஆழமான சத்துவத்திலுபுகத் தொடங்குகிறான்.

இதற்குக் காரணம் எப்படி அசித்திலிருந்து சித்து வெளிப்படுகிறதோ, எப்படி ஜடத்திலிருந்து பிராணனே நோன்றுகிறதோ, எப்படி பசுத்தன்மையிலிருந்து ஆனமாவோ, அஃதேபோல், மூர்த்திவடிவ மின்றியதாய்த் தோற்றும் பிரபஞ்சத்தில் மூர்த்தி அமைந்துள்ளதெனும் மாமத்தில்தான் வாழ்க்கையெனும் புதிரை விடுக்கும்

உணமை மறைந்துள்ளதென்பதே. இங்குங் கூட, முதற்கண் புலனாவதைக் காட்டிலும் மிகவும் வியாபித்து நின்றதும், தன்னைத்தான பையப்பையப் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு வரும் சக்தியின் இயக்கத்தின் பொருட்டு இன்றியமையாததுமான—பிரவிருத்தி மயமான ஒரு தொந்தம் காணப்படுகிறது. சாதகன் தனது யோகாநுபவத்தின்கண் தொந்தத்தின் ஒரு முனையில் நின்றுகொண்டு, அனைத்துக்கும் மூலகாரணமான ஓர் **அவ்வியக்த வஸ்து** எங்கும் இலங்கிக் கொண்டிருக்கிறதென்பதைப் புத்தியைக்கொண்டு தெரிந்து கொள்ள வியலும் இப்பருஷஸ்கில் ஜீவன், பாடாந்திர ஓர் அவ்வியக்தமான ஜடதன்மையிலிருந்து பரிணாமம் பெற்று வரத் தொடங்குகிறது. ஆயினும் மறைபொருளாய் நின்று ஒரு வியாபகவானமா இலங்கிக்கொண்டிருப்பது நம் உள்ளத் திருஷ்டிக்ரூப புலனாகிக்கொண்டுதானிருக்கிறது. நிலையற்ற தன்மையிலேனும் ஒருவகைச் சைத்தனனியமும் உருவமும் வெளித்தோன்றுவதினின்று ஜீவன் தனது வலம்புரிவாய் விருத்தியெய்து வருகிறது. இந்தச் சைத்தனனியமும் உருவமும் சம்பூரணமாக வெளித்தோன்றுமபோதுமே எதோ தற்செயலாய் நோந்த நிகழ்ச்சிபோல காணப்படும். ஆயின் இந்நிகழ்ச்சி இடையறாது தொடர்ந்து மீண்டுமீண்டும் ஏற்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். ஜீவன், வாழ்க்கையுடைய அங்கனின்வாயிலாய் மனத்தினின்றிவாந்தது அகண்ட நிராக்ரணக் கைவல்லிய அதீத சைத்தனனியத்தை மருவுகிறது. மருவுவே, இந்தச் சைத்தனனியத்தில், ஒரு முகத்தியாய்க்காரன் முன்னியத்தினால், நிருவாண அநுபூதியினால், —வியக்தி வாடிவம், மறைச்சைத்தனனியம், பிராண சைத்தனனியம் ஆகிய இவை யனைத்தும் உருத் தெரியாமல் மறைந்து விடுவது போல காணப்படுகிறது. காணப்படினும், மூலகாரணமான இந்த **அவ்வியக்த வஸ்துவைப்** பலவகையிலும் ஏராளமாக விடுதலையளித்துக் கொண்டுவரும் சக்தியாகவே சாதகன் மந்தமாக உணர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறான். எவ்வாறெனின் : அது அவனது ஞானத்தை, குறுகிய எண்ணங்களின்

னின்றும—அவனது இச்சையை, தன்னலம் கருதும் ஆசைகளின் பற்றினின்றும்—அவனது இதயத்தை, நிலையற்ற அறபமான கிளாசிகளின் பந்தத்தினின்றும்—அவனது வாழ்க்கையை, அதன் புன்மையான பழய போக்குகளினின்றும்—அவனது ஆனமாவை அகந்தையினின்றும் விடுவித்து, இவை யனைத்தும், சாந்தியும் சமதையும் விசாலமும் வியாபகத்துவமும் அகண்டத்துவமும் தழுவப் பெறுதற்கு அவகாசம் அளிக்கின்றதாகையின் காமயோக வழிபாட்டிற்கு மூர்த்தி வடிவந்தான பற்றுக்கோடா மென்றும் அவ்வழிபாட்டைத் தூண்டும் ஆற்றலே அதுதானென்றும் தோன்றுவது இயல்பே ஆயினும் இதிலும்கூட ஓர் அருவமான ஆற்றல்தான் நேராக விடுதலை யளித்ததுக கொண்டு வருகின்றநென்பது அநுபவத்தில் ஏற்படுகிறது. அகந்தையகன்ற பரந்த சமஷ்டியநுபூதியினால் மாததிரையே, சுதந்திரனாய்த் தொழில்புரியும் தொண்டனாகவும் தெய்வத் தன்மையில் கற்பனைசெய்யும் ஆற்றல் வாயக்கப் பெற்றவனாகவும் ஆதல் கூடும் இஃதிறற்குவே, தொந்தத்தின் அருவத்தன்மையினின்று வாயக்கப் பெற்ற இந்நிகழ்வு வன்மையான அநுபூதியைக்கொண்டு—நிராகார அத்தி சைத்தனனியமே **நித்திய வஸ்துவின்** முழுஉண்மையா மென்றும் அவை நாடுவதொன்றே இலக்காதல் வேண்டுமென்றும் ஞானிகள் விளக்கியதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

இஃதிங்ஙனமாக; தொந்தத்தின் எதிர்முனையினின்று நோக்கும சாதக நாகு வேறொருவகை யருபவம் உண்டாகிறது அஃதாவது, சைத்தனனியம் உயிர் ஆனமா இவை எவ்வாறோ அவ்வாறே வியகதி வடிவமும் ஆம் எனபதையும்—எனவே, இது ஒரு அவ்வியகத் **நித்திய வஸ்துவில்** தோன்றிக் கடிதின் அழியக்கூடிய ஏதோ அனனியமான தல்லவென்றும்—,வாழ்க்கையெனபதின் முழுப் பொருளும் இதில் அடங்கப் பெற்றதென்றும், நம் இதயத்தின் ஆழந்தமற்றவில்—நம் உயிராற்றலிலும்—இலங்கிக்கொண்டிருக்கும்உளளொளி நமக்குத்தெரிவிப்பதைஇவ்வருபவம்

உறுதிப்படுத்துகிறது வியாபகமான ஓ ரி ய ா ச க தி யி ன மெனமலராம இந்த வியகதி வடிவம் எனபது, பிரபஞ்ச காரியத்தின் குறிகளோனையும், சூசனையாக அதன் முக்கிய உத்தேசத்தையும் முன்கூட்டியே அறிவித்தவாறாகும். சாதகனுள் ஒரு குபதமான திருஷ்டி மலாந்த உடனேயே, சைதனிய மெனபதும் வியகதிவடிவமெனபதும் பேரிடம் படைத்து, அவனுக்குப் பின்னிலையில் இலகும் பல உலகங் கள் அவனது கவனத்தைப் பெரிதும் வலிப்பதை அவன் உணர்கின்றான் இங்கும்கூட, அசேதனமான ஐயப்பொருளி லும் ஒரு சைதனியம் உள்ளீடாக வியாபித்து இலகுகின்ற தெனபதும், அந்தப் பொருளின் உணர்ச்சியற்ற தன்மை யிலும் ஒருவகைப் பிராணதநுடிப்பு அமைந்துள்ள தென பதும், கடவுளும் ஆனமாவும் எங்கும் இலங்குகின்றன எனும் உள்ளீடான அறிவை உணர்த்தும் உபாயமே அந்தச் சைதனியத்தின் அமைப்புலகையா மெனபதும் அவனுள் மலாந்த இந்தக் குபதமான திருஷ்டிக்கு விளங்கு குகிறது அனைத்திற்கும் மேலநின்று இலகும் ஓர் எல்லை யற்ற சைதனிய வஸ்து இவ்வெல்லா உலகங்களின்கண் ணும் நானாருபங்களில் தனனை வெளிப்பாடுசெய்கிறது. அவ வெளிப்பாட்டினிமித்தம் முதன்மையாக உதவும் உபாயமே அருவத்தன்மையாம், இதுவே, தத்துவங்களி னுடையவும் ஆற்றல்களினுடையவும் நிலைகளாலும்; வெளிப்பாட்டினிமித்தம் படிமானமாயமைந்த அஸ்தி வாரமும் இதுவே ஆயின எல்லா ஆற்றல்களும் பிராணி களின் வாயிலாகத்தானே தன்மை வியகதப்படுத்தப்படுகின்றன ; சைதனிய ரூபமான ஆனமாகக் குக்குட்படுத்தானே இவை இயங்குகின்றன ; ஒரு சைதனிய புருஷனிடத்தினின்று உதித்த ஆவிப்பாவமே ஆம் இவை. பல்வகைத்தான எண்ணிறந்த வியகதி வடிவங்களில் அததனிப் பொருளை வெளிப்படுத்துவதே ஆவிப்பாவமெனபதின் முழுப்பொரு ளும் முக்கிய டட்சியமுமாம் இவ்வியகதி வடிவம் என்பது ஒடுங்கியதாகவும் துண்டாடாக்கவும் வலையறைப்பட்ட

தாகவும் தற்போது காணப்படுகிறது காரணம்: அஃது எதி
லிருந்து உண்டாயதோ அதன திருநோக்கருகத்த தன்னை
இன்னம் திறந்து கொடுக்காததும், அகண்டமான
பொருளின் வியாபகத் தன்மையை நிரம்பப்பெற்றுத்தனது
உண்மை இயல்பாம் கடவுள் உண்மையிலும் நிறைவிலும்
இன்னம் மலாந்தொளிராததுமாம். எனவே, கடவுட
சிருஷ்டி என்பது ஒரு மாயமல்ல, தற்செயலாயத்
தோன்றி இயங்கும் ஓர் இயந்திரமல்ல, நிகழ்ந்தேயிருக்க
வேண்டியதில்லை யெனக் கருதக்கூடிய ஒரு விளையாட்டுச்
செயல்லல்ல, பயனற்றுப் பெருக்கிக்கொண்டிருக்கும் தோற்ற
விகாரங்களல்ல; மறநென்னெனின், சைதனியத்தூதன்
சுடா விடிலங்கும் அழிவற்ற பொருளின் இயல்பாம் கிரியா
சக்தியின் ஆற்றலென்றறிக

ஓரே முழு முதல்வனின் இரு முனைகளினின்று உண்
டாம் இந்தக் கடினமான எதிரிடைத் தோற்றத்தினால்,
முககியமெனக் கருதக்கூடிய யாதொரு எதழும் பூரண
யோகத்தில் மருவி நிறைவனுக்கு விளையாது என்னெனில்:
ஒன்றேயாம் பரம் பொருளில் அடங்கியுள்ளதை வியகதப்
படுத்தற் பொருட்டு இந்த இருவகையான பாவங்களும்—
ஒன்றோடொன்று உடனபாட்டெதிர்மறை யுறவுவாயந்த—
அவற்றின் ஆற்றற் பெருக்கும் அவசியமென்பதை அவனது
முழு அநுபவமும் அவனுக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது அவனது
சாத்திப் பயிற்சியில் உருவம் அருவம் ஆகிய இவ்விரண்டும்
அவனுடைய அத்தியாதம் எழுச்சியின்கண் இரண்டு
இறகுகளாக உதவிவந்து, பயனளிக்கும் வகையில் பரத்
பரம் இயங்கி இவற்றின் ஆற்றல்கள் ஒருங்கு சோந்து
பூரண பரமாதத்ததை அவனுக்குப் புலப்படுத்தி, பரம்
பொருளின் ஆதிமூலமான சக்தியைச் செயலிற புகுத்தி
வெளிப்படுத்த வியலும் ஓர் உயர்ந்த நிலைக்கு அவனை
உந்திச் செலுத்தும்பதை முன்னறிவுகொண்டு உணர்
வீன்றான். முக்கியாமிசங்கள் மட்டிலுமன்றி அவனது சாத்தி
யின்கண் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலுமே அவ்வாற்றல்களின்

இருபடித்தாம உண்மையையும்—அவை ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கிய உறவுடன் இயங்கிக் கொண்டு வருவின்றன வென்பதையும் உணர்ந்தவனாகிருன. ஒரு அருவம் பொருள் மேலநின்றே அவனது சுபாவத்தை ஆட்கொண்டு நடத்துகிறது, அன்றி அவனுள் ஊடுருவி ஆழநது நிலைத்து இலங்குகிறது ; ஒரு தெள்ளொளி மேலிருந்திறங்கி அவனது மனத்திலும் பிராண சக்தியிலும்—ஒவ்வொரு ஜீவானு விலுமே—வியாபித்து அவற்றை அறிவில் ஓர்நிர்வாச செய்கு, அவிததையைச்சாரந்த அனைத்தையும் வெவிக் கொணர்ந்து தூயமைப்படுத்தி, அன்றி அழித்து, அன்றிப்பொலிவுற உரு மாற்றி, அவனையே அவற்றாகு—அவனில் ஒடுங்கிப் பதுங்கி நின்ற எல்லாச் சேஷைகளும் உட்பட—தெள்ளிநில புலப் படுத்துகின்றது ; ஒரு பேராற்றல் அவனுள் தாயாயாகச் சொரிந்து கடல்போல் பொங்கிப் புகுந்து அவனிலும் அவன் உறுப்புகளிலும் இயங்கி அனைத்தையும் கரைகருகுகி, புதிப்பித்து, புதுவடிவாகக் குழித்திலும் உருமாற்றம் செய்நது கின்றது ; ஒரு பேரின்பம் அவனைத் தாக்கி, தொல்லுகுகம் துணிகுகும் இடமேயில்லாமற் செய்து, துன்பம் என பத்தையே திருவருளின் பமாக மாற்றுகிறது ; வரையற்ற ஒரு பேரன்பு, சகலப் பிராணிகளுடனும் அவனை இணைக்கின்றது, அல்லது, பிரிக்கவே முடியாத அன்னிபோன்றனியத்தையும் சொல்லற்கரிய இனிமையையும் எழிலையும் அளவுகருந் தோற்றுவித்து, இசைகேடான இம்மண்ணில்க் கொழுகுக யினகண்ணும் தனது நிறைவினை நியதியையும் அளவிலா உவப்பையும் பதிகுகத் கரையபடுகிறது இவ்வெல்லா அங் புதிகளினின்றும் நமக்கு இப்போது விளங்குகவு என் னெனின் பரமாத்மமான ஒரு சத்தியம், ஒரு தர்மம்,— இவ்வுலகிலநன்மை தீமை எப்பவை லோபநு ணத்தினு ளும் அசத்திய திருஷ்டியினு ளும் அவ்வாறு கருதப்படுகின்றன வெனத் திருத்தமாக அறிவுறுத்தியதோடன்றியும், காந்து நின்ற ஒரு சிரேஷ்டமான மங்களத்தைப் புலப்படுத்தி அதைச் சாதிக்கும் உபாயமான சமரசுகதை வலியுறுத்தி

அம் மங்களம் சீர்தூக்கி இலங்கி நிலைத்தறகுதவும் செயல திறமையையும் உணர்ச்சியையும் அறிவையும் எடுத்துக் காட்டிய தென்னலாம ஆயினும், இவ்வெல்லா அநுபூதி களிலாகண்ணும் அவற்றிற்குப் பின்னிலையிலும், ஒரு பரம் பொருள்—இவையனைத்தும்மானவன், ஒளியைச் சொரிப வன், முற்றறிவுடை வழிகாட்டி, ஓர் ஆற்ற லாண்டவன், ஒரு பெரினப் வள்ளல், ஒரு நண்பன் துணைவன் தந்தையுநதாயு மானவன், உலக விளையாட்டில் கூட்டாளி, தன்னைமுற்றும் வயப்படுத்தியவன், தனதானமாவின் அன்புக்குரியவன், காதலன்—இலங்கிக் கொண்டிருப்பதைச் சாதகன் உணர் கிருன் மானவன் உணர்ந்த உறவுகளெல்லாம் ஜீவனுக் கும் கடவுளுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள உறவினகண் அடங்கப் பெற்றன வென்பதை யறிகிருன். ஆயின் அவை, அகிமாஸுஷ அறிவுநிலைகளைச்சார இவாநதுகொண்டிருக்கின்றன; இறை இயல்பில் அமைந்துவிளங்க அவனை வலியுறுத்துகின்றன.

எனவே, வேள்வி இயக்கம் முதிர்ந்த வரங்கால வேள்வித் தலைவரும் ஈசன் இவ்வகைகளில் சாதகனுக்குத் தன்னை வெளிப்படுத்துகிருன் என்பதாம் இவ்வெளிப்பாடு எந்தக் கணத்திலாவது தலைப்படுதல் கூடும். கர்மத்தின் தலைவன் சாதகனது காமத்தின் பொறுப்பை எந்த வடிவத்திலாவது ஏற்று, தனது இருப்பைப் புலப்படுத்தும் பொருட்டு அவனையும் அவன் புரியும் செயல்களையும் மேன மேலும் நெருக்கி வினாவுபடுத்துகிருன். காலக் கிரமத்தில், கடவுளுடைய எல்லாத் தன்மைகளும்—தனித்தனியாகவோ, கலந்தோ, ஐக்கியப்பட்டோ—தமமை வெளிப்படுத்தி ஒருப பட்டு இயங்குகின்றன. இறுதியில் இவ்வெல்லாவற்றின் வாயிலாகவும், பரிபூரணமான சத்வஸ்து சடாவிட டிலங்குகிறது. அவிததையைச் சார்ந்த மனம் இதை அறியமாட்டாது. அததியாதமவளம்பெற்ற உணர்ச்சிக்கும் விஞ்ஞான அறிவு வாயக்கப்பெற்ற தெளளொளிக்கும் இது விளங்கும், இவை தற்போதங்கொண்டவையாதலின்.

அஃதவ்நனமாக; ஆள உருவாயத தோனறுவது ஓன்று, தத்துவங்கள் ஆற்றல்கள் எனப்பெற்றின் பிண்டத் தொகுப்பான குண ரூபமாயத தோனறுவது மறநென்று. இந்த விசித்திரப் பாகுபாடுற்ற இரு துணைமகனும் அமைந்தவர்கள் நாம் ஆதலின், ஒருங்கே உருவனாகவும் அருவனாகவும் இலங்கும் இறைவன், ஒரு பரமோத்கிருஷ்டமான சத்தியமாகவோ சைதன்னியமாகவோ புருஷனாகவோ சுகதியாகவோ ஆனந்தமாகவோ பிரேமையாகவோ தன்னை வியகதப்படுத்தித் தனது ஆதரணியில் நம் இரு தனமைகளையும் ஏறகப் பெறுமாறு நம்மைத்தகுதிப்படுத்திக்கொள்வது நம் இலக்காம்; அதுவே நம் தியாகச் செயலைச் சாதித்ததற்குற்ற நிபந்தனையாம். எந்த வஸ்து இவ்வகைகளில் தன்னை நம் அநுபவத்திற்கும் திருஷ்டிகும வியகதப்படுத்தியதோ அததுடன் நம் வாழ்க்கையை ஒருமைப்படுத்துவதே இதைச் சாதித்தல் எனப்படும் இந்த ஒருமைப்பாடு மூன்று தனமைகளில் அமையும் ஓன்று : அதத்தியாதம் உட்பொருளில் இரண்டறக கலந்து நிற்பது; பரமாத்மாவின் சத்திலும் சித்திலும் ஒருமைப்பட்டு ஆழ்ந்து உறைவது மறநென்று; மூன்றாவதாய் அமைவது : உபகரணமாம் ஜீவனது இயல்பு அந்தப் பரமாத்மாவின் இயல்பேபோல இயங்குவதினினரே, அன்றி அவ்வீரியஸ்டுகளும் ஒருப்பட்டு இயங்குவதினினரே ஏற்படும் கிரியாதமகமான ஒருமைப்பாடாம். முதலாவதில், அவிததையிலிருந்து விடுபெற்று அழிவற்ற உண்மைப்பொருளில் இரண்டறக கலந்து நிற்பது—மோக்ஷம் அல்லது சாயுஜ்யம் எனப்படுவது; இதுவே, ஞானமாகக்கதில் வழிபடுவோரின குறிப்பான குறிககளோடாம் இரண்டாவதில், ஆனமா ரசனோடோ ரசனிலோ வதிந்நிறைவது—சாமீப்பியம் சாலோகம் எனப்படுவது; இதுவே, பேரன்பையும் பாம பத்யதையும் இலக்காகக் கொண்ட பகதியோடுகளின் தீவிர நோக்கமாம். மூன்றாவதில், ஒருப்பட்ட இயல்போ உயமித்த இயல்போ வாயந்தியங்குவது, அஃதாவது, ஈசன் எப்படிப் பரி

பூரணனோ அப்படியே ஜீவனும பரிபூரணனாயியங்குவது ; இதுவே, ஆற்றலையும் நிறைவையுமோ, அன்றி இறை பலரியையும் தொண்டையுமோ உன்னத நோக்கமாகக் கொண்ட காம யோகிகளின் இலக்காம பறபல வடிவங்களில் தனைத்தான வெளிப்படுத்தும் **அசனது** ஏகத்துவத்தில் இம்முன்றும் தினைத்துணையும் குறைவற ஒன்றுகூடி ஒருங்கே யிலகுமாறு இவவுலகில் நிலைநாட்டப் பெறுவதே **பூரண யோகத்தின்** முழுமுடிவாம், அதன் முப் பாதைகளின் குறிக்கோளாம், அது சுட்டிய மூவகை வேள்வியின் விளைவாம்

ஆகவே, இப்போது தோந்ததென்னெனின் இரண்டற ஒன்றுபட்ட அநுபூதியினால் வீடுபேற்றை எய்தி ஜீவாதம்ப பொருளைப் பரமாதம்ப பொருளாக மாற்ற வியலும் ; நம சைதனியத்தைத் திவ்விய சைதனிய மாககுதல கூடும் ; அநாதமநிலை நீங்கி அததியாதம்ப பேரினப்பெருக்கில் திளைக்கலாகும், அல்லது ஆனந்தமய சத்தையில் சாசுவதமான சாந்தியைப் பொருந்தலாகும் ; ஆனமா தனக்கியல்பாயமைந்த ஒளியுலகில், இன்புலகில், சுதந்திர பூமியில், ஐக்கியப் பிரதேசத்தில் தடையற்று வனமையாக உலவி விளங்கி, இந்தக் கீழ்ப்பட்ட அஞ்ஞான இருளில் மீண்டும் எவ்வகையிலும் விழாது, துரத்தப்படாது, **பரமாத்மாவின்** அருடபிரகாசத்தில் ஆழ்ந்துறையும் நிலையைத் திணைமையாகச் சாதித்தல் கூடும். இவையெல்லாம் அப்பாலுள்ள ஏதோவொரு வேற்றுலக வாழ்வில் சாதிக்கப் பெறுவது மாததிரையன்றி, இங்கே நாடி இங்கே காணக்கிடக்கவேண்டுமானகையின், **திருவருள் உண்மையைக்** கீழ்க் கொண்டாந்து, அவதரிககச்செய்து, ஆன்மாவின் இயல்பான தன்மைகளாம்—ஒளி, களிப்பு, கட்டினமை, ஒன்றிப்பு ஆகியவற்றை இவவுலகிலேயே நிலைநாட்டினால் மாததிரையே அஃதியும நமதானமாவேயன்றி நம கருவி 'கரணங்களும் புருஷனும் ஒருமைப்பட்டு நம அபகுவமான இயல்பு இறையியல்பின் தன்மையாக, படிவமாக, மாறுதல்

பெறவேண்டும்; நமமுடைய மங்கலான், உடுக்கெட்ட, உறுப பழிநத, முரண்பாடான பிரவாததனங்கள் அளித்தையி னின்று விலகி, அநதத திருவருளின ஒளி, அமைதி, இன பம், இசைவு, விரிவு, திறமை, தூயமை, நிறைவு ஆகிய இவற்றின இயல்பில் சூலங்கவேண்டும் ; கடவுளறிவை ஏற பதற்குரிய பாததிரமாதல வேண்டும் , கடவுளாடு இச்சா சக்திக்கும் ஸத்தாசக்திக்கும் கருவியாதலவேண்டும் ; திரு வருள அனபும இனபும எழிலும் பரவச்செய்தற்குச் சாதல மாதல வேண்டும் எனவே, காலவனாககுடபட்டுக் கூண்ட மாயிருக்கும் நமமை அழிவற்ற அகண்டப் பொருளுடன் இணைத்து—இந்த இணைத்தலே யோகம் எனப்படுவது— நாம தற்போது அமைந்திருக்கும், அன்றி அமைந்திருப்பது போல காணப்படும் நிலை முழுவதையும் திரையாளவுய நீங் காது உருமாறச் செயவதே நாம இரப்போது சாதிககபபூண டிருக்கும் அருஞ்செயலாகும் என்றறிக.

எண்ணிறந்த மாறுதல்கள் சாதிககப் பெற்றாளுள்ளறி இதத்தைய கடினமான முடிவை எய்தல் இயலாதென்பது வெள்ளிடை ; நம நினைவு முழுவுதும் அடியேனே பிறி தொருவகையில் இயங்கி, நம சுபாவம் முழுதும் அசாதா ரணமான ரூபாந்தர பரிணாம மடைந்தாலன்றிக் கைகூட்டா தாம் நம உடல் உயிர் ஆளி அனைத்தும் உயாததூடபெறுதல் வேண்டும் தன்னுடைய கரணங்களிலும் குழுவிலும் கட்டுண்டு கிடக்கும் உணர்வு, இவற்றின பந்தங்களினின்று நீங்கி, கேவல உணாவில் ஒங்கித்தலங்கவேண்டும் ; ஆய்வா, ஒரு பேரினப் படிவமான அதித ஆனமாவை நொக்கிக் கதித்தலவேண்டும் ; மனம், ஓளவிய விஞ்ஞானத்திடை உந்துதலவேண்டும் ; பிராணை, பரந்த ஒரு சிரேஷ்டப் பிராணனாக மாறித்தலங்க வேண்டும் ; ஸமயமான தேகமும், இளக்கம் பொருந்திய தனது உயர்வுக்கண்ணும் தூயமையான ஆத்மப் பொருளுடன் கலித்தற்குக் கூலித்தல வேண்டும். ஆயின், விரைவான ஒரே எழுச்சியில் இவை யனைத்தையும் ஒருங்கே சாதித்தல் இயலாதாதலினை

வேளவி விண்ணோரைச் சாரும் வகையைக் குறித்து வேதத்தில விளக்கிய வண்ணம்—உச்சியிலிருந்து உச்சிக்குத் தாவி ஒவ்வொரு முனையிலும் ஊன்றி நிலைத்து இன்னும் கடக்க நிற்கும் எண்ணற்ற முனைகளைக் கருத்திலிருத்தி மேற் செல்லலவேண்டும் சென்றுகொண்டிருக்கும்போதே, நம் எழுச்சியின்கண் என்னென்ன இலாபங்கள் கைகூடப் பெற்றோமோ அவை, கீழ்க்கடந்த பூமிகளில் பதியப் பெறும் பொருட்டுச் சற்றே கீழிறங்கிப் பாததுக்கொண்டே செல்ல வேண்டும். நாம் வென்று வசப்படுத்திய ஒவ்வொரு சிகரத்திலும் உன்னித்து நின்று, அதுவரையிறுக்கைப் பெற்ற அறிவையும் ஆற்றலையும் மானிட வகையில் கீழியங்கும் செயல்களில் புகுத்தற்பொருட்டுச் சற்றே திருமபவேண்டும். உயாவில் ஒவாது ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கும் திருவொளியைக் காணப்பெறுவதும், அதற்கேற்ப, தாழ்வில் நம் ஒவ்வொரு பகுதியிலும்—புதைபட்டுக் கிடக்கும் உணர்வின அகாதமான குகைகளிலும்—மறைந்துநின்ற அதே ஒளி வெளித்தோன்றலும் உடனிகழ்தல் வேண்டும். மாறுதல் பெறுதற் பொருட்டு மேற்கொண்ட நம் உழைப்பாம் இந்த “ஏறுதல் இறங்குதல்” எனும் புண்ணிய யாததிரை, தவிர்க்க முடியாத ஒரு பெரும் போரா புரிதலை யொக்கும். நம்மோடு நாமும், நம்மைச் சூழ்ந்தியங்கும் எதிரிடை ஆற்றல்களோடும் நடத்திக்கொண்டுவரும் இந்தப் போருக்கு முடிவுமுண்டோவென, அது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வரையில் தோன்றிக் கொண்டிருக்கும். காரணம் அஞ்ஞான இருளில் பலகால தோய்ந்து நின்ற நம் இயற்கையினதும், மாறுதல் இயற்றுவதைத் தலைக்கொண்ட ஆற்றலுடன் மீட்டும் மீட்டும் போராடிக்கொண்டே யிருக்கும்; மாறுதலடைதற்கு இணங்காத அதன் சோம்பல் தன்மைக்கும் கடுமையான எதிர்ப்புக்கும், தன்னைச்சூழ்ந்து இயற்கையில் வேருன்றி நிலைத்துள்ள ஆற்றல்களில் பெரும் பாகம் உதவியாக இயங்கிக்கொண்டே யிருக்கும். அவிதையைச் சார்ந்த ஆற்றல்களும் ஆதிபத்தியங்களும் தம் சாமராஜ

ஜியத்தை எளிதில் இழக்க இடந்தரா வாதலின் இங்ஙனம் நிகழ்கின்றது.

நமமை முழுவதும் ஒரு சீரிய உண்மைக்கும் ஒளிக் குமோ, திருவருட்பொழிவுக்கும் பேற்றுக்குமோ திறநது கொடுத்தறபொருட்டுப், பகுவப்படுக்திக கொள்ளுமவரை, பெரும் பிரயாசத்தான நமமைத் தூயமைப் படுத்திக கொள்ளும் கால அளவு தொடக்கத்தில் நீண்டதாயும் மிகவும்தொல்லையுமுனபமும் தருவதாயுமிருத்தல்கூடும். நம நடுப்பாகங்களை இசைப்படுத்தித் திருவருளொளிக்குத் திறநது கொடுக்க வியலுமாயினும், நம மனப் பிராண தேகங்களின் சகலப் பிரவாததிகளும் நம வியகதி அமைப்புகுற்ற பலதிறப்பட்ட பிணக்கான அமிசங்களும் அவயவங்களும் மாறுதறபெற ஒப்புக்கொள்வதற்குப் பலகாலம் பிடிக்கும்; அன்றி ஒருகால ஒப்புக்கொள்ளினும், இம்மகத்தான மாறுதலை இயற்றுவதாம்—கடினமானதும் முழுச் சக்தியையும் கவனத்தையும் வறபுறுதலுவுவதுமான இக்காரியத்தைப் பொறுப்புடன் தாங்கிநிறு இயல்வதற்கு மேலும் வெகுகாலம் பிடிக்கும். (இத்தகைய மாறுதல் பெறும்பொருட்டு நமமில் எல்லாப் பகுதிகளும் இணையகுமாயினும், இதுவரையிற புரிந்த எல்லாப் போராட்டங்களை யும் எஞ்சிய மிகமிகக் கடுமையான ஒரு போராட்டத்தில் இனியும் ஈடுபட்டே தீர வேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில், நாம் கோருவது எளிதிலவாயக்கககூடிய ஏதோ ஒருவகை ஞானவிளக்கம் மட்டிலல்ல; மற்றெல்லின், நமக்குத் தற போது அமைந்துள்ள உணர்வு அறவே யடங்காது (இன்றுதிராக விஞ்ஞான ஒளியில் மாறி நின்று, கடவுள் உண்மையை அதன் சகல களைகளுடனும் நமமில் நிலை நாட்ட உறுதி பூண்டுள்ளோம், இதைச் சாதிகளும் பிரயத்தனத்தில் நாம் முனையுங்கால் அஃதேரு வண்ணம் ஒப்போதுள்ள அஸ்திரமான சிருஷ்டியில்மைந்த வியாபக ஆற்றல்கள் எதிர்த்து நிற்கு மாகையின் அவற்றைத் தாக்கிப் புரிய வேண்டிய நமது போர் பெரும் போராகும்.

இப்போராட்டங்களில் வெற்றிபெற்று நம் கருத்தைச்

சாதிததறபொருட்டே, நமமை அதிகரித்துநின்ற பரம் பொருள் தனது முழு ஆற்றலுடன் நமமில் தடையற்று நிறைவாகச் செயல் புரியும் வண்ணம் அதைப் பணிந்து சரணடைதல் இன்றியமையாததாம். நம் சரணாகதி எவ்வள விற்கு விருத்தி பெறுகிறதோ அவ்வளவிற்கு நம் வேளவிச் செயல் எளிதாகிறது ; அதை எதிர்த்தியங்கும் ஆற்றல்கள் வலியிழக்கின்றன, ஊக்கமிழக்கின்றன, உதவிக்ருவிகளை யிழக்கின்றன. மாறுதல் இயற்றுவதற்குத் தற்போது எது கடினமாகவோ அசாதத்தியமாகவோ காணப்படுகின்றதோ அதை நிச்சயமாகச் சாதத்தியமாகுத்தறபொருட்டு, இருவகை உள் மாறுதல் நமமில் ஏற்படுமாயின் பெரிதும் உதவா நிற்கும். அவையாவன : சஞ்சல மனத்தின் அலைவினாலும், இந்திரிய வேட்கையின் கொந்தளிப்பினாலும், தூல உணா வின இருளினாலும்—* மறைபட்டு உள்ளீடாயுறையும் நம் சைத்தியபுருஷன் மறைவினீங்கி வெளிவருவதாம் நிகழ்ச்சி ஒன்று ; மறறென்று, இதன்பயனாக, திருவருட் சந்நிதி வீடுபேற்றையளிக்கும் ஒளியுடனும் வீறுடனும் ஆற்றலுட் னும் பெரிதும் தடைநீங்கியதாய நம் நடுவுள்ளிலமைந்து, வளம்பெற்று, நம் எல்லா உணாவு நிலைகளிலும்—ஜடபாகங் களிலுமே தனது ஒளிக் கதிர்களைப் பரப்புவது. இவ்விரண் டில், நாம் தலைக்கொண்ட மாபெரும் தேட்டத்தின்கண் முழுதும் ஈடுபட்டு நம் வேளவி நீக்கமற் நிறைவுற்றதென்ப தற்கு அறிகுறியாவது ஒன்று, மறறென்று, நம் வேளவி இறுதியாக இறைவனால் ஏற்கப்பட்ட தென்பதற்கு அறி குறியாம்.

* இம்முன்று ஆற்றல்களின் குழப்பமான கலப்பையே நம் ஆனமா என்று தற்போது நாம் கருதுகின்றோம்.

அத்தியாயம் 5

வேள்வி யேற்றம்

அறிவியக்கம் : உள்ளூயிர்

நாம புரியும் அபபணமாம் “வேள்வி”, எங்கும நிறைந்த பரம் பொருளுக்கேயாம். அபபொருளைப் பற்றிய பூரண ஞானத்திற்குப் பற்றுக கோடாய அமைவது : காமங்க ள்னைத்தையும், பகதிப் பூசீனையையும், ஞானம் முழுவதையும் அபபணம் புரிவதே. அபபணத்தின் வடிவம் இம்மூவகைத்தேயாம் காமங்களை நாமவேள்வியாயளித்தல் என்று சொல்லுமபோதும், நம புறச்செயல்களை அபபணம் செய்தல் என்ற கருத்து மாததிரமல்ல, நம இயங்காற்றல் அனைத்தையும் அபபணம் செய்தல் எனபதாகும், ஒரே பலிபீடத்தில் நம உள வெளி இயக்கங்கள் முழுவதையும் சமமாக நிவேதனம் செய்தல் எனபதாம். வேள்வி வடிவமாய் நாம புரியும் காமங்களின் உட்பொருள், நமது பரிபக்குவத்தின் பொருட்டு மேற்கொள்ளும் ஆதமப்பயிற்சி எனபபடும். இதன் பயனாக, நமது மனம் இதயம் இச்சை புத்தி உயிர் உடல் ஆகிய இவற்றின் இயக்கங்கள் அனைத்தும், மேலிருந்து சொரியும் அருளொளியின் உணர்வுடனும் விளக்கத்துடனும் இலக வியலும் எனும் நமபிக்கையை நமமுள் உணடுபண்ணும். கடவுளுணர்வின் ஒளி நமமுட பெருகியவுடன், விசுவ வேள்வியின் நாயகன் பால் நமது உயிரை அணமைப்படுத்தி நமது அத்தியந்த அந்த ராதமாவிலும் அத்தியாதம் உட்பொருளிலும் அவனுடன் ஒன்றிப்பை உணடுபண்ணும். வாழ்க்கையின் பரமாராதம் இதுவே எனபதைப் பண்டைய வேதாந்த உபதேசங்களின் நுட்பக் கருத்தினால் அறியலாம். இஃதன்றியும், நமது

இயற்கையைக் கடவுள் இயற்கைபோல ஆக்குவதனால் நம் இயக்கங்களிலும் கடவுள்ஒன்றிப்பை உண்டாக்க வுதவும் எனப்பதே, வேள்வி என்பதன் இலக்கணத்தை மறைமொழிகளால் உணர்த்திய தீரக்கதரிசிகளாகிய வேத முனிவர்களின் உட்கருத்தாகும்.

மனத்தால் செலுத்தப்பட்ட வாழ்க்கையினின்று அத யாதம் ஜீவனாக விரைவில் மாறி விளங்கும் தன்மையைக் குறித்துப் பூரண யோகத்தின் கருத்து இஃதாயின, இன்னம் மாறுதலடையப் பெறாத நம் மானிட இயல்புக்குப் பொருந்திய பிரவாதத்தனங்களைக்கொண்டு நம் வாழ்க்கையை யும் செயல்களையும் கையாளவது எங்ஙனம் எனனும்திகைப்புறுத்தும் ஒரு கனமான பிரச்சினை எழுகின்றது. எழுவே, உயர்ந்த ஓர் அறிவை நாடி எழுதல், அவ்வறிவின ஆற்றல்களைக் கொண்டு நம் மனப் பிராண தேகங்களின் பிரவாதத்தனங்களை ஒருவகைத் தொழிற்படுத்தல் எனும் இவை நம் யோக முறையின் முக்கிய கருத்தாகும் என்பதை ஏற்றவர்களானோம். இதை நோதேற்றம்பொருட்டு ஆனமா உடனடியாகச் செய்யவேண்டிய கருமங்களுக்கு, இம்மண்ணிலு் வாழ்க்கையையே நிலைகளாகக் கருதியிருக்கின்றோமே யல்லாமல் வேறெங்கோ எதையோவல்ல என்பது நமது கொள்கை. எனவே, நமது நோக்கம் உருமாற்றம் செய்வதேயன்றி உபகரணமாகிய நமது ஜீவனையும் நமது சபாவத்தையும் அழிப்பதென்பதல்ல. ஆயின, நம் ஆற்றலால் இயக்கங்களின் கதிதான் என்ன? அறிவின்பொருட்டும் அறிவின வெளிப்பாட்டின் பொருட்டும் உழலும் நம்புத்தியின் அலட்டுக்கள், நம் உள்ளக்கிளாச்சிகள், புலன்பொறிகளின் சேஷடைகள், வெளிப்பிரவாதத்தனங்கள், மக்களைப்படைத்தல், பொருளீட்டல், பிறரையும் வஸதுக்களையும் வாழ்க்கைத்திறத்தையும் உலகையும் இயற்கையின் ஆற்றல்களையும் வயப்படுத்தக் கருதல் ஆகிய இப் பலவகை இயக்கங்களின் கதி என்னும்? இவற்றையெல்லாம் துறந்து இவைகட்கு மாறாகத் தனது உண்மை நிலையையும்

சொருபததையும் அறியவல்ல ஞானவிளக்கம் பெற்ற உணாவமைந்த ஒரு புதிய வாழ்க்கையை மேற்கொள்வதா? அல்லது புறத்தோற்றத்தில் மட்டுமே தற்போது அமைந்து நிற்கும் வண்ணமே விட்டுவிட்டுச் செய்தொழில் வகையில் ஒரு வித உளொளியைப் புகுத்தி அவற்றை உருமாற்றுவதா? அனறி ஆதியில் மானவன தனது விலங்கியலபின் பிராணமய இயக்கங்களில் புகுத்தறிவு, சிந்தனைச் சக்தி, பண்பட்ட உளளக்கிளாச்சி, பாகுபாடுற்ற மதித்திறன் ஆகிய தன்மைகளைப்புகுத்தி மனோமயனாய் விரிவடைந்து மாறி நிறற்ற பொருட்டுக் கையாண்ட வகை, உணாவின இயல்பை அறவே மாற்றியமைத்து அவ்வியக்கங்களின் திருஷ்டியை விசாலப்படுத்தி அவற்றைப் புது வடிவங்களில் இயங்கச் செய்வதா? அனறி அவற்றை ஓரளவே விலக்கி, அருள ஒளியில் மாறிநிற்க வியலும் பகுதிகளை மட்டுமே ஆதரித்துக் காதது, எனைய பகுதிகளின் பொருட்டு—அவற்றின் ஆசரணையில் மட்டுமன்றி உள்திருஷ்டியிலும்கூட—பந்தங்கள் நீங்கப் பெற்ற ஆனமாவக் கமைந்த ஒன்றிப்பு விரிவு அமைதி இன்பம் ஒற்றுமை எனும் இவை பொருந்திய ஒரு புது மாதிரி வாழ்க்கையமைப்பை உண்டுபண்ணுவதா? எனவே இன்னோரன்னவற்றில் எது தக்கது எனத் தோந் தெடுக்கும் பிரச்சினை பெரும் பிரச்சினையாகும் மானவத்தன்மையினின்று திருவருட் பேற்றின்கண் நடத்திச் செலுத்தும் யோகவழிபாடு என்னும் யாததிரையின் பாதைகளைத் தேடிக்காண முனைந்துழன்றவாகளின் சிந்தனையை மிகவேகமாகக் கலக்கிவந்த பிரச்சினைகளில் இஃதொன்றும்.

இப்பிரச்சினையின் பொருட்டு அளிக்கப்பட்ட உபாயங்களுக்கு அளவேயில்லை. தவிரக்கமுடியாத மிகச்சிறிதளவு நீங்கி, எல்லாவகையிலும் வாழ்க்கைப் பற்றையும் செயல்புரிவ் தென்பதையும் அறவே அகற்றி நிற்பதே சிறந்த உபாயமெனத் தோந்தனா ஒரு சாராா. நிகழும் வழியே வாழ்க்கையின் வகையை யேற்று, ஆயின் அதன் இயக்கங்களை ஊக்கி உயர்த்தும் ஒரு புதிய திருஷ்டியை அதன்கண்

புகுததுவதே நலம் என்றனா பிறிதொரு சாரா. இவா கருத்தில் இவ்வியக்கங்களை தோற்றத்தில் மாததிரம் பழைய வகையில் காண்பனவேயன்றி உண்மையில் அவற்றின் உத்தேசம் மாறி அமையப் பெற்றது என்றும், அதனால் அவற்றின் உட்பொருளும் முன்போலன்றி வேறுவகைத் தெனவுங்கொளவா. மறறொரு சாரா, உலகை வெறுத்துத் துறவறம் பூணுவதோ அன்றி உளவாழ்க்கைபூண்டு மெய்ம் மறந்து ஆனந்த பரவசத்தில் ஆழ்ந்துறைந்து நிற்பதோ உத்தம உபாயமென்றனா, ஆயின் பூரணயோக வழிபாட்டு முறைக்கு இவா கொள்கை சற்றும் ஒவ்வாதென்பது வெள்ளிடை. ஏனெனில், பூரணயோக நெறியில் கடவுளை உலகில் சாட்சாதகாரம் செய்யவேண்டு மாதலின், உலக இயக்கங்களை அலட்சியம் செய்வதோ செயல்புரியாது வாளா விருப்பதோ பயன் தாராவாம். இவைநிற்க; சற்றே கீழ்த் தரத்தில், 'பண்டைக் காலத்தில் தெய்வப் பற்றுக் கொண்ட வாகள் விதித்த வகை யாதெனின் கடவுளைத் தேடுதற் கும, கடவுள் தொண்டிற்கும், கடவுள் ஆராதனை வழிபாட் டிற்கும் இவற்றின் சம்பந்தமான ஏனையவற்றிற்கும் பொருந்திய காரியங்களை மட்டும் செய்வதையும், அன்றி இவைகட்குத் துணையாக ஐதீகத்தினால் வந்த சமயக் கொள்கையும் சாத்திர நூல்களும் விதித்த முறையில் சாமானிய வாழ்க்கை யமைப்புக்கு இன்றியமையாத செயல்களைத் தெய்வ பகதியுடன் செய்வதையும் ஏற்று நிற்பின் சாலு மளன்பதே. ஆயின் கடவுள் வாயிலாகத் தடையற்று இயங்கித் தனது முற்றுப்பேற்றறைச் சாதிக் நாடும் ஆனமா வுக்கு இவ்விதியைக் கடைப்பிடித்தல், கேவலம்புறவொழுக் கத்தின் நியதிமுறை மாததிரமே யாகும். அன்றியும் இது, சாமானிய உலக வாழ்வு நீங்கி அதிதமான வாழ்வை எய்துவ தொன்றையே முக்கியமான குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்களுக்கு இந்த நிலைமாவும் இயக்கத்தில் ஏற்படக் கூடியக்கடித்ததைக் கடப்பதற்கு, வெளிப்படையாக உதவிபுரியும் தாற்காலிகமான உபாயம் மாததிரமே யாகும்.

சமுதாயமான நோக்கம் கொண்ட கீதை அருளியபடி, உண்மைப் பொருளில் வதியும் முகதஜீவியும் வாழ்க்கை வழியமைந்த எல்லாக் காமங்களையும் செய்வதே, பூரண யோகத்திலமருவிநின்றோகடைப்பிடித்ததற்குரிய நிபந்தனையாகும் இவ்வாறு செய்தால் மாததிரமே மாமமான திருவுளக்குறிப்பால் செலுத்தப்பட்டு நிகழும் பிரபஞ்சபரிணாமமெனும் செயல் தளராது இடாப்பாடினறி ஈடேறுமென, பகவத்கீதை வறப்புறுததுகின்றது ஆயின இதைச் செய்வதில் தற்போது நிகழ்ந்துவரும் வண்ணமே அவிததையின வழிகளைச் சாராது அஞ்ஞான மரபுகளிலேயே எல்லாக் காமங்களையும் புரிவோமாயின, நமது உடசொருபத்தில் மட்டும் ஒருவகைப் பயன் விளையுமேயன்றி வெளிவாழ்க்கையில், உலகின மந்தமான அநதி வெளிச்சத்தில் நிகழும் காமங்களை ஏகதேசமான ஓர் உளளொளியின உதவியினால் செய்யப் பிரயத்தனிப்பதாகும்; நிறைவுற்ற உளஞ்ஞான தனது தெய்வத் தன்மைக்குச் சற்றும் பொருந்தாத குறைபாடுற்ற ஒரு உடலமைப்பின வாயிலாயத் தன்னை வியகதப்படுத்த முற்படுவதாகும் எனவே, தெளிவுற்ற அநிச்சயமான ஒரு விதிவகையை அநுசரிக்க நேரும். எனினும் இந்த நிலைமாறுமியக்கம் நீண்டகாலம் நிகழவேண்டியிருக்குமாதலின, சிறிது காலத்திற்காவது—மற்றொரு சிறந்த உபாயம் புலப்படுமவரையிலாவது—இதற்கைய ஏதோ ஒரு முறையைக் கையாள வேண்டியேதானிருக்கும். ஆகவே நமது உளஞ்ஞான தன திவ்வியத் தன்மைகளை உடல் சேஷடைகளினமேலும் உலகினமேலும் வலியுறுத்தும் சகதி வாயக்கப்பெறும் வரையில் நிலைமை இவ்வாறே யிருக்கும். ஆயின இதை ஒரு தாற்காலிகமான அவஸைதயாக மட்டும் கொள்ளவேண்டுமேயன்றி நமது கடப்புவுழியின இறுதி முடிவாய்க் கருதல் தவறாகும்

இக்காரணம் பற்றியே இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் பொருட்டு நீதி சாஸ்திரம் அளிக்கும் உபாயமும் போதுமானதாயிலலை. ஒரு நீதிசாஸ்திரவிதி இயற்கையின ஆற்றல்

களாகிய புரவிகளின் வாய்க்குள் கடிவாளத்தைப்போல அமைந்து அவற்றைப் பிரயாசத்துடன் வயப்படுத்துமட்டில் பயன படுமேயன்றி இயற்கையை உருமாற்றவியலாது. இயற்கையின் தன்மைகள் மாறப்பெற்றாலன்றி, திருவருள தற்போத்ததினின்றெழும் ஞானங்களைத் தடையற்று நிரப்ப யமாய்ச் சாதிக் கும திறன இராது. அந்த நீதிசாத்திர விதி செய்யக்கூடியதெல்லாம், சில வரம்புகளைப்பதித்து அதா மத்திற புகுத்தும் பேயை அடக்கிப் பணியச்செய்து ஏகதேச மானதும் நிச்சயமற்றதுமான ஒரு வகை அரணை நமமைச் சுற்றி அமைப்பதேயாகும் இதுவோ இதுபோன்ற வேறெ துவோ ஒரு உபாயத்தைத் தற்காப்பின் பொருட்டுச் சிறிது காலமாவது மேற்கொள்ளுவதே சாதாரண வாழ்க்கையி லாயினும் யோக வாழ்க்கையிலாயினும் இன்றியமை யாதது. ஆயின் யோக வாழ்க்கையில் அது, நிலைமாறும் அவ்ஸ்தைையைச் சுட்டுகின்ற அளவோடுநிற்கும். அடிப் படையான மாற்றம் அடையப் பெறுவதும் அததியாதம் வாழ்க்கை நூயமையாய விரிவுறப் பெறுவதும் நம் குறிக் கோளாகும் இதைச் சாதிக் வேண்டுமானால் மேற்கூடிய வகைகளைக் காட்டிலும் தீக்கமான ஒரு உபாயத்தைக் கொள்ளுதல் வேண்டும். கேவலம் நீதி முறைகள் விதிக் கும வரம்பைக் கடந்து வனமையாக இயங்கும் ஒரு தெளி வான தத்துவத்தைத் தோந் தெடுத்தல் அவசியம். அகத்தே ஞானவாழ்க்கை பூண்டு புறத்தே அறநெறி வாழ்க்கையில் ஒழிக் நிறறலே போதுமான தென்பதையே சமயங்கள் சாதாரணமாய் நமக்குப் புகட்டுகின்றன. ஆயின் இவ்வுபதேசம், முரண்பாட்டை ஒரு வகையிற் சரிக்கட்டும் உபாயம் மட்டுமேயாம். உளஞ்ஞியாயும் வெளிவாழ்க்கை யையும் ஞான வெளியில் நிலைக்கச்செய்வதே நம் இஸ்ட சியம் ; அதைச் சாதிக் நாடுவதே நமது பயிற்சி முறை ; அங்ஙனமன்றி உலக வாழ்க்கைக்கும் ஆனமாவுக்கும் ஒரு வித் சமரசத்தை ஏற்படுத்துவதன்று. விஷயங்களின் சிறப் பியல்புகளைத் தடுமாற்றத்துடன் மதிப்பிடும் புனமையான

மானிட புத்தி, அததியாதம் வாழ்விற்குப் அறநெறி வாழ்விற்குமுள்ள வித்தியாசத்தை ஒழிப்பதோடு நிலலாமல், உண்மையான ஞானமசம் அறநெறி ஒழுகத்தில்தான அமைநதுள்ளதெனவும் சாற்றுகின்றது. மருண்மையின இகசுற்று நமக்குப் பயன்படாது. ஏனெனில், அறவொழுகம் எனபது மனத்தின வயப்படது. மனம் வரையறைபட்ட தனமையது ; பிழை நிரம்பியது ஆதலின சுதந்திரமாய் எப்போதும் ஒளியில் இலகும் சைதன்னியமாகாது, ஒருபோதும் ஆகவுமமாட்டாது. மானவனது முக்கிய நோக்கம் வாழ்க்கை யொன்றையெனக் கருதும் ஒரு சாரார், அதன் முக்கியாமசங்களை அவையுள்ளவாறே யேற்று, வாழ்க்கைத் திறத்தை ஊக்கிப் பொலிவுறச் செய்யும் வண்ணம் ஏதோ வொரு வகைத் தெய்வ வெளிச்சத்தையோ போலி அறிவொளியையோ நாடுகின்றனர். இவாகளது சித்தாந்தத்தை ஒருபோதும் அங்கீகரிக்க இயலாது. இதுவுமன்றி, சிலா பிராணமய இயக்கங்களுக்கும் அததியாதம் உணாவுக்கும் ஒருவகைச் சோகோனசம்பந்தத்தை யுண்டுபண்ணப் பிரயத்தனப்படுவதே மிகச் சாதாரணமாகக் காணக்கூடியதாம். இவா ஒருவகை உள அநுபூதியைச் சாதித்து இதையே வெளிச் செயல்களுக்கு ஆதாரமாகக்கொண்டு ரசானுபவ வாழ்க்கையிற பற்றுடையவராய்ப் புத்தியையும் இந்திரியங்களுயும் அவித்தியாப் பிரவாததனங்களில் செலுத்துகின்றனர். அன்றி மாண்புற்ற இன்ப நுகாச்சியே புறவாழ்க்கையின் முக்கிய நோக்கமெனக் கருதிப் போகங்களில் ஈடுபடுகின்றனர். உள்ளொளியின் அனுமதிபெற்றே இவ்வகைகளில் நடப்பதாக மயங்கித் திருபதி யடைகின்றனர். இம்முறைமை சிறப்புடையதன்றென்பது வெளிப்படல். உள்ளுக்கும் வெளிக்கும் இவ்வகையில் இயைபுபடுத்தக் கருதுதல் எப்போதும் பயனளிக்காது, ஆபத்தே விளையும். கடினமான அறவொழுகமே பரமாததமெனக் கொள்ளல் கடவுள் உண்மைக்கும் நிறைவுக்கும் எவ்வாறு சிறிதும் பொருந்தாதோ அவ்வாறே இஃதும் பொருந்தாதாம்.

அன்றியும், இவையெல்லாம் உன்னதமான அத்யாதம அநுபூதிகளின் சிகரங்களுக்கும் சாமானனியமான மனப் பிராண இயக்கங்களின் இழிவான் உததேசங்களுக்கும் ஊடாட்டம் உண்டாக்கும் பொருட்டு, வழப்படும மானவ மனம் தடவித்தேடும் பிழையான உபாயங்களாகும். ஏக தேசமான உணமை இவற்றில் மறைந்திருக்கக் கூடுமானாலும் அததியாதம நிலைக்கு உயர்த்தப்பெற்று உதகிருஷ்ட மான உணமை யுணாவின் உரைகல்லில் பரிசீலிக்கப்பட்டு அஞ்ஞானத்தின் அழகுகிணினும் பிழையினினும் பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டால் மாததிரமே இது ஏற்பதற்குரியதாகும்.

எனவே, சுருங்கக் கூறின, விஞ்ஞான மெய்யுணர்வு வாயக்கப்பெற்று, அவவுணாவின் ஆற்றலைக் கொண்டு பொருட்டோற்றங்களை அவவவற்றிற்குரிய நிலைகளில் அமைத்து, அவற்றின் உணமை இயல்பை வெளிப்படுத்துவதேதான் அஹற்றில் எப்பகுதி திருவருட பிரகாசத்தை நோக்க அடையப்பெற்றதோ அதையும் வெளித் தோற்று வித்தால் மாததிரமே நமது பிரச்சினையைத் தீர்த்தற்குரிய உபாயமானதாகும். லேஹெவவகையில் முயல்வதும் தாற காலிகமான உபாயமேயாம் என நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். இதைச் சாதிக்கும் வரையில் அத்யாதம அநுபவத்தைப் பெறுவதற்கு வழிகாட்ட உதவும் ஏதோ வொரு நியமத்தைக் கூடப்பிடித்தலே அபாயமற்ற மாரக்கமாகும். அன்றி அந்ந் உதகிருஷ்டமான மெய்யுணர்வு நமக்குமேல் நின்று சுயமாக இலங்கு மாற்றை அநுபூதியிற் பெறும் வரையிலோ அல்லது நமமிலேயே உதயமாகும் வரையிலோ நமக்கு வழிகாட்டி நடத்தக்கூடிய ஒரு உளளொளியை விடுவித்து இயங்கச் செய்யவேண்டும். ஏனெனில் கேவலம் புற நோக்கம் கொண்ட ஏனையவை யெல்லாம்,—அஃதாவது அததியாதம திருஷ்டியும் உணாச்சியும் அமையப் பெற்றத அமசங்கலெல்லாம்—உதாரணமாக, புத்தியின் விளக்கங்கள், எடுத்துக்காட்டுக்கள், முடிபுகள் வீரிய ஆற்றலின்

பிரோணைகள், தூண்டுதல்கள், ஸ்தூல வஸ்துக்களின் பொருட்டு அரை குறையான ஒளியோ பொய்யொளியோ கொண்டுதீர்மானிக்கும்தேவைகள், ஆகிய இவையெல்லாம் சிறிதளவே சிறிது காலத்திற்கே பயனதாகக்கூடியவை ; பெருமபாலும் நமக்குத் தடையாய் நின்று குழப்பத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடியவை எனறே சொல்லலாம்

நம சிறுணாவை இறையுணாவிற்குத் திறந்து கொடுத்தால் மாததிரமே அதயாதம் அநுபவத்திற்கு வழி காட்டிச்செலுத்தும் நியமநெறி கைகூடும். பராசக்தி நமமில வனமையாக நிலைகொண்டு இயங்கி நமமை ஆணையிடுதலை ஏற்றற்குரிய ஆற்றல் வாய்ந்து அவளவயம் ஒப்படைப்போ மாயின் நேரான வழிகாட்டு நமக்கு விளையும் ஆயின் மனத் தோற்றங்களும் பிராணக கிளாசகிகளும் அகநதைத் தூண்டுதல்களும் நமமைச் சூழ்ந்து நெருக்கிக் கொண் டிருக்கும் வரையில் நம ஒப்படைப்பு திணமைப் படாது ; வழி காட்டு மிடத்து ஐயமுண்டாம். இவை, நமமை வஞ் சித்து எளிதில் மித்தியானுபவத்தில் புகுத்தும். இந்த ஆபத்தைத் தடுப்பதற்கு ஒரே வழியுண்டு. பெருமபாலும் 'சயலற்று', ஏற்கஞறைய முழுவதும் மறைந்து நமமுள் ஏற்கெனவே குடிகொண்டிருக்கும் சைத்தியபுருஷனை— நம அததியந்த அநதராதமானவ—வெளித்தோன்றி இயங்கச் செய்வதே அவ்வொரு வழியாம் நமமுள்ளிருந்து வெளி யிற் கொண்டுவரவேண்டிய ஒளி இதுவே. அவிததையின் முற்றுக்கையிலிருந்து நாம் இதுவரை மீளவில்லையாதலின், இறைவனை நாடும் இயக்கத்தில் மெய்யுணர்வு இதுவரை நமமை யாட்கொண்டு செலுத்தவில்லை யாதலின், நம அநதராதமானவின் இவ்வுள்ளொளி யொன்றே நமமுடைய ஞான விளக்கத்திற்கு ஐயமற்ற உதவி யளிக்கக் கூடியது. நம நிலை மாறிக் கொண்டுவரும் இவ்விளக்கத்தின்கண் அநதந்த அவஸ்தைக் கேற்றவாறு கடவுட்சக்தி நமமில செயல்புரிந்து வருவது ஒரு புறம். அஞ்ஞான சக்திகளின் பலாதகாரத்தினின்றும் தூரப்போதனைகளினின்றும் விலகித்

திருவருட் மிரோணைக்குப் பகுத்தறிவுடனுட சதந்திரமாகவும் பணிந் தொழுகுமாறு நம் அநதராதமாவின் றெழுமஞ்ஞி நமமை இடையறாது திருப்பிக் கொண்டிருப்பது மறறொரு புறம். இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று உதவிபாயியங்கி, நாம் புரியும் செயல்களுக்கு வழிகாட்டியாக, மேனமேலும் தெளிவுற்றுவரும் ஒரு நியதி முறையை நம் அகத்தே தோற்றுவிக்கின்றன அதத்யாதம் அநுபூதியும் விஞ்ஞான சைதனியமும் நிலையாகச் சாதிக்கப் பெறும் வரையில் இந் நியதிமுறையின் உதவியைப் பெற்றுக் கொண்டே வருகின்றோம். இத்தகைய நமது நிலைமாற்றம் இயக்கத்தில், சிவசமயம், வாழ்க்கையினைத்திலும் நம் எல்லாச் செயல்களிலும் கருத்தைச் செலுத்தி அவை தூயமைபெற்று மாறுதலடைந்து, அவற்றின்கண் அடங்கிய உண்மை ஈடேற்றப்படும் பொருட்டு, **இறைவனுக்கு** அவற்றை அபப்பணம் செய்வதில் ஈடுபடலாகும். பிறிதொரு சமயம், உள்ளடங்கி நின்று நமமைச்சுற்றிலும் அறிவரண ஒன்றமைத்து, எத்தகைய இயக்கங்கள் ஞானவொளியில் உருமாற்றற்கு உதவிபுரியும் நியதிமுறைக்கு உட்பட்டு இயங்க இணங்குகின்றனவோ அவை மட்டும் அவ்வரணுகுள் புகுமாறு இடநதரலாகும். மறறொருசமயம், ஆனமாவின் அதத்யந்த உண்மைக்குகந்தபடி நம் தனமைகளி மாற்றி, அனைததையும் தழுவித் தாராளமாயத் தொழில் புரிவதில் முனையலாகும். இவற்றில் எத்தகையாள வேண்டுமென்பதை நம் புத்தி பலத்தைக்கொண்டு தீர்மானித்தல் எலாது. நம் அநதராதமாவின் ஒளியினாலும், தனது ஆணையை முன்னிட்டு மேனமேலும் வழிகாட்டி நடத்திவரும் எந்தக் **கடவுட்சக்தி** கரந்தோ வெளிப்படையாகவோ முதலில் நமமை இயக்கத்தில் உந்திப் பின்பு ஆட்கொண்டு ஆணையிடத் தொடங்கி இறுதியில் யோக சாதனையின் முழுச் சுமையையும் தானே ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றதோ அந்தச் சக்தியைக்கொண்டும் இது தீர்மானிக்கப்படல வேண்டும்.

வேளவியின் முததனமைகளுக்கு ஏற்றவாறு காமங்களை யும் மூலகைகளாக வகுக்கலாம் அவை . ஞானசாதனை காமங்கள், பகதியை மேற்கொண்டு புரியும் காமங்கள், திருவுளக் குறிப்புக்குகந்தவையாய வாழ்க்கைத் துறையில் புரியுங் காமங்கள் எனப்பனவாம். இவ்வாறு பலவிதங்களில் அநுஷ்டிப்பதற்கு அவகாச மளிகும இந்த அததியாதம் வழிபாட்டுமுறை, மேற்கூட்டிய ஒவ்வொன்றைக் கண்ணும எவ்வாறு பொருநது மென்பதையும், கீழநிலையிலிருந்து மேலநிலைக்குப் போகும் இயக்கத்தில் எவ்வளவு பயனளிகு மென்பதையும் காண்போம்.

யோகசாதனையின் திருஷ்டியில் பாகுக்கும்போது ஞானத் தேடத்தில் ஈடுபட்ட மானவனின் மானசிக இயக்கங்களை இரண்டு வகைகளில் பிரித்துக்கருதல் இயல்பாம் ஒன்றில், புத்தி தத்துவத்திற்கு அப்பால் நின்ற உன்னதமான அறிவு இயங்குவதைப் பாகுக்கின்றோம். இவ்வறிவு **அகண்ட தனிப்பொருளின்** அதீத நிலையின் தன்மைகளைக் கண்டறிய முனைகிறது. அன்றி, தனது உள்ளுணாவைக் கொண்டும் இடையறாத சிந்தனையினாலும், நேரிடையான உடசம்பந்தம் உண்டு பண்ணுவதினின்றும் இயற்கைத் தோற்றங்களின் மறைவில் இலங்கும் மூலஉண்மைகளில் ஊடுருவி நிற்க முயலுகின்றது. மற்றொன்றில் கீழ்த்தரமான அஞ்ஞான ஆராய்ச்சி நிகழ்வதைப் பாகுக்கின்றோம். இது, தோற்றங்களை யும், உலக நிகழ்ச்சிகளையும் பற்றியே மேல்வாரியான அறி வில், அதாவது—எங்கும் நிறைந்த தனிப்பொருள் தனது உண்மைச் சொரூபத்தை மறைத்து, பிரபஞ்ச சிருஷ்டியில் மிகவும் வெளிப்படையான எந்த வடிவங்கள் வாயிடுவத தனைத் தோற்றுவிக்கிறதோ அவற்றைப்பற்றிய அறிவில் —தனது கருத்தைப் பல திக்குகளிலும் செலுத்துகிறது. மேற்பகுதி கீழ்ப்பகுதி எனக் கருதக்கூடிய உயர்நிலை ராயக்கங்களும் விருத்திபெற்று வருமொன்று, மானவ மனம் அவற்றைத் தனது குறுகிய புல்லறிவுகொண்டு கருதும் வகையில், அவ்விரண்டுக்குமுள்ள வித்தியாசமும்

சற்றுக் கடினமாய் விரிந்துவருவதுபோலவே தோன்றும். தத்துவசாஸ்திரம் சிலசமயம் ஆத்தியாத்மிக விசாரம் செய்யும் ; அன்றி உளஞ்ஞானவைப் பற்றியாவது விசாரிக்கும் ; சிலசமயம் விஷயங்களைப் பிரித்துக் கருதிப் புத்தியினால் ஆராய்வதாக இருக்கும் , சில சமயம் அததியாதம் அநுபூதியைப் புத்தியைக்கொண்டு விளக்குவதோ அன்றி ஆதமாநுபூதி கண்டெடுத்த விஷயங்களுக்கு யுகதி வாதத்தினால் ஆதாரமளிப்பதோவாகும். இவற்றில் எதுவாயினும் சரி, முடிவான உண்மை இதுவேயென நிருணயிக்கும் பொறுப்பு தனக்கேயுரித்தா மெனக் கொள்ளுகிறது. கேவல ஆத்தியாத்மிக ஆராய்ச்சியென்னும் வான வெளியில் புதைபட்டு நிற்காமல் நிலையற்ற பொருள்களில் நாடடங்கொள்ளும் உலக வியவகாரங்களைப்பற்றிய ஞானமும் அமைந்திருக்கும் ஒரு தத்துவ சாஸ்திரமும், வாழ்க்கைத் துறையில் பயனளித்தல் அரிதாகும். இதற்குக் காரணம் அதன் ஆராய்ச்சி, புத்தி யொன்றையே ஆதாரமாய்க் கொண்டிருத்தலேயாம் ; விஷயங்களைத் தனிப் படுத்திக் கருதுவதே அதன் தன்மையாகும். ஆயினும் இதற்கைய ஆராய்ச்சி சில சமயம் ஏதோ வொரு பயனையோ பொருளையோ முடிந்த பயனாகப் பெறவேண்டு மென்னும் நோக்கமேயில்லாமல், கேவலம் புத்திவிசாரத்தினால் மட்டும் உண்மைகளை அறிவதிலேயே பற்றுக்கொண்டு சிந்தனையில் ஆழப்பவாக்குக்கும், அல்லது சிலசமயம் மங்கி ஒளிர்ம ஏதோவொரு கற்பனைப்பூல்கில் நுண்ணிய யுகதிவாதங்கள் புரிபவாக்குக்கும் பெரிதும் வன்மையாக உதவும். , உண்மையில் இதற்கைய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவதன் பயனாக, வாழ்க்கைத் தத்துவத்தில் எளிதில் அறியக்கூடிய உண்மைகளினின்று சேயமைப் பட்டதாகும். ஐரோப்பா கண்டத்தில் பண்டைக்காலத்தில் தத்துவ விசாரம் சிறு பானமையோடாக மட்டிலுமே இதனினும் சக்திவாய்ந்த உதவியது. நம் நாட்டில் இவ்விசாரம் ஆத்தியாத்மிகத் துறைகளில் நிகழும்போது அதன் பிரபாவம் வாழ்க்கைத்

துறையை வனமையாகத் தாக்கியபோதிலும் வாழ்க்கையின் இயல்பை மாற்றும் ஆற்றல் வாய்ந்திருக்கவில்லை. நம் சமயங்கள் எகதேசமான சாஸ்திர ஆராய்ச்சிப்போல் எகாந்த சிகரங்களில் தனித்து நிற்க முயலவில்லை. அவை மனோ விருத்திகளின்கண் கருத்தைச் சிறிதளவே செலுத்தி, வாழ்க்கைப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றி இறைவனமாட்டு வலிப்பதையே முக்கிய நோக்கமாய் பெரிதும் கருதின, பெனதிக காமிய வாழ்க்கைக்கும் ஆத்தியாத்மிக சத்தியத்திற்கு மிடையே பாலம்போல் உதவுவதாகக் கருதின ; தாழ்ந்த பகுதிகளை உயர் பகுதிகளினமாட்டு வயப்படுத்தி அவ்விரண்டிற்கும் சமரசத்தை யுண்டுபண்ணவும், மண்ணுலகை விண்ணுலகுக்குப் பணிந்தொழுகுமாறு செய்யவும் முயன்றன. இம்முயற்சி அவசியமானதே யாயினும் அதினின்று எதிர்பாரக்கப்பட்டதற்கு மாறான பயனே விளையலாயிற்று. எவ்வாறெனின் : மானவன தன் மண்ணுலக வாழ்க்கை விருப்பங்களைச் சாதித்தறப்பொருட்டு விண்ணுலக ஆதரவைக் கோரலாயினன் ; தன் அகந்தைப் பற்றுக்களைப்பேணி வழிபடுத்தப்பொருட்டுச் சமயச்சார்பைப் போரவையாக இடையறுத்து உதவிகொண்டனன். இதன் பயனாக, சமயவழிபாடு தன் உட்கருத்தான ஞானநுபவம் எனனும் சிறிய ஒளியினின்று பன்முறையும் விலகி வாழ்க்கை வகைக்குட்பட்டுத் தெளிவைக் கைவிட்டு மேனமேலும் பெருகிக் கொண்டேவரும் ஐயப்பாடுகள் எனனும் மங்கிய குழுவில் தன்னையே இழந்துவிடுகின்றது அது, விஷயவிசாரம் செய்யும் புத்தியைத் திருப்திப்படுத்த முனைவதனால் எண்ணற்ற சமயாசாரக் கோட்பாடுகளை அதன்கண் புகுத்தி அதை வருத்திப் பீடிப்பதிலேயோ, நெருக்கி ஒடுக்குவதிலேயோ அதன் முயற்சி முடிவடைகின்றது ; மானவனது இதயத்தை வயப்படுத்தக்கருதி, இந்திரியக் கிளாச்சிகளையும் உளளக் கிளாச்சிகளையும் எழுப்பும் உபாசனை மாரக்கங்களின் இழிகுழியில் தானே வீழ்கிறது ; மானவனது பிராணமய இயல்பைக் கைப்பற்றி அடக்கியாள முற்பட்டு

அவ்வியலபு உட்படகூடிய—மதமருள, கொலைக்கு அஞ்சாக குரோதம், கொடுமையிற செலுத்தும் மிருகத் தன்மை, கடினம், துளிர்ந்தெழும் பொய்மமை, அஞ்ஞானம், பற்று எனும் இத்தன்மைகளுக்குத் தானும் ஆளாகித் தன்னை இழக்குப் படுததுகிறது ; அன்றியும் மானவனின் உடலியக் கங்களைத் திருப்பணியில் தொழிற்படுத்தக்கருதிச் சமயபீடங் களின் இயந்திரப் பிராயமான கோட்பாடுகளிற் புகுத்தி வெற்றான சடங்குகளிலும் உயிரற்ற காமவிதானங்களிலும் அவனைத் தளைப்படுத்தி நெறி வழுவிய இயங்குமாறு செய்கிறது எனவே : நன்மையிலிருந்து தீமையையோ தீமையிலிருந்து நன்மையையோ விளைவிக்கும் மயக்குறுத் தும் விசித்திரமான ஆற்றல் வாழ்க்கையின் போக்கில் அமைந்திருப்பதனால், சீரியவற்றின் திரிபே இழிவு எனப் தாம் உயாநிலையிலிருந்து கீழ்த்தன்மைக்குச் செலுத்தும் ஆற்றலைத்தடுக்கும் பொருட்டுப்பிரியும் முயற்சி வீணாதலையே காண்கின்றோம் இம்முயற்சியின்கண் வாழ்க்கை யென பதையே இருகூறுகப் பிளக்குமாறு மதம் நிரப்பநதிக் கப் பட்டதாய் ஞானம் காமம் கலை—(ஜீவியமெனினும் தகும)— எனும் இவை, பாரமாததிகமான தென்றும் லோக சம்பந்தமான தென்றும், வைதிகம் லௌகிகம் என்றும், பவித்திரம் அபவித்திரம் என்றும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான இவ்விரண்டினங்களாகப் பிரிவுபடுகின்றன. ஆயின், தற்காப்பின் பொருட்டுப் புரிந்த இவ்வேறுபாடு காலக்கிரமத்தில் கேவலம் சம்பிரதாயமாகவும் இயற்கைக்கு விரோதமான பழக்கமாகவும் மாறிநின்று, வருத்திவந்த வியாதியை வளம்பெறச் செய்ததேயன்றி நீக்கியவாறில்லை. சமய வழிபாட்டின் போக்கு இவ்விபரீத வழிகளில் மாறி நிற்பது ஒரு புறமாக மற்றோபுறம் சாததிரமும் கலையும் வாழ்வைப் பற்றிய அறிவும், ஆதியில் சமயத்தின் நிழலில் வதிந்து உதவிபுரிந்து வந்தனவேனும் இறுதியில் சமயம் என்பதினின்றே முற்றிலும் தம் தொடர்பை விடுவித்துக் கொண்டன ; சமயம் என்பதை வெறுப்புடனே விரோதத்

துடனே கருதலாயின், அன்றி அசுடடை செய்து அதினின்று பின்வாங்கின, அதை உதாசீனமாய்க் கருதி அதன்பால விசுவாச மிழந்தன இதற்குக் காரணம் இவற்றின் திருஷ்டியில், பரமாதத விசாரமும் மதமும் அடைய நாடுவது உணர்ச்சியற்ற வறண்ட, சேயமைப்பட்டதோ திண்மையற்றதோவான மயக்குறுத்தும் போலி உண்மைகளின் உச்சிகளேயாம் எனத்தோற்றியதே ஒருபுடைச்சாப்பு வாய்நது பிறவழிகளை ஏறக் மறுக்கும் இயல்புடைய மானவ மனம், தனது முழுச் சக்தியையும் கொண்டு இம்மாறுபாடான கருத்தைச் சிறிதுகாலம் வளர்த்துவந்து இறுதியில், உயரிய அறிவின்பொருட்டோ அததியாதம் அறிவின்பொருட்டோ புரியப்புகும் முயற்சியை அடியோடு கைவிடக்கூடுமோ எனவும் தோன்றும் இவ்வாறாயினும் கேவலம் மண்ணுலக வாழ்வின் பொருட்டும், மேம்பட்ட அறிவு எப்போதும் இன்றியமையாத தென்பது தெளிவன்றோ? அஃதில்லா திருப்பின் உலக வாழ்க்கையைச்சார்ந்த சாததிரஆராய்ச்சிகள் தேடங்கள் எனப்பவை எத்துணைப் பயனளிப்பவையாயினும், பலவிஷயங்கள் அடங்கியவையாயினும், எவ்வளவு சுதந்தரமாயியங்கினும், அற்புதமான முடிவுகளேப்பயப்பவை யாயினும், நோமைநெறி நீங்கிப் போலித்தேவதைகளுக்குத் தொண்டாற்றியவாறாகும், மானவனைத் தவறான வழிகளிற செலுத்தி, கடின இதயத்தனாகி, அவனது திருஷ்டியைக் குறுக்கிப் பௌதிகவாழ்க்கை யென்னும் கற்கோட்டையில் அவனைச் சிறைப்படுத்தி, கடைசியில் தடு மாற்றங்களால் வஞ்சித்து நம்பிக்கை யிழக்குமாறு செய்வதாகும். உண்மையில் அஞ்ஞானமேயாகும் இந்த அரைகுறையொளி, ஞான மென்பதே சாததியமிலலை யெனும் வாதத்தில் முடிவில் நம்மைக்கொண்டு நிறுத்தும்.

பரம்பொருளை எல்லா அம்சங்களிலும் சாட்சாதகாரம் செய்வதில் ஈடுபட்ட ஒரு யோக வழிபாடு, **விசுவ புருஷனது** யாதொரு தொழிலையும், கேவலம் அவனது மனக்கற்பனை யில் தோன்றியவையேயாம் எனக்கருதக் கூடியவற்றையுமே

சிறிதும் புறக்கணிக்காமல், அவ்விசுவபுருஷன் மானவன வாயிலாய்த் தான் நிறைவேற்ற நினைத்துக்கொண்ட சீரிய உழைப்பிலும் பன்முகப்பட்ட வெற்றிகளிலும் ஈடுபடுவதற்குச் சற்றும் சளைக்காது. ஆயின, அது தனது இவ்வுதாரப் பானமைக்கு வற்புறுத்தும் முதலநிபந்தனையாதெனின, நாம் உலகில் புரியும் தொழில் யாவும் பரம்பொருளுக்குப் புரியும் அபப்பணமாதல் வேண்டும, பரம்பொருளுக்கே யன்றி வேறெவாக்குமின்று, பராசக்திக்கு யன்றி மற்றெவாக்குமின்று, இதை நோமையான நோக்கத்துடன், உண்மையான அறிவுடன் யாதொரு நிரப்பந்தமுமில்லாமல் சுயேச்சையாகப் புரிதல் வேண்டும — பௌதிக இயற்கையின் மயக்குக்கு அடிமைப்பட்டுப் புரிவதல்ல எனபதே நாம் செய்யப்புகும் தொழில்களில் வேண்டுவன வேண்டாதன என்று பிரிவுபடுத்தும் அவசியம் ஏற்படுமாயின, ஒளரிய திருச்சுடருக்கு அததியந்த அண்மைப்பட்டவைகளை, திருவொளிகுச் சேயமைப்பட்டு அதனதாகக் கலைப்பெற்று மிளிர் இயலாதவற்றினின்று வேறுபடுத்த வேண்டும வேறுவகையிற்கூறின, வன்மையாகவோ பிரகாசமாகவோ எரியும் இந் தனத்தைப் பொறுக்கி வேதிகையில் இடவேண்டுமெயன்றி, துடித்த கடடைகளின் குவியல்களையல்ல, நாற்புறமும் ஏராளமாகச் சிதறிக் கிடக்கும் ஈரக் கடடைகளையன்று—இவை சுடரின வேகத்தினைக்குறைக்கு மாதலினெனக் தொழிலைத் தோவதில் இத்துணை வேறுபாட்டைக் கருத்திலவைப்பதே போதுமானதாகும். உண்மையில் சத்தியத்தை நாடும்—சத்தியத்தை விளக்கும்—எவ்விதமான இயக்கமும் அறிவும் பூரணமான தியாகத்திற்கு நோமையான சாதனமாகும். தெய்வீக வாழ்வின் விரிந்த அமைப்புக்கு யாதொன்றையும் விலக்கவேண்டிய அவசியமில்லை பொருள்களின் நியதிகளையும் போக்குக்களையும் தன்மைகளையும் நுண்ணிதின ஆராயும் மனத் தத்துவ பௌதிக சாஸ்திரங்களும், மனிதன், விலங்கு, சங்கம, அரசியல், பாஷை, தேச சரித்திரம் ஆகிய இவற்றின் சம்பந்த

முள்ள சாஸ்திரங்களும், உலகையும் அதன் சூழ்வையும் வயப்படுத்திப் பயன படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டுத் தொழில்களையும் இயக்கங்களையும் உணர்ந்து அவற்றை ஒழுங்குபடுத்திச்செய்துத் தாடும் சாஸ்திரங்களும், அறிவும் செயலும் ஒருங்கமைந்த உத்தமமும் ரமமியமுமான *லலித கலைகளும், ஒவ்வொரு தேட்டமும், நாம் கண்டறியும் எல்லா மும், ஒவ்வொரு தொனிவிளக்கமும், ஒவ்வொரு சித்திர மும் அகண்ட வஸ்துவின் ஏதோ ஓர் அம்சத்தின் சாட சாதகாரமேயாகும் அவ்வவற்றின் சக்திக்கேற்ப ஒவ்வொன்றையும், இறைவனைச் சாட்சாத்கரிக்கவோ இறை வடிவத்தில் மாறி நிற்கவோ சாதனமா யுதவிக் கொள்ளு தற்கியலும். ஆயின், இவற்றில் ஈடுபடும் ஒரு யோகியான வன், தான் ஏற்கும் எக்காரியமும் அஞ்ஞானத்தோடுகூடிய மானசீக வாழ்க்கையைச் சாராது, அத்தியாதம உணர் வின்பொருட்டுச் சாதனமாகுமாறு தனது உணர்ச்சியும் நினைப்பும் சிரத்தையும் திருமப்பபெற்று, படைந்து விளக்க மவாய்ந்த அவவுணர்வின் விரிந்த வீச்சுக்குள் ஓர் அங்க மாக அமைதலவேண்டும் எனபதையே முக்கியமாகக் கருத் தில் வைக்க வேண்டும்.

எனவே நாம் புரியும் அனைத்தும் அபப்பண்ச செய லாதல வேண்டும் எனபது கருத்து, நம் இயக்கங்களின் குறிக்கோள், அவற்றின் உட்கருத்து, இறைவனை நாடுவது ஒன்றேயாதலவேண்டும். மனிதர்களிலும் விலங்குகளிலும் ஆற்றல்களிலும் பொருள்களிலும் ஈசனது சித்தசக்தி எவ

*லலிதகலைகளில் அறிவும் செயலும் ஒருங்கமைவ தெவ்வா றெனின் —செதுக்கிச் செப்பனிடப்பட்ட உணர்ச்சி மலிந்த ஒவ்வொரு பாவும் ஓவியமும் கட்டடமும் பிரதிமையும் கற்பனையறிவின் வேலைப்பாடாம் ; உணர்ச்சியின் உயிப்பை வெளிப்படுத்துவனவாம் ; உண்மையின் வடிவமைப்பாம் ; ஆதம் விளக்கத்தையோ உலக விளக்கத்தையோ புலப் படுத்தும் உருவகமாகும் ஆதலின் என்க.

வகையில் செயல் புரிகின்றன எனபதையும், அவளது சிருஷ்டிச் செயலினை கருததுக்களையும், அறிவுக்கெட்டாத விஷயங்களை அவள் நடத்ததுவிக்கும் திறத்தையும், சிருஷ்டி வகைகளை எந்த அறிகுறிகளைக்கொண்டு முறைப்படுத்துகின்றனெனபதையும், கண்டு தெளிநது புத்தியில் கிரகிப்பதே அறிவு வளாச்சியின்பொருட்டு ருட்படும் சாஸ்திரங்களில் யோகியின் நோக்கமாதல் வேண்டும் ஆசரணைக்குரிய சாஸ்திர விசாரங்களில், அதாவது மனத்தையும் பதார்த்தங்களையும் பற்றிய சாஸ்திரங்கள், அன்றி, -தந்திரசாஸ்திரங்கள் அநதராதமாவைப்பற்றியசாஸ்திரங்கள் ஆகிய இவைகளில், இறைவன் கையாளும் வழிவகைகளிலும் நடைமுறைகளிலும் அமைநது நின்று, நமக்களிக்கப்பட்ட தொழிலுக்குரியதான சாதன சமரக்கிரியைகளை நன்கறிநது, அவவறிவை, ஆதமாவின் சாமாததியத்தையும், ஆனந்தத்தையும், ஆதமசித்திவகையையும் யாதொரு இழுகுமின்றி உணர்வுடன் வெளித் தோற்றுவிக்கும்பொருட்டுப் பயன்படுத்துதலே ஒரு யோகியின் நோக்கமாக அமைதல் வேண்டும் கலைகளைப்பற்றி ஆராயும் சாஸ்திரங்களில் யோகியினுடைய நோக்கம் . கேவலம் மனத்திருபதிககோ இந்திரியங்களின் திருபதிககோ ரசாநுபவத்திருபதிககோ அமையாமலஇறைவனை எங்கும் காண்பதற்கும், இறைவன் செயல்களின் உட்கருத்தை வெளிப்பாடு செய்யும் வகையில் இறைவனைத் தொழுவதற்கும், தேவர்களிலும் மனிதர்களிலும் பிராணிகளிலும் பொருள்களிலும் இல்கும் அநதத தனிப்பொருளை வெளிப்பாடு செய்தற்பொருட்டுமே பொருந்தியதாம். சமயசம்பநதமான ஆரவத்துக்கும், அதயநத உண்மையானதும் மேலானதுமான கலைகளுக்கும் நெருங்கிய சம்பநத முண்டென்னும் கொள்கை ஏறகத் தக்கதே. ஆயினும், சமய வழிபாட்டிற் காணும் கலப்புற்ற சமுசய திருஷ்டியை அகற்றி, அதற்கு மாறாக, ஓர் அதயாதம் ஆரவமும் திருஷ்டியும், விஷயங்களைத் தெளிவாக விளக்கும் அநுபூதியும் அமையுமாறு செய்தல் வேண்டும். நமது திருஷ்டி

எவ்வளவு விரிந்தும் படாந்தும் நிறகுமோ அவ்வளவிற்கு அது, சகலவஸ்துகளிலும் சகலஜீவாகளிலும் கரந்திலகும் ஈசனது இருப்பை உணர்ந்ததாகும் உணர்வே, மேலவாரியான திருஷ்டி பொருந்திய சமய வேஷத்தைக் கடந்து, அதயாதம் வாழ்க்கையின்கண் இவாந்து சென்றதாகும். இவவுணனதமான நிலையிலிருந்து உதிக்கும் கலையும், ஒளி நிறைந்து பதப்பட்டு ஆழந்த கருத்துக்கொண்டு வனமையாகச் சோபிக்கும் உணனதமானதும் விசாலமானதுமான உணாவில் வதிவதனாலேயே யோகியானவன் சாமானிய மனிதார்களினின்று பிரித்துக்கருதப்படுகின்றான் அவனறன் அறிவாற்றல்களனைத்தும், அவனுடைய கற்பனைகள் யாவும், அவவுணாவின்னறே உதயமாதல் வேண்டும், கேவலம் மனத்தினின்றல்ல. ஏனெனில், மனித புத்தியைக்கொண்டு வெளிப்படுத்தும் உணமையைவிட உத்கிருஷ்டமான உணமையையும் காட்சியையும் அவன் வெளிப்படுத்தவேண்டியவனாதலினாலேயே. இந்த உத்கிருஷ்டமான உணமையும் காட்சியும் அவன் வாயிலாயத் தம்மை வெளிப்பாடு செய்து கொள்ளுதற்கு அவனை நெருக்குகின்றன என்றே கூறலாம். அவன் வெளிப்பாடு செய்வது ஆதம் திருபதியின் பொருட்டல்ல திருக் குறிப்பை நிறைவேற்றும் பொருட்டேயாம் என்று உணாக

அஃதங்ஙனமாக, பரமனை அறிந்த ஒரு யோகி ஒரு தேவையை முன்னிட்டோ, யாதேனும் ஒன்றால் வற்புறுத்தப்பட்டோ இவ்வியக்கங்களில் ஈடுபடுவதில்லை. இவ்விருபாடு அவன் கடமையுமன்று, அவன் புத்திக்கு வேலை கொடுப்பதற்குமன்று, அன்றி அவனது உயாந்த களியாட்டின் பொருட்டும்ல்ல, உத்கிருஷ்டமான ஒரு உத்தேசத்தை நிறைவேற்றக் கருதியுமல்ல. அவன் பந்தம் நீங்கியவன், யாதொன்றுக்கும் கட்டுப்படாதவன், வரம்புகூடப்படாதவன், தன்னலம் துறந்தவன், இச்செயல்களால் புகழ்மையோ பெருமையையோ சுயநல திருபதியையோ விரும்பாதவன்; இறைவனது ஆணைக்கேற்றபடி அவற்றை விரும்புதலும்

கூடும், ஏற்றலும்கூடும், அதுவே யொழிய, பூரண அறிவின பொருட்டு உதவும் இச்செயல்களை வேறு எககாரணங்கொண்டும் கைவிடவேண்டியதில்லை. **பராசக்தி** எந்தத் திருஷ்டியில் இயங்கிச் சிருஷ்டி செய்கின்றாளோ அதே திருஷ்டியில் இவனும இவற்றைச் செய்வதாகும் ; சிருஷ்டித்து வெளிப்பாடு செய்வதனா லுண்டாகும் ஒருவகை அததியாதம் மகிழ்ச்சியின பொருட்டோ, ராசவரகாரியத்தினால் விளைந்த இவவுலகை ஒற்றுமையில் நிலைப்படுத்தி நோவழியிலணிப்படுத்தி நடப்பித்தற்குதவும் பொருட்டோ செய்வதாகும். பகதியையோ சமய வழிபாட்டையோ தவததையோ மேற்கொண்டு புரியும் காமங்களில் மாததிர மல்லாது, சகலவித காமங்களையும் விருப்பத்துடன் பாராட்டி வழிபாடுசெய்யும் பானமையை, ஒரு ஞானியானவன தான வாழ்க்கை நடத்தும் வகையைக்கொண்டு அஞ்ஞானிக்கு ஊட்டக்கடவன என்று **கீதை** உபதேசிக்கின்றது. உலகு தனது சீரிய முன்னேற்ற ஆவததில் விருத்தியடைந்து கொண்டே வரவேண்டுமாதலின், அவனது நடத்தை, ஐனங்களை உலக இயக்கங்களினின்று வெளியிழுகும் வகையாயிருத்தல் நன்றன்று மனிதாஃளும் இனங்களும் தெளிவற்ற இயக்கங்களில் ஈடுபட்ட போதிலும், அவற்றினின்று விலகிப் புனைமையான ஜடத்தனமையில் வீழா வண்ணம் காப்பாற்றப்படல வேண்டும் ; மருட்சியும், குழப்பமும், பிழையும், தளாச்சியும், சோம்பலும் உருக கொண்ட தாமச குணம் தலைதூக்கி நிற்குமாயின், மக்களும் இனங்களும் துன்பகரமாகச் சிதைந்து அழிவை நாடிப் படுகுழியில் வீழ்வாராதலின் அவவீழ்ச்சியினின்று காப்பாற்றப்படலவேண்டும். இக்காரணமாகவே, **கண்ண பிரான்** “நான் தொழில் புரியவேண்டிய அவசியமேயில்லை, என ஈாட்டுப் பொருந்தாத பொருள் உலகில் யாதொன்றுமின்று ; என பொருட்டு நான் அடையவேண்டிய இலாபம் ஒன்றுமேயில்லை ; ஆயினும் உலகில் தொழிலில் ஈடுபட்டு வருகின்றேன். இன்றேல், எல்லா நியமங்

களும் குழப்பத்தில் விழ நேரிடும், உலகங்கள் பாபத்தில் மூழ்கிவிடும் மக்களை நான் நாசத்திற குடபடுத்தியவனானே ” என்று கீதையில் அருளிஞா.

அத்தியாதம வாழ்வு தனது தூயமையின் பொருட்டு உரை உணர்வுக்கெட்டாத பரம் பொருளின் வழிபாட்டைத் தவிர வேறு விஷயங்களில் சிரத்தையற்றிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. சாஸ்திரங்கள், கலைகள், வாழ்க்கை--ஆகிய வற்றின் மூலங்களை அழிக்க வேண்டியதில்லை. அதுவே யன்றிச் சாஸ்திரங்களையும் கலைகளையும் வாழ்க்கையையும் அவற்றின் குறைபாடுகளினின்று உயர்த்தி, அறிவினமையினால் எல்லைப்பட்டு அசிரத்தையாகத் தடுமாற்றத்துடன் மனம் இனப்பதைநாடும் வகையையாற்றி, அதற்குமாறாக, ஆழ்ந்து தாராளமாக நுகர்வல்ல மேனமையான இனப்பதைத் தூண்டும் வகையை அவற்றின்கண் புகுத்திக் கற்பனை யாற்றல் வாய்ந்த அருட்சகதியும் ஞானமும் நிரம்பிய ஒரு புதிய ஆதாரத்தை அவற்றிற்கு அளிப்பதே பூரணமான அத்தியாதம அறிவினாலும் இயக்கத்தினாலும் உண்டாகும் பயன்களிலொன்றாகலாம். இதன் விளைவாக, சாஸ்திரங்களும் கலைகளும் வாழ்க்கையும் தத்தம் அத்தியந்த அறிவொளியை எய்துதற் பொருட்டும், அவற்றின் திருஷ்டிக்கு இதுவரையில் எட்டாத பல புதிய விஷயங்களைச் சாதித்தற் பொருட்டும், அவற்றுள் அடங்கப்பெற்றவை யாவும்--அவைகளின் வெளிப்பாட்டு வகையும், பயிற்சி முறையும் ஆற்றலுடன் இயங்கும் பொருட்டும் விரைவாகவும் தீவிரமாகவும் செலுத்தப் பெறலாம் நமக்கு யாதொன்று அவசியமோ அதை முதன்மையிலும் எப்போதுமே நாடிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆயின் ஏனையவை யனைத்தும் அதன் பயனாக விளைந்தேதீரும். ஏனையவை என்பதில், இவை வெளியிலிருந்து சோக்கப்படுவையல்ல, நாம் நாடும் அந்தப் பொருளின் ஆதம் வெளிப்பாட்டுச் சக்திகளின் பகுதிகளே யாம் என உணர்ந்து அப்பொருளில் இயல்பாக அமைந்த ஒளிக்குப் பொருந்தமாறு அவற்றைப் பண்படுத்தி,

புதுப்பித்து உருவாகக்கேவண்டுமென்பதே. எனவே, இதுவே மானிட அறிவுக்கும் கடவுளறிவுக்குமுள்ள உண்மை யுறவாம் அவ்விரண்டுக்குமுள்ள உள்ளீடான வேறுபாடு, புண்ணியம் பாவம் எனனும் முரண்பாடான இரு பூமிகளில் பிரிவுபட்டிருப்பதல்ல ; மற்று, அவற்றை உநதி இயக்குவிகும உணாவின் தன்மை எத்தகைத்தோ அதுவாம். பொருள்களின் புறவரிசைகளிலும் தோற்றங்களிலும் செய்வகைகளிலும் நிகழ்ச்சிகளிலும் கவாச்சி கொண்டோ, மேலவாரியான எப்பயனைக கருதியோ, அவா நிறைவின பொருடோ விஷயங்களைக் கிரகித்தறபொருடோ, மனப் பிராணன்களில் உண்டாகும் திருபதியின் பொருடோ சாமானியமான மானசிக உணாவின்னு உண்டாம் இயக்கங்கள எல்லாம் மானிட அறிவைச் சாந்தவையாகும். ஆயின், இவ்வறிவு ஞானாதமகமானதோ ஞானத்தையூட்டுவதோவான உணாவிலிருந்து உண்டாகி இயங்குமாயின், யோக சாதனைக்கு ஒரு அங்கமாக அமையும் எவ்வாறெனில், இவவுணாவு தன திருஷ்டியிற்பட்ட யாவற்றினுள்ளும், தான ஊடுருவிப்பாயும் அனைத்தினுள்ளும் காலங்கடந்த பரம்பொருளை நாடிக காண்கிறது காலாதீதவஸ்து காலத்திற்குட்பட்டு இயங்கும் வகைகளைக் காண்கிறது. ஆகவே ஒரு சாதகன், அவிததையினின்று விடுபட்டு நிலைமாறும் இயக்கத்திற்கு இன்றியமையாத ஏகாகிரசித்தம் தன்னில் அமையப்பெறும்பொருட்டு, தனது சகலசக்திகளையும் ஒருங்குகூட்டி அவவியக்கத்திற்கு அனுசூலமா யுதவுகின்றவற்றிலமட்டும் அவற்றை ருபடுத்தி, நேராக உதவாதவற்றைத் தாற்காலிகமாக அபபுறப்படுத்துவதோ கீழ்ப்படுத்தவதோ அவசியமென்பது தெளிவாய் விளங்குகின்றது. மேலவாரியாகத் தொழில் புரியும் மனச் சக்திகளின் துணைகொண்டு, மானிட அறிவு இதிலோ அதிலோ வேறு யாதொன்றிலோ நாட்டம் கொள்ளும் பழக்கத்தினால் அவன தனது ஆழந்த நிலையிலிருந்து சாமானியமான புறநிலைக்கோ, அன்றி அவனடைந்த உயாநிலையிலிருந்து

கீழ்நிலைக்கோ அதனணமைக்கோ ஈாககப்படுவதைக் காண்கின்றோம். ஓர் உன்னதமான ஞான நிலையில் வன்மையாக ஊன்றி நின்று அந்நிலைக்கு இயல்பான சக்திகளை மனப் பூமிகளில் பரவி இயங்குமாறு செய்ய இயலும் வரையில் அவனுடைய மனஇயக்கங்களை அப்பற்றப்படுதலுதோ, சிறிதுகாலம் நிறுத்தி வைப்பதோ நன்றும் பின்பு, உயர் ஒளிக் கு இவ்வியக்கங்களைப் பணியச்செய்தோ அன்றி அவ் வொளிக் குட புகுத்தியோ, அவனுடைய உயர்நத உணர்வின் பலத்தினால், அவற்றை ஞானப்ரதேசத்தில் அருளொளியின் வீச்சுக்குள் புகுத்தவியலும். மாறுதலுடையதற்கோ உயர் உணர்விலமைந்து நிறைவுக்கோ இணங்காத அமசங்களைச் சற்றும் தயங்காமல் விலக்குதல் வேண்டும். இவ்விஷயங்களை நிதானித்து முடிவு கட்டுவதற்கு, நிரணயமான விதியும், புத்தியைக்கொண்டு பரிசீலிக்கும் வகையும் யாதொன்று மில்லையாதலினிவை சாரமற்றவையென்றோ வலியற்றவை யென்றோ முன்கூட்டி நிச்சயித்து முடிவு செய்வதன் பயனாக விலக்கப்படுவனவல்ல. எனவே, மாற்றமுடியாத யாதொரு கடினமான விதியையும் அவன் பின்பற்ற வேண்டியதில்லை. ஆயின், உத்கிருஷ்டமான ஒரு சக்தியும் ஜோதியும் தோன்றி உலகின்கண் தம் தவறாத திருஷ்டியைத் திருப்பித் தேவ காரியத்தின்பொருட்டு மானவ வளாச்சி சித்தப்படுத்தி வைத்திருப்பவற்றினின்று வேண்டுவன வற்றைத்தோந்து, வேண்டாதனவற்றை விலக்கும் அநதச் சமயம் நேரும் வரையில், அவன் தன்னுடைய உணர்ச்சிக்கும் உள்ளாராயச்சிக்கும் அநுபவத்திற்கும் உகந்த வகையில் தன் மனத்தில் உதிக்கும் விஷயத்தை ஏற்கவோ மறுக்கவோ வேண்டும்.

எந்தத் திட்டமான வகையில் எந்தப்படிக்கிரமத்தில் இந்த முன்னேற்றமும் மாறுதல் அடைவதும் நடைபெறு மென்பது, சாதகன் சபாவத்தின் அமைப்பையும் தேவையையும் சக்திகளையும் பொறுத்திருக்கும் ஞானாதமகமான விசாரங்களின் உட்கருத்து எப்போதும் ஒன்றே ஆயின்

எண்ணற்ற வழிபாடு வகைகளில்லாமலில்லை. முக்கியமாக, **பூரணயோக** வழிபாட்டில், புத்தியைக்கொண்டு கடினமாகவும், வரையறைப்பட்டதாயும் தீரமானிக்கப்பட்ட ஒரு நியதியை அநுசரிக்கவேண்டுமெனும் பிடிப்பு ஒவ்வாது பல வகை வழிபாடு செயலோடும் ஒரே திகை நோக்கிச் சென்ற போதிலும் இரண்டொருவாதாமும் ஒரே பாதையைப்பின் பற்றுவதில்லை அவர்கள் அடிச்சுவடுகள் ஒரேவகையில் அமைவதில்லை யாததிரையின்கண் அவர்கள் தங்குமிடங்களும் வெவ்வேறுகவே அமையும் ஆயினும் அவர்களுடைய முன்னேற்றப்படி கிரமங்களின் போக்கு, நியாயமாக இவ்வகையில்தான் ஏறக்குறைய அமைதல் கூடும் என்று கூறுதல் பொருந்தும். அஃதாவது முதலாக, ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட சபாவத்திற்கும் இயல்பாகப் பொருந்திய மன இயக்கங்களை, கைப்பற்றியோ, அன்றி ஓர் உயர்ந்த நோக்கத்திற்கு உகந்தவாறு உறவு படுத்தியோ நம் அந்த ராதமாவுக்கு—நமமில் இல்கும் சைத்தியபுருஷனுக்கு—வேள்வியை நடத்தி வைப்பவனுக்கு—கடவுள்தொண்டுக்கு—நிலேதனம் செய்யும் வகையில் ஒரு பெரிய மாறுதல் உண்டாகிறது அடுத்ததாக, ஆனமா மேலேறிச் செல்லும் முயற்சியின் பயனாக அடையப்பெற்ற ஏதோ புதியதொரு உன்னதமான அறிவு நிலைக்குப் பொருந்திய ஒளியையும் ஆற்றலையும் கீழ்க்கொணாந்து, அவற்றை நமமறிவினினு உண்டாகும் செயல்களைத்திலும் புகுத்தும் பிரயத்தனம் ஏற்படுகின்றது. இப்போது, உளமுகமான முக்கிய மாறுதல் நம்முணாவில் ஏற்படும்பொருட்டுத் திடமான எகாக்கிரதத்துவம் உண்டாதல்கூடும். புறம்பே செயல்புரியும் மானசிக வாழ்க்கை வகையைப் பெருமபாலும் விலக்குவதோ அன்றி ஒரு சிறிய அளவே அதற்கு இடங்கொடுத்துத் தாழ்ந்த நிலையில் அதை வைப்பதோவாகும். பல வேறு நிலைமைகளில் அவ்வாழ்க்கை வகையை—அதனசில அம்சங்களிலாவது—அப்போதைக்கப்போது மீண்டும் மீண்டும் மேற்கொண்டு நடத்திப்பார்த்து, புதியதாய் மலர்ந்து

வரும் உட்புறச் சைத்தியாமசமும அததியாதம் உணாவும் அதன இயக்கங்களில் புகுத்தப்பெற்றுமபொருட்டு எவ்வள விறகு அது உரித்தான தென்பதைக் கவனிக்கலாகும். மானவனின் சகஜமான மனச்சார்பும் இயல்பும் ஏதோ வொரு தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் அவசியத்தை வற புறுத்தி வாழ்க்கை நடத்ததுதற்கு அததகைய ஈடுபாடு இன்றி யமையாததெனும் கருத்தை அவனில் உணடாகக்குகின றன. இப்பானமை நாளடைவில் குறைந்து எல்லாப்பற்றுக் களினின்றும் விடுபட்டு, கீழ்ப்பட்ட தன்மையின் பலாதகாரத் தினாலும் வலிந்து செலுத்தும் ஆற்றலினாலும் அவன பந திக்கப்படாதவனாகின்றான். **கடவுள்** ஒன்றே அவனது நோக் கம். அவன முழு உயிரும் நாடுவது அஃதொன்றையே. அவன ஏதாவதொரு காரியத்தை அவசியமாகச் செய்ய வேண்டி யிருப்பின் அது, வாழ்க்கை நடத்தல் எனப்பற்றே மூலகாரணமாய் நின்ற உத்கிருஷ்டமான **சித்சக்தியினால்** மேனமேலும் விளக்கத்துடன் உந்தப்படுதலினாலாகு மல லாது, தன்னில் ஊன்றி நின்ற ஏதோவொரு விருப்பத்தை முன்னிட்டோ அன்றி, சுபாவத்தின் வறபுறுத்தலுக்கு வசப்படுவதினாலோ அல்ல

இஃதிங்ஙனமாக, உள்ளான அததியாதம் வளப்பம் பெருகி வருங்கால, ஒருவனுடைய பிரவிருத்திகள அடக்கப் படாததோடு பெரிதும் விரிதலும் அநுபவத்தில் ஏற்பட லாகும் ; மனக்கற்பனையின் திறமைகளில் ஒருவித புது மலாச்சி உணடாதல் கூடும் ; **யோக சக்தியின்** அறபுத்த தீண்டலினால் அறிவின இயக்கத்திற்குப் புதிய பிரதேசங்கள் தோன்றலாம் ; இதுவரையில் வெற்றெனத் தோன்றிய இடத்தில் ரஸாநுபவ உணாச்சி எழலாம் ; ஒரு துறையிலோ ஒருங்கே பல துறைகளிலோ கலைச் சிருஷ்டியின் ஆற்றல் உதிககலாம் ; இலக்கியத் துறையில் புதிய திறமையையோ அசாதாரண சக்தியையோ வெளிப்படுத்தலாம் ; தத்துவ விசார ஆராய்ச்சியில் ஒரு புதிய சாமாத்திய சக்தி வாயக்கப் பெறலாம். இதுவரையில் வெளிப் புலப்படாத புதியதோர்

சகதியைக் கண்ணிலோ காதிலோ கையிலோ அந்தக்கரணத்திலோ விழிப்புறச் செய்யலாம். உளநூற்றையான இதற்கையே பேறுகளை, நம்முள் இலகும் கடவுள், அவற்றின் ஆழந்த தன்மையில் மறைந்து கிடப்பதினினு நாத்தது வெளிப்படுத்தலாகும். அன்றி, உயா நின்ற ஓர் சக்தி, தான இயங்கும் பொருடும், சிருஷ்டி செய்யும் பொருடும் ஒரு காலவாய் போன்றே சிற்பி போன்றே அமைந்த இயற்கையை வலிந்த உபகரணமாய் உதவிக்கொள்ளும் நிமித்தம் தனஆற்றல்களை அதன்கண் பொழிதலாகும். மறைமுகமாய் நின்றியங்கும் யோகத்தின் தலைவன் எந்த முறையை, எந்த வளாச்சி வகையைக் கையாள நிச்சயிப்பினும் ஆனமாவின் இந்த நிலைமையில் ஏற்படக் கூடிய பொதுவான முடிவு என்னவெனில் : எல்லா மானசிகப் பிரவிருத்திகளையும் அறிவின் எல்லா இயக்கங்களையும் செலுத்தப்பவனும் தீர்மானிப்பவனும் உருப்படுத்தப்பவனும் அந்தப் பரம்பொருளே எனும் உணர்வு பெருகிக்கொண்டுவருதலேயாம்.

ஒரு முமுட்சுவினுடைய ஞான சாதகமான சிந்தனைகளும், ஞான சம்பந்தமான காமங்களும் அவித்தியா வழிகளினினும் நீங்கி, அருடபிழம்பில்—முதலில் ஓரளவே யாயினும் பிறகு பூரணமாக—இயங்கும் உணர்வின் வழிகளைச்சார முனையும்போது, அவை உருமாறுதலடைந்ததை இரண்டு அறிகுறிகளால் காணலாம். முதலாவதாக : உணர்வில் ஓர் அடிப்படையான மாறுதல் காணப்படுவதும், பரம் பொருளைப்பற்றியும் உலகத்தின் நிலையைப் பற்றியும் நோமுகமான அருபவமும் திருஷ்டியும் உணர்ச்சியும் வளாந்து வருவதும், ஈசனை ஈசனில் காணுவதும், சகல வஸ்துக்களிலும் ஈசனைக் காண்பதும் ஆகிய இவை அடங்கிய கருத தொன்றிலேயே தோய்ந்து நிற்பதை மனம் தனது முதன்மையான கடமையாக்கக்கொண்டே ஓங்கி வளம்பெற்று வருவதை யுணரும் ; உணர்ந்து, யாவற்றிற்கும் மூலாதாரமான அறிவை மேனமேலும் விளக்கத்துடன் வெளிப்படுத்த

தற்குரிய சாதனமாகப் படாநது விரிவுறும். இஃதிவவாறாக; கேந்திர சைதன்னியம் செயவதெனவென்றால், புற மனத்தில இயங்கும் அறிவின சேஷடைகளைக் கைப்பற்றித் தன்னில ஒரு பகுதியாகச் சோததுவிடும்; தனது பிரதேசத்தில் உட்படுத்திவிடும்; உட்படுத்தி, பெரிதும் தூயமையான தனது இயக்கத்தை அவற்றிற்குப் புகட்டி இந்த வெளிப் பிரதேசங்களில்—தனனால் புதியதாய வெல்லப்பட்ட ராஜஜியங்களில்—அன்றியும், ஆழ்ந்த தன்மையான தனது சொந்த ஞான சாமராஜஜியத்தில்—தொழில் புரிதலின் பொருட்டு, மேனமேலும் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்து விளக்கம் பெற்ற மனத்தைத் தனது கருவியாக ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் இதுவே இரண்டாவது அறிகுறியாகும். இது, ஒருவரை நிறைவும் பரிபக்குவமும் உண்டாயிற்றென்பதைக்காட்டும் இப்போது கடவுள் நேராகத் தானே ஞான ஆனவாறாகும் எல்லா உள் இயக்கங்களும்—முன்பு கேஷுலம் மனுஷ்ய புத்தியினால் செலுத்தப்பட்ட இயக்கங்கள் என்று கருதியவையும்—கடவுள் அறிவின லீசைக்குள் அடங்கப் பெற்றவையாகும். இதுமுதலாக, தனிப்பட்ட கோரிகையை்னபதும் கருத்தென்பதும் விருப்பமென்பதும் குறைந்து கொண்டேவரும்; புத்திபலத்தினால் விசாரம் செய்வதென்பதும் மனக்கயிறு திரித்தலென்பதும், மூளைக்கடிமைப்பட்டு உழல்வதென்பதும் பன்மடங்கு அற்றுப்போம். உள் இலகும் ஓர் ஒளி, பாகக் வேண்டியவைகளை யெல்லாம் பார்க்கும்; அறிய வேண்டியவை யனைததையு மறியும், வளக்க வேண்டிய யாவற்றையும் வளக்கும், சிருஷ்டிக்க வேண்டிய வற்றைச்சிருஷ்டிக்கும் ஒரு சாவவியாபக அறிவின காரியங்களை, பந்தங்கள் நீங்கிய ஒரு தனிப்பட்ட ஜீவனது மனத்தில் இனி இயக்குபவன் அவனுள் இலகும் அறிவோனே யாவான்.

மேலே விளக்கிய இருவரை மாறுதல்களும் முதற்கண் வினையும் காரியசித்தியின் அறிகுறிகளாகும். இச்சித்தியில் மனஇயல்பின் இயக்கங்கள் உயர்த்தப்படுகின்றன, பாரமார்த

திகமாக மாற்றப்படுகின்றன, விரிவுறுகின்றன, வியாப்தி பெறுகின்றன, பந்தங்கள் நீங்கப்பெறுகின்றன ; அவற்றின் உண்மையான காரியம்—இந்த லௌகிகப் பிரபஞ்சத்தில் ஈசனது சிருஷ்டிச் செயலின் பொருட்டும் ஈசன் தனனை மேனமேனும் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுதற்கும் தாம் சாதனமா யுதவுவதே—எனும் உணர்ச்சிகளுக்குச் செலுத்தப் படுகின்றன ஆயின் உருமாற்றம் அடையப்பெறுவது என பதன் கருத்து இம்மட்டோடு நிற்காது பூரண நிறைவை நாடும் சாதகன், இந்த அளவைகளுக்குள் அடங்கித் தனது எழுச்சியினின்று ஓயவுபெறுதல் ஓவ்வாது; தனது விரிவைத் தடுத்தல் ஏற்காது. ஏனெனில் இவ்வாறுமாயின், ஞானம் எனபது மனத்தின் இயக்கத்தைச் சாந்தமட்டோடு நிற்கும்; —ஆம், பந்தங்கள்நீங்கி வியாபகத்துவம் வாய்நது தெய்வத் தன்மையில் மாறி நின்ற அந்த மனந்தான் ஆயினும் மனம் எனபதே வரையறைப்பட்ட தன்மையது, தாரதம் மியத்தைக் கருதி இயங்குவது, அது தொழில்புரியும் வகையில் நுயற்கையாகவே குறைபாடுற்றது உண்மையின் சீரிய உத்தேசங்களை விளக்கமாகத் தன்னில் பிரதிபலிக்கலாம், அதுவேயொழிய உண்மையானது நேரிடையாக நிச்சயத் துடன் நிரங்குசமாக இயங்கும் வெளிகளில் சஞ்சரிக் மனத் திற்கியலாது. தற்போது எய்திய சிகரத்திலிருந்து மனம் மற்றும் மீதேறலவேண்டும் ஏறவே, ஞான வழியில் மாறி நின்ற இம்மனம் தனனை அதிகரித்து, விஞ்ஞான சக்தியின் அறிவாக உருமாறி நிற்கும் ஏற்கெனவே, மனம் தெய்வத் தன்மையில் தான் மாறிநிற்க முனைந்த இயக்கத்திலேயே, இந்தப் பரம் தரித்திரமான மனுஷ்ய புத்தி யென்னும் வரம்பைக் கடக்கத் தொடங்கியதாகும். இதற்குமேல் உயாமனத்தின் தூய்மையான பரந்த அந்தஸ்துக்களுக்குப் படிப்படியாக ஏறிச் செல்லும் ; சென்று அங்கிருந்து, மேல் நின்றில்கும் ஓர் ஒளியினால் விளக்கம்பெற்று, தடையற்று இலகும் மிகவும் சிரேஷ்டமான அறிவின ஒளரிய வடங் களுக்குள் ஏகிபுகும். இந்நிலையில் மனம்பெரிதும் சுதந்திர

மாக இயங்கத்தொடங்கும் ஓர் உள்ளொளி பொலிவுடன் தோன்றத்தொடங்கும் ; இதை மனம் இதுவரை கருதியது போலன்றிச் சற்றுத்தாராளமாக ஏறகஇணங்கும் ஏறகவே, சுயம்பிரகாச மாகின்றது ; வெளி ஒளியின் உதவியைநாடும் அவசியம் இனி இல்லை ; தன்னிலேயே உண்மை அமையப் பெறுகிறது ; கேவலமான தன்மையில் இயங்கி வந்ததன் காரணமாக ஏராளமாகத் தன்னுள் பிழை வலிந்து புகுதற்கு இடமளித்துவந்த, அந்நிலைமையினின்று இப்போது பெருமபாலும் மாறியது. இவ்வகைகளிலெல்லாம் மாறுதல்டைந்தபோதிலும் மனம் தனது இலக்கை எய்தியவாறாகாது. மற்றும் மேற்சென்று உருகஞ்ஞையாதிலகும் உளொளியின் பிரதேசத்தினுட்புகுதல் வேண்டும, மற்றும், அதையும் கடந்து இவ் உளொளியின் உறபத்தி ஸ்தானத்தை யடைதல் வேண்டும. ஏனெனில், இந்த மனம் எனபதற்குப் பின்னால் அதிமனம் என்று ஒன்று இலங்குகிறது. இது மனத்தினும் மேலானசிருஷ்டி சக்திவாய்ந்தது ; வீரியத்துடனியங்கி மனத்தைத் தாங்கி நிற்கிறது , தன்னினின்று வெளிவந்த ஒரு சிறிய கிரணவீச்சாக இது மனத்தைக் கருதுகிறது , தனது சத்தியம் கீழிறங்குவதற்கு ஒரு வாயிலாகவோ, அன்றி,அவிதத்தையின் கற்பனையாற்றல் களுக்காக கருவியா யுதவுமாறோ பயன்படுத்திக்கொள்கின்றது. மனம், இந்த அதிமனம் எனபதையே பின்விடஞ்செல்வதோ, அன்றி அதனினும் உத்கிருஷ்டமான தனது உறபத்தி ஸ்தானத்தை அடையத் திருமபுவதோ, அன்றிக் கடவுட்பேரறிவைச்சாந்த விஞ்ஞானஒளியில் மாறிநிற்பதோ அதன் எழுச்சிப்பிரயாணத்தின் கடைசிப் படியாகும். எவ்வாறெனின், அங்கு அந்த விஞ்ஞான ஒளியில், வியாபக ஜடத்திற பொருந்திய அஞ்ஞான நிழலின் மாசு நீங்கப் பெற்ற ஓர் உண்மையின் செயல்களைஒழுங்குபடுத்திநடத்தும் ஆற்றல் இயல்பா யமைந்த தெய்வீக உண்மை யுணர்வின் திருப்பீடம் அமைந்துள்ளது ; இந்த உணர்விற்குக்கீழ்ப்பட்ட வேறெந்தவுணர்விலும் இதத்கையஆற்றல் அமையவில்லை.

எனவே, அததகைய உண்மை புணாவை அணுகி அவித
தையை நெறிப்படுத்தக்கூடிய ஒரு விஞ்ஞான சக்தியைக்
கீழிறக்குவதே பூரணயோகம் நாடும் பரமமான—சேயமைக்
கண்ணதாயினும் அடைந்தே தீரவேண்டிய—இலக்கா
மென்று உணாக.

இந்த உயா சக்திகளொவ்வொன்றின் ஒளியும் மானவ
னுடைய அறிவியக்கங்களினகளை செலுத்தப்பட்டபோது—
பாவமென்றும் புண்ணியமென்றும், மானுஷமென்றும்
தெயலீகமென்றும் வேற்றுமைப்படுத்திக் கருதும் தனமை
மேனமேலும் மங்கி, இறுதியில் அததகைய பானமை எள
ளளவும் பயனற்றதென முழுதும் அகற்றப்படுகிறது. என்ன
னில் திவ்விய அறிவு, எவற்றை யெல்லாம் தீண்டி எவ்வெ
வற்றிலெல்லாம் ஊடுருவிப் பாய்கிறதோ அவை யனைததும்
உருமாறி, கீழறிவின குழப்பங்களினின்றும் குறைபாடுகளி
னின்றும் விடுபட்டு, அவ்வவற்றின் இயக்கம் தம்மிலிருந்தே
உதிக்கும் ஞானவொளிச் சக்திகளைச் சாராததாயவிடுகின
றது. வீடுபேற்றை எயதுவதற்கு உபாயம், சில காமங்களை
விலக்கிச் சில காமங்களைத் தோந்தெடுப்ப தென்பதல்ல;
ஞானத்தை யூடும் உணாவு மாறுதல் பெற்று, எல்லாக்
காமங்களையும் உரு மாற்றுதலாம்; தியாகம் செய்யும்
அறிவை மேலும் மேலும் சிரேஷ்டமான ஒளியின மாட்டும்
ஆற்றலினிடத்தும் உயாததுவதாம். முதனமுதலாக மனம்
புத்திகளுடைய பிரவிருத்திகளெல்லாம் உயா தனமையில்
விரிந்தது இயங்குமாறு ஆக்கப்பெறுதல் வேண்டும். பின்பு
விளக்கம் வாயந்தது சீரிய சிதாகாச வெளிக்கு உயாததப்
பெறலவேண்டும். அதற்குப் பிறகு, மானசிக் இயக்கத்தைச்
சாராத உத்கிருஷ்டமான உளளொளியின செயல்களாகவே
மாறிநிற்கப் பெறுதல்வேண்டும். அதிமனத்தின் வீறிட்டுச்
சொரியும் சுடாக கிரணங்களாக உருமாறி, இறுதியில்
அவை, நிரங்குசமாக இயங்கும் விஞ்ஞானப் பேரறிவின்
பூரண ஒளி வடிவாக விளங்கும். உலகில் தனது பரிணா
மத்தை இயற்றிக் கொண்டு வரும் சைதனனியம், இந்த

முடிவை முன்கூட்டியே தன கற்பனையில் உருவகப் படுத்திக் கொண்ட தென்னலாம் ; தன பீஜத்திலேயே, பிரயாசத்துடன் புரியும் தன கடினமான முயற்சிகளின் கருத்திலேயே, உள்ளுறையாய் அடங்கப்பெற்ற தென்னலாம். ஆயினும், தற்போது காணும் அசம்பூரணமான வகைகருமாறுகப் பூரணமான வகையில் **பரமனின்** வெளிப்பாட்டுக்கு உதவகூடிய சாதனங்களை ஏற்படுத்தும் வரையில் சைதனனியத்தின் பரிணாமஇயக்க முயற்சிகள முடிவுபெறு.

அஃதங்ஙனமாக. **ஞானம்** எனப்பது உணர்வின் மிக விரிந்த ஆற்றலென்பதும், பந்தங்களையகற்றி விளக்கத்தை யூட்டுவ தென்பதும் உண்மையே. ஆயின், **பக்தி** எனப்பது மிக ஆழ்ந்த தன்மையதும் உணர்ச்சி மிகுந்ததுமான தென்னலாம் கடவுளளிரகசியத்தின் அத்தியந்த ஆழ்ந்த உட்பொருளை வெளிப்படுத்தற்குத் திறவுகோலாய் விளங்குவது பக்தியின் தனியுரிமை யெனலாம். மானவன் மனோமய னாதலின், பகுத்தறிவுப் புத்திக்கும் அதன் யுக்திக்கும் தீர்மானத்துக்கும், அது உண்மையை யணுகி நிறைவேற்றும் முறைக்கும் மிகவும் பிராதானியம் - அளிக்கக் கருதுவ தியலபே ; ஆயின் அமமட்டோடு நிற்காமல் புத்தியினவகையொன்றே சரியான மாரக்கமெனக் கருத விருமபுகின்றான். அவனது புத்தியின் திருஷ்டியில், இதயமென்பதும், **பாவ** உணர்ச்சி எனபதும்—மங்கலானதும் நம்பத்தகாததும், வெகுவாக ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடியதும் தவறான வழியில் நடத்தக் கூடியதுமான ஆற்றலேயாமெனத் தோன்றுகிறது. தோன்றவே, அவற்றை விவேக ஒழுக்கத்தினாலும் மனச்சக்தியினாலும் பகுத்தறிவைக்கொண்டும் அடக்கிச்செலுத்தவேண்டுமென நிச்சயிக்கிறான். ஆனால் உண்மையில், இதயத்திலும் அதன் மறைவிலும் மிக ஆழ்ந்த மாமமான ஓர் ஒளி இலங்குகின்றது. இவ்வொளி, நாம் எதை **உள்ளொளியெனக் கூறுகின்றோமோ** அஃதன்றாயினும், மனத்தினின்று உண்டாகாவிடினும், மனத்தின் வழியாக இறங்குவது. இது, **உண்மையுடன்** நேரிடையான

சம்பந்தம் வாய்ந்தது; தனது அறிவில் மமதைகொண்ட மனோஷ்ய புத்தியைக் காட்டிலும் கடவுள்பால் நெருங்கி நின்றது பண்டைக்கால விளக்கத்தின்படி நம் அந்தாவாசி—கரந்திலகும் **புருஷன்**—என்பப்டும் இவனது இருப்பிடம் நமது குப்த இதயமாம், உபநிடதங்கள் சாற்றும் மாமமான இதய குகையாம்—(ஹருதயே குஹாயாம்). யோக்கள் பலருடைய அநுபவத்தின்படி இந்தக் குகையின் ஆழங்களின் னின்று ஒருவாக்கு,—உள்ளான ஒரு தீக்கத்தரிசியின் உயிர்ப்பு—எழுகின்றது என்று சொல்லப்படுகிறது.

இதயத்தைக் குறித்த இந்த ஐயம்—அதாவது, இதயம் நுண்ணறிவு கொண்டதென்றோ அறிவீனமானதென்றோ ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடையான இருவகையாக வெளிக் குத்தோன்றுவது—மானவனது ரியல்பான பாவ உணர்ச்சி சிமினூல் ஏறப்பட்டது எவ்வாறெனின, இந்திரிய உணர்ச்சிகள் கொண்ட இதய மொன்று மனிதாக்கள்பால் முறப்பட்டு நிற்கின்றது. இது விலங்குகளுக்குள்ளது போன்றதேயாயினும், மனிதாக்களிடத்துப்பலவகையான வளப்பம் பெற்றது. இந்த இதயத்தினின்றெழும் கிளாசிகள் அகங்காரத்தின் வேகத்தினாலும் இயற்கையாயெழும் விருப்பங்களினாலும் பல குறைபாடுகளும் முரண்பாடுகளும் நிறைந்து பெரும்பாலும் இழிவான தன்மையில் இயங்கும் காமேந்திரிய சேஷைகளினூல் ஆளப்பட்டு வருகின்றன. இந்த இதயம்—சிறறினபங்களுக்கும், காமக் குரோதங்களுக்கும், கொடிய மூக்கமான கோரிகைகளுக்கும், அறப அவாக்களுக்கும், புனமையான சோரத்த உயிராற்றலின் இழிவான சிறுமைகளுக்கும் தனனை முழுவதும் ஒப்படைத்து எந்தவித உணர்ச்சிக்கும் வயப்பட்டுத் தாழ்மைப்படுத்திக்கொள்ளுகின்றது. இந்த உள்ளக் கிளாசிகளை யெழுப்பும் இதயமும், இந்திரியங்களின் அமாக்களமான பேராவல்களும், ஒன்றோடொன்று கலப்புற்று இயங்குவதனால் அவாவே உருவம்கொண்ட ஒரு மித்தியாதமா நமமில் ஏறப்படுகின்றது. அபாயத்திற கிடமான இந்த அபக்குவமான அம்சத்தைத்

தான பகுததறிவுப் புத்தி அவநம்பிக்கையுடன் கருதி அடக்கியாள எண்ணுகிறது இது நியாயமேயாகும் ஆயின, பிடிவாதப் பாணமை வாய்ந்த பக்குவப்படாத நமதியலபை நிர்ப்பந்தப்படுத்துவதிலோ அடக்குவதிலோ அது எவ்வளவிற்கு வெற்றிபெறும் என்பது எப்போதும் ஐயத்திற்கும எமாற்றத்திற்கும இடமேயாம். ஆனால் ஒரு விஷயம் நிச்சயமாகும்—நம் உண்மையான ஆனமா அங்கிலையென்பதே.. அது, நமதியற்கையின் பிரகாசம் பொருந்திய ஏதோ ஒரு சூழலில் மறைந்து நின்ற, கண்ணுக்குப் புலப்படாத. உண்மை இதயத்தில் அமைந்துள்ளது ; அங்கு ஏதோ ஒரு வகையில் ஊடுருவிப் படாநதுநின்ற கடவுள் ஒளியின் நிழலில் இலகி நிற்கிறது ; அததியந்த உட்புறத்தில் மௌனமாய்க் குடி கொண்டிருப்பது ; அதனிருப்பை யுணர்ந்தவா மிகச்சிலரே அனைவருக்கும் ஓர் ஆனமா உண்டென்பது உண்மையே யாயினும், தம் உண்மையான ஆனமாவை அறிந்தவர்களோ அதன் தாக்கலை நேரிடையாக உணர்ந்தவர்களோ மிகச்சிலரே. நமதியற்கை யெனும் இருண்ட பிண்டத்தைத் தாங்கி நிற்கும் நுண்ணிய கடவுட்கூடர் அவ விதயத்தில் இலகுகிறது அதைச்சுற்றிச் சைத்திய ஆனமா, அஃதாவது உருக்கொண்ட உள்ளுயிர்,—நம்முள் வதியும் உண்மையான ஜீவன்—வளம்பெற்றுவருகிறது. ஜீவனின் இச்சைத்திய-ஆனமா வளம்பெற்று, உள்ளொளி கொண்டு அது அறிவிப்பவைகளையும், அது புரியும் தாக்கல்களையும் தன் இயக்கங்களில் பிரதிபலிக்கப்பெறும் மானவனுக்குத் தனது ஆனமாவைப்பற்றிய உண்மையறிவு மேனமேனாய் விருத்தியாகிறது. ஆகவே, அவன் கேவலம் ஓர் உயாவலக் விலங்குபோல இயங்கிவந்த தன்மையைக் கடந்து தன்னுள் இலகும் பரம்பொருளின் இருப்பை ஓரளவு உணர்ந்தவனாய் ஆழ்ந்த தன்மையானவாழ்க்கையைப்பற்றியும் உணர்வையுடைய பற்றியும் அதனின்றி உண்டாம் சூசனைகளைப்பற்றியும் உள்ளத்திலேற்றுக கடவுளைச் சம்பந்தித்த விஷயங்களில் ஒரு புத்துணர்ச்சியைக் கைக்கொள்ளுகின்றான். இந்தச்

சைத்திய ஆனமாவை விடுவித்து மறைவிலிருந்து நீக்கி முன்னிருவதனால், அது உள்ளொளிக்கொண்டு தான அறியும் அனைத்தையும், பாராக்கும் யாவற்றையும், அதன் உந்திச் செலுத்தும் ஆற்றல்களையும் மானவனுடைய மனப் பிராண தேகங்களில் முழு வேகத்துடன் பொழிந்தது, மண்ணுலகில் **திருவருள்** விளக்கம் அமையப் பெறுதலைச் சாதிக்கத் தொடங்குகிறது.

இஃதிங்ஙனமாக , அறிவுச் செயல்களில் எவ்வாறோ, உத்யத்தினின்றெழும் செயல்களைப் பற்றிக் கருதுமபோதும் அவ்வாறே இரு இனங்களான இயக்கங்களுக்கும் ஒரு வேற்றுமையை முதன்முதலாக நாம் கருத்தில் ஏற்றாக வேண்டும் அஃதாவது, உண்மையான ஆனமாவின் உந்தப்பட்ட இயக்கங்களோ, அன்றி ஆனமாவின் பந்தவிமோ சூதாதுக்கும் இயற்கையில் அதன்ஆதிக்கத்துக்கும் உந்தி புரியும் இயக்கங்களோ ஓர் இனம் , மற்றொன்று அழகது அகற்றப்பட்டதே இந்திரியப்பிரவாதத்தனங்களின் திருப்தியின் மாட்டு இயங்குவது ஆயின் இதற்கைய கருத்திலே சாமானியமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட வித்தியாசங்கள், ஆழந்த நோக்கங்கொண்ட அதயாதம் விஷயத்தில் பயன்றறவை யாகும். இம்மாதிரியான வித்தியாசங்களை மற்றும் கற்பிக்க லாம். உதாரணமாக மத சம்பந்தமான மனோபாவங்களே யும் உலக சம்பந்தமான உணர்ச்சிகளையும் வேறுபடுத்தி, அததியாதம் வாழ்க்கையின் பொருட்டு மதசம்பந்தமான உணர்ச்சிகளைமட்டும் விருத்தி செய்து, 'உலகசம்பந்தமான உணர்ச்சிகளையும் ஆவங்களையும் அறவே அகற்றி நம் வாழ்க்கைக்கு இவை எவ்விதத்திலும் உரித்தானவை யல்லவென நீக்கி நிற்பதே பூரண நியமமாக விதிக்கப் பட்டாம். நடைமுறையில் இதன் பொருள் என்னமெனின்: தெய்வ மொன்றையே துணையாக்ககொண்ட, அன்றி, கடவுட பக்திக்குப் பொதுவான வழிபாட்டில் மாததிரம் பிறரிடம் உறவுகொண்ட தூயமையான ஒரு சாதுவின் வாழ்க்கையோ தொண்டன் வாழ்க்கையோவாகும். அன்றி, பவித்திரமான

சமயப் பற்றுக்கொண்ட நியமசீலமான அன்புப் பெருக்கைப் புறம்பே உலகினகண பொழிவதாகும். ஆயின சமய சம்பந்தமான உறசாகம் என்பதையே, பிராணமயப் பிரவிருத்திகளின் அல்லல்களும் மருணமையும் பெரும பாலும் இடையறாது தாக்கித் துன்புறுத்தும் தாக்கவே இவ்வுறசாகம், ஒழுங்கினமாகவும் இழிவுபடும் இயங்கி மதப் பேய் பிடித்துக் கடவுள் நிறைவுத் தன்மைக்குப் பொருந்தாத இயக்கங்களுடன் கலப்புற்று வெளிப்படும். அஃதன்றியும், மதாசாரியர்களின் கடினமான கொள்கை களில் இறுகப்பிணைபட்ட ஓர் ஆழ்ந்த சதாசார நிஷ்டைக் அதன் மிக உயர்ந்த தன்மையில் விளங்கினாலும், பூரண யோக நோக்கத்திற்கு அது சற்றும் பொருந்தா தென்பது வெள்ளிடை ஆழ்ந்த உட்கருத்தும் இளகிய தன்மையும் அமைந்தது, பெருகி வியாபித்து இயங்கித் தனது வீச்சுக்குள் வாழ்க்கை முழுவதையும் ஏறகவல்ல, உளஞ்ஞையானதும் உணர்ச்சி தத்மபியதுமாகிய ஒரு படாந்தஉறவு உருகுடனும் கடவுளுடனும் ஏற்பட்டே தீரவேண்டும்.

சதாசார ஒழுக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு லௌகிக வழிகளில் பற்றுக்கொண்ட மானவபுத்தி ஒரு விரிவான வாய்பாடு வகையை அமைத்துக் கொண்டது. இது, சதாசார நோக்கத்துடன் அநுமதிக்கப்பட்ட உணர்ச்சிக ளென்றும், தன்னலய கருதி அகங்காரப் பான்மையு ள் உலகப் பற்றுக் கொண்டெழும் சாமானிய உணர்ச்சிக ளென்றும் இருவகையாக வேறுபடுத்திக் கருதுகிறது. இதைக் கொள்கையின்படி, பிறாநலங்கருதிக் காமங்கள் புரிதல், ஜனோபகாரம், கருணை, உதாரகுணம், லோகாநுராகம், தொண்டாற்றல், மனிதன பிராணிகள் ஆகிய எல்லாவற்றி னுடைய கேஷம் லாபத்தைக் கருதி உழைத்தல் என்னும் இவையே நமதிலக்காம; அகந்தையின் சுருங்கக் கழற்றி எறிதல், புலனொறுத்த உயிராக வளம் பெறுதல், பிறா பொருட்டோ உலகின் பொருட்டோ வாழ்க்கை நடத்தல் ஆகிய இவையே, மானவனது உட்கிடை சிறந்ததெழுத்தற்கு

உயாநத உபாயமாம். ஆயின, கேவலம் ஸௌகிக புத்தியைக் கொண்டும் மனக் கற்பனையினாலும் அமைத்துக் கொண்ட இவ்வாயபாடு வகை, நம் ஆனமாவுக்குப் பூரண திருப்தி யளித்தற்கியலாமற் போதலும்கூடும். ஏனெனில், இந்த லோகாநுராகம் எனப்பதை முன்னிட்டு அமைத்துக் கொண்ட இவ்வகையில், நம்முள் எழும் ஓர் ஆழ்ந்த தெய்வபக்திக்கும் ஞானத் தேட்டத்திற்கும் இடமில்லாமல் போதல்கூடும். ஆகவே, கடவுட பற்றும் நீதி நெறி ஒழுக்கமும் ஒருங் கமைந்த ஓர் அஸ்திவாரத்தை அங்கு அமைத்தல் நன்காம்; உண்மையில் அவ்வாயபாடு வகையின் ஆதி கருத்து அதுவேயாம் உளமுக்கமாக இறைவனை ஆராதித்தற்கும், இதயத்தாற் பரமனைத் தொழுதற்கும், மிகச் சிறந்த அறிவால் உரையுணர்வைக் கடந்த பொருளை நாடுவதற்கும் உதவியாகுமாறு, பரோபகாரச் செயல்களால் ஆராதனை புரிவதையும், அன்புச் செயல்களினாலும் நன்கொடைகளி னாலும் நம்மைச் சூழ்நதோராகும் மானவ் ஜாதிக்கும் தொண்டாற்றாதலினாலும் தகுதிப் படுத்திக் கொள்ளுதலே யும் சோதனாகக் கொள்ளலாம் வேதாந்திகளுக்கும், பௌத்தாக்களுக்கும், கிறிஸ்துவாக்களுக்கும் பொதுவான இலக்காகிய—பொதுமக்கள் நன்மையை விரும்புதல், பொது மக்கட்பால் இரக்கமபாராட்டுதல், அன்றி அண்டையோர்க்குத் தொண்டாற்றி அன்பளித்தல் என்னும் விதி, சமய வழி பாட்டையும் நன்னெறி ஒழுக்கத்தையும் பிணைக்கும் கருத்துக் கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆயின, அதன்கண்ணுள்ள சமயச்சார்பான வெப்பத்தை, உலகச் சார்பான விஷயங்களைக் கொண்டு தனித்தால் மாததிரமே, லோகோபகாரமெனும் நோக்கம் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு, எண்ணங்களுக்கும் நடவடிக்கைகளுக்குமுரிய நீதிகளைப் போதிக்கும் உலக சம்பந்தமான ஓர் ஒழுங்குமுறையின் தனிச் சிறப்பிஷ் ஓங்கி இயங்க இயலும். ஏனெனில், சமய வழிபாட்டு முறையில் “காமங்கள் புரிதல்” என்னும் இவ்விதி ஒரு சாதன மாததிரமேயாக அமைந்து, தன் கருத்து நிறைவேறிய

வுடனேயே அதன் இயக்கம் நின்றுபோம் ; அன்றி, ஒரு கீழ்ப்பட்ட அம்சமாகவும் ஆகும். அது, கடவுளைத் துதி செய்து அடைய நாடும் சமயக் கோட்பாட்டின் ஒருபகுதியாக நிற்கும், அன்றி அதன் இயக்கம், ஆனமா “நிர்வாணம்” அடைதற்கு ஏகம் யாததிரையின்கண் “தான்” எனும் உணர்ச்சியை அறுத்தெறியும் முயற்சியில் ஈற்றயலான செயலாகும். மற்று, உலக வாழ்க்கையையே தமது லட்சிய மாகக் கொண்டவர்களுக்குக் காம நியமம் எனப்பதே முக்கிய விஷயமாய் விடுகிறது, மானவனுடைய சதாசார பூர்த்திக்கு அறிகுறியாய்மைநது விடுகிறது ; அன்றி, உலகில் மானவனுடைய சந்தோஷகரமான நிலைமைக்கோ, சங்கத்தின் உயாவுக்கோ, இனத்தின் ஒன்றுபட்ட வாழ்க்கைக்கோ அவசியமான நிபந்தனையாகிறது. ஆயின, ஆனமாவுக்கு எது அத்தியாவசியமான தேவை யென்ப பூரணயோகம் நமமைக் கோருகின்றதோ அதை இவை யொன்றுமே திருப்தி செய்ய வியலாது

லோகாநுராகம், ஜீனோபகாரம், பூததயை, சமூகத் தொண்டு—ஆகிய இவை மானசிக உணர்வின் மிகமிகச் சிறந்த உருவங்களாம். ஆயின அவற்றின் அதி உன்னதமான தன்மையிலும்கூட, எங்கும் நிறைந்த கடவுளானபின் அருட்சடரை வெப்பமற்ற மங்கலான மனம் வெளிப்படுத்துவது ஒரு வகைப் போலி ஒளியேயாம். அகந்தை யுணர்ச்சிக்கு விடுதலை யளிக்கும் ஆற்றல் அவற்றிற்கில்லை ; அதன் குறுகிய தன்மையைச் சற்று விசாலப் படுத்தி உயர்ந்த ஒரு பெருந்தன்மையான திருப்தியை அளிப்பதற்கு மட்டில் அவற்றிற்கியலும். மானவனது பிராணமய வாழ்க்கையின் இயல்பை மாற்றுநதிறன் அவற்றின்கண் அமையவில்லை ; ஆயின அதன் இயக்கத்தை மட்டுப்படுத்தி, வேகத்தைத்தணித்தற்கு அவற்றிற்கியலும் ; மாறுதலடையப்பெறாத அதன் அகங்காரத்தை மேலுக்கு மெழுகிட்டு மறைக்க அவை முயலும். அன்றி, முழுச்சிரத்தையுடனும் உறுதியுடனும் அவற்றைத் தீவிரமாக வழிபடுவோ

மாயினும் அது நம் இயல்பின் ஒரு பகுதியைமட்டில் மிகைப்படுத்தி விருத்தி செய்தவாறாகும் இவ்வாறு மிகைப்படுத்தலில் தனி உருக்கொண்ட நம் ஜீவனுடைய பலபகுதிகளும் எங்கும் நிறைந்த அழிவற்ற பொருளைச் சாவதற்கு உரித்தான பூரண திவ்விய பரிணாம வாயககப் பெறும் வகைகாணுது அன்றியும், இந்தச்சமய-சதாசார வழிபாடு நம் குறிகளோடு எய்துவதற்குப் போதிய வழிகாட்டியாகாது எனெனில், மனித இயல்பில் சாமானியமாகக் காணக்கூடிய உயர்ந்த தன்மையான நோக்கங்களைத் தனதாகவே பாவித்து உலகினமேல் தனக்கு ஒரு நெருங்கிய பிடிப்பு ஏற்படுவதைச் சமயவழிபாடு ஆவததுடன் நாடுகின்றது. இந்த ஸ்தாசாரவழிபாடு செய்வது எனெனில், தன்னுடைய உணர்ச்சியற்ற வறண்ட மனத் தன்மையிலிருந்து தன்னை உயர்வுபடுத்திக்கொள்ளும்பொருட்டு ஒருவித சமயஉற்சாகத்தினால் ஏற்படும் சம்பந்தத்தை ஆவலுடன் நாடுகின்றது. எனவே, இவ்விரண்டுவழிபாடுகளும் சிலவகைகளில் ஒன்றுக்கொன்று விடிகொடுத்து ஒருவித சமரச ஒப்பந்தத்தை உண்டுபண்ணிக் கொள்ளுகின்றன இம்மாதிரியான ஒப்பந்தத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவதன் பயனாகச் சமயவழிபாடு தன்னை மானசிக இயக்கத்தின் தன்மைக்கு இழிவுபடுத்திக் கொண்டு, வாழ்க்கைவகையை இணங்கச்செய்து மாற்றற்கு வலியற்ற மனத் தன்மையின் லோபங்களுக்குத் தானும் ஆளாகிறது. தொந்தங்களுக்குப் பிரதேசம் மனமேதான். தவறுகள் கலந்தோ அன்றி ஒப்புரவுகொண்டோ இயங்குந் தன்மையது மனம் ; இரண்டற்ற ஒரு கேவல உண்மையைச் சாதிக்கும் திறனற்றது ; ஆகவே கலப்பற்ற முழுமையான ஒரு புண்ணியத்தைச்சாதிக்க வியலாது பாவத்தின் அயற் பகுதியே புண்ணியமெனப்படுவது ; பாவத்தை யொட்டியே புண்ணியம் தோன்றுகிறது ; பாவங்களைத் திருத்தும் பொருட்டே புண்ணியம் இயங்குகின்றது ; புண்ணியம் உயிர் வாழ்தற்குக்காரணம் பாவத்தின் இருப்பேயாகும். ஆனால், ஞானஉணர்வு என்பது மனோபுமியைக்கடந்தது ; அங்கு

எவவிததொந்தங்களுக்கும்இடமேயில்லை எவவாறெனின: சத்தியாசத்தியம் எனனும் இரண்டு தோன்றுமிடத்தில்தான் அசத்தியம் சத்தியத்தின் ஸ்தானத்தை ஆக்கிரமித்து இயங்கிக்கொண்டு வந்தது , புண்ணியம் பாவம் எனனும் இரண்டு தோன்றுமிடத்தில்தான் பாவம் புண்ணியத்தைத் திரிபுபடுத்தியோ அன்றி, மங்கலாகப் புண்ணியத்திற்கு ஈடாகத்தன்னை வெளிப்படுத்தியோ தலைதூக்கி வந்தது. ஞானபூமியில் இதற்கைய தொந்தங்களுக்குப்போஷனை கிடைக்காததலின் தொந்தம் உயிாவாழ முடியாமல் அற்றுப்போம் ஆகவே, சுபாவத்தையும் வாழ்க்கையையும் முழுவதும் மாற்றுகற்பூண்ட பூரணயோகம் தனது நோக்கத்தைச் சாதிக்கும் பொருட்டு, மனக் கொள்கைகள் தாம் சாஸ்திரக் கொள்கைகள் எனனும் இதற்கைய மெலிந்த பொருள்களிடத்து விசுவாசம் வைக்க மறுக்கிறது , அது, ஆற்றலநிரம்பிய மூன்றுவழிமுறைகளை வலியுறுத்துகிறது. அவை : பொய்மமையான அகநதைஜீவனை அறவே அகற்றி அந்த ஸ்தானத்தில் உண்மை ஜீவனான சைத்திய புருஷனை விருத்திசெய்தல், மானவ அன்பைப் புடமிட்டுச் சுத்திசெய்து இறையனபாக மாற்றி இலங்கசெய்தல், கேவலம் மானசிக இயக்கத்தினால் செலுத்தப்பட்டு வரும் உணாவை அதன் ஆத்தியாதமிக விஞ்ஞானஅறிவுநிலைக்கு உயர்த்துதல் என்பனவாம் மூன்றுவதான இவ்வறிவு நிலையின் சுகதி ஒன்றுதான் உயிரையும் உயிராற்றலையும் அஞ்ஞானத்தின் திரைகளினின்றும் வழக்களினின்றும் அறவே விடுவிக் கவல்லது எனவே, இம்மூன்று வழிமுறைகளையும் பூரணயோக வழிபாடு வற்புறுத்துகின்றது.

இரவியை ஆவலுடன் நாடுவது சூரியகாந்த மலாக் கியல்பாதலபோல இறையுண்மையை ஆவலுடன் நாடுவதே ஆனமாவுக்கு—சைத்திய புருஷனுக்கு—இயல்பாம். அது, தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த அனைத்தினையும், தெய்வத் தன்மையில் மாறிநிற்கச் செல்லும் அனைத்தையும் ஏற்று இறுகப்பற்றி, அவற்றிற்கு முரண்பட்டு மறுப்பவைகளி

னின்றும, பொய்மமையினின்றும, தெய்விகமற்ற யாவற்றி
 னின்றும விலகிக் கொள்ளுகின்றது. ஆனமா முதலில் ஒரு
 கன்றபொறி போன்றதேயாம் ; பின்பு, பட்டாந்த இருளின
 நடுவில் ஒரு நுண்ணிய தெய்வச்சுடராகக்கதிர்விட்டிலங்கும்.
 பெருமபாலும் அது, தனது உள்ளறையில் மறைபட்டிருத
 தலினால், தனனை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு மனத்தை
 யும் உயிராற்றலையும் தூல உணாவையும் நாடி, தமமா
 லியன்றவரை உதவிபுரியுமாறு அவற்றை அறிவுறுத்துகிறது.
 இம்முயற்சியில் தன் உள்ளொளியை அவற்றின் புறப்பகுதி
 களில் வியாபிக்கச்செய்து, அவற்றின் மங்கிய தெளிவற்ற
 அம்சங்களையும் சோகோடான குழப்பங்களையும், மிக
 நுண்ணியவகையில் தூயமைப்படுத்தும் தனது திறமை
 யினால், ஒரு வகையில் சோபடுத்தும் அளவிலேயே அது
 சாதாரணமாக வெற்றிபெறும். வாழ்க்கையில் நோமுகமாக
 இயங்கித்தனனை ஒருவகையில் வெளிப்படுத்தக்கூடிய **உள்
 ளுயிர்** (சைத்தியபுருஷன்), பண்டைய முனிவர்கள் உருவகப்
 படுத்தியபடி, பூதாக்காரமான இந்த நமது தேகத்தில் கட்டை
 விரலளவாக அமைந்தது, அதனியக்கம் நம்மில் மிகச்சிறு
 பகுதிகளில் மட்டும் செயல்புரியும் திறமைவாய்ந்ததாகும்.
 அந்தகாரத்தில் உழலும் தூல உணாவின் புனமையான
 அறபத்தனத்தையோ, மனத்தின் தவறான நிச்சயப்பாவத்
 தையோ, பிராணமய இயல்பின் இறுமாப்பையும் வேகத்
 தையுமோ அடக்கித் திருத்தும் முயற்சியில் அது பெரும்
 பாலும் வெற்றிபெறுவதில்லை. இந்த உள்ளுயிர் (சைத்திய
 புருஷன்), மன இதய இந்திரியங்களின் உணாச்சிகளால்
 செலுத்தப்பட்டுவரும் மானிட வாழ்க்கை எவ்வகையில்
 அமைந்துள்ளதோ அதையும், அதன் உறவுகளையும் இயக்கங்
 களையும், அது அபிமானித்த வடிவங்களையும் உருவங்
 களையும் ஏற்றேயாக வேண்டியிருக்கிறது. ஓயாது வருசித்துக்
 கொண்டுவரும் பிழையுடன்கலந்து ஏகதேசமான உண்
 மையை வெளிப்படுத்தும் இவை யனைத்திலும், தேகபோகங்
 களினிமித்தமும் அகந்தையுமின இந்திரிய நுகாச்சிகளின்

நிமித்தமும் பயன படுத்திவரும் இந்தக் காமாதிகளிலும், எதோ அரிதாக மங்கலாகப் புலப்படும் அருளொளியால ஊக்கப்பெற்ற சாமானிய மனித வாழ்க்கையிலும், பேய போல—வில்லங்குபோல—வாழ்பவர்களைக் கொடுஞ்செயல்களிலும் பிறயாவற்றினுள்ளும் பதுங்கி நின்ற தெய்வம் சததை அவற்றினின்று தனிப் படுத்தி விருத்தி செய்தற பொருட்டு அது உழைத்தாகவேண்டும். அது தீர்மானிக்கும் வகை இயல்பாகப் பிழையற்றதேயாயினும், பன் முறையும் தன் கருவிகளின் நிரப்பந்தத்திற்கு ஆளாகி,—செயல்களில் பிழை யுண்டாதல், தவறான துறைகளில் உணர்ச்சியை இடுதல், தகாதஉறவு கொள்ளல், தன்முடிவுகளை உளாப்படியன்றிப்பிழையான வகையில் புலப்படுத்தல், தன்னுடைய திணமையான உட்கோளைத் தக்கமையற்ற சூழ்நிலையில் வெளிப்படுத்த நேருதல்—ஆகிய இப்பலவிதமான குறைபாடுகளுக்கு உட்பட்டிலாண்டியிருக்கிறது.

இவ்வாறாயினும், பகுத்தறிவைக்காட்டிலும், மிகமிகச் சிறந்த நோக்கங்கொண்ட ஒரு கருத்தைக் காட்டிலும் திறம்பட வழிகாட்டிச்செலுத்தும் ஒரு தெளிந்த அறிவு அவுள்ளாயிரினகண் குடி கொண்டுள்ளது. வெளிப்படையாகப் பிழைகளிலும் தடுமாற்றங்களிலும் உழலாதாக இருப்பினும் அவ்வறிவு அழைத்துச்செல்லுமவிதம், நுட்பமான புத்தியும் ஆராய்ந்து தெளியும் மனமும் செலுத்தும் வகையினும் திறமைவாய்ந்தது ஆனமாலின் பூதத்தெள்ளறிவின உளொளவி. மனச்சாட்சி யென்று நாம் கூறுகின்றோமோ அஃதல்ல. மனச்சாட்சி என்பது கேவலம் மானசிக உணர்ச்சியைச் சார்ந்தது, பெருமபாலும் சம்பிரதாயத்தை அநுசரித்துப் பிழையுடன் ஆயங்கும் தன்மையது. இவவுள்ளொளி, ஆழத்திலிருந்து எழுவது, அறிதின் கேட்கப்படுவது, என்னும் கேட்கப்படுமளவு அதன் கூவலைப்பிப்பற்றாதல் பெரிதும் போற்றத் தக்கதாகும் பகுத்தறிவுப் புத்தியும், மேல்வாரியாக இயங்கும் இந்த மனச் சாட்சி யென்பதும் சுட்டுகின்ற நேரெனத் தோன்றும் பாதையைப்

பின்பற்றுவதினும், இவவுள்ளறிவினை அறை கூவலுக்கிணங்கி அலைந்து திரிவதும் நன்காம உண்மைதான், ஆயின், வாழ்க்கை யினைத்தும் கடவுளை நோக்கிச் சென்றால் மாதிரிமே உள்ளாயிர் உண்மையாக வெளிவந்து தனது சகதியைப் புற அவயவங்களில் பதியவைக்கவியலும். உயிர் எனப்பது கடவுளின் ஒரு சுடாப்பொறியேயாதலின் ஜவாலையாகப் படாந்தெழுந்து கடவுளைச் சாரப் புகுவதே அதன் உண்மையியக்கமாகும். அதனுடைய இருப்புகுப் பயன் அஃதொன்றேயாம்.

சாதனை நிகழ்ச்சியிலாகண் மனம் தனது திடநிலைமையின்பொருட்டு ஒவ்வொரு படியிலும் சங்கை கொள்ளும் புத்தியை ஆதாரமாகப்பற்றி உழன்று அலையாமல், தனது இயல்பிலேயே ஒருவகை அமைதி வாயக்கப்பெறும்போது—பிராணன், துடுக்கான் தீர்மானம் கோரிக்கை அவர் எனப்பனவற்றின் அலைவுகளினின்று அடக்கப்படும் போது—தேகம் தனது பருத்த பிண்டத்திலும் இருளிலும் ஐத தன்மையிலும் உள்ளிருந்தெழும் ஆவச் சுடரை முழுவதிலும் மறைக்காவண்ணம் மாறி நிற்கும் தன்மை எய்திய போது—அப்போதுதான், இதுவரை மிக அரிய அளவில் தன் சகதிகளை உணரத்திவந்த நம்முள் மறைபட்டு நின்ற அததியந்த அந்தராத்மா வெளித்தோன்றி எல்லாப் பகுதிகளையும் ஒளிப்படுத்திச்சாநீனையைத்தக்க முறையில் நடத்திச் செலுத்த இயலுகின்றது. அதன் தன்மை, இறைவனை—**பரம்பொருளை**—அடையும் பொருட்டு ஒரு குறிப்பான முறையைச்சமைத்துக்கொண்டு ஏகாக்ஷித்துடன்அதை வழிபடுவதே. ஆயினும், அதன் செய்வகையிலும் இயக்கத்திலும் சந்தாப்பதற்கு உகந்தவாறு நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் தன்மையது. தான் வகுத்த வகையைநீக்கி வேறெவ்வகைக்கும் இடந்தராது ஒரேவகையில் ஒருமுகப்பட்டியங்கும் புத்தியைப்போன்றே, ஒரே திக்கில்முனைந்து தொழில்புரியும் பிராண சகதியின் வேகம்போன்றே, ஒரு பிரபலமான கருத்தில பிடிவாதம்கொண்ட துரபிமானம் போன்றே

இயங்கும் தன்மையதன்று அது, ஒவ்வொரு கணமும் தடங்கல்கள்களற்ற நிச்சயமான உணர்வுடன் உண்மைக்கு வழிகாட்டுகின்றது. பொய்ப்பாதையை விலக்கி நோமையான பாதையைத் தெளிகிறது ; கடவுள்பால் செல்லும் இயக்கத்தை, விடாப்பிடியாகப் பற்றிநிற்கும் அதெய்விகமான கலப்புக்களினின்றும் மீட்கிறது. அதன் செயல், இயல்பாக மாற்றம்பெறவேண்டியவை அனைத்தையும் ஒரு நீளொளி போல புலப்படுத்துவது, நிறைவின பொருட்டும், உள் வாழ்க்கையும் வெளி வாழ்க்கையும் புடம்பெற்று உரு மாறும் பொருட்டும் வறபுறுத்த உறுதிக்கொண்ட ஆர்வச் சுடா அதன்கண் அமைந்துள்ளது ; வெளி வேஷத்தையும், போலி வடிவத்தையும் நீக்கிக் கடவுளின் உட்பொருளை எவ்வுருவாகக் காண்கிறது அது, உண்மையை வறபுறுத்துகிறது ; மன உரனை, ஆற்றலை, திறமையை வறபுறுத்துகிறது ; இன்பத்தை, அன்பை, அழகை வறபுறுத்துகிறது. ஆயின் அது வறபுறுத்துவது, பயனைக் கருதிக் கணப் பொழுதில் தோன்றிமறையும் அஞ்ஞான உண்மையைக் கடந்து விளங்கும்—நிலையா யமைந்த அறிவினின்றும் தோன்றிய உண்மையை ; உட்புறமான இன்பத்தை வறபுறுத்துகிறது. கேவல இந்திரிய நுகாசங்களால் உண்டாம் இன்பத்தை யன்று ; ஏனெனின் அது, இழிவான இயக்கங்களினின்றும் மகிழ்ச்சியில் திருப்தி பெறுவதைவிட, தூயமைப்படுத்தும் துன்பத்தையும் துக்கத்தையும் அநுபவிப்பதே மேலென்று கருதுகின்றது ; வானத்தில் உல்லாசமாகப் பறந்து உலாவும் அன்பை வறபுறுத்துகிறதே யல்லாது தன்னலம் கருதும் வேணவாவென்னும் கட்டுத்தறியிற பிணைக்கப்பட்ட அன்பையல்ல, பொல்லா நிலத்தில் புதைந்துழலும் அன்பையல்ல ; அழிவிலாப் பொருளின் உண்மையை ஆசான போல விளக்கிக் காட்டும் உன்னத நிலைக்கு உயர்த்தப்பெற்ற அழகை அது வறபுறுத்துகிறது ; அது வறபுறுத்துவது ஆனமாவின் கருவிகளாயியங்கும் ஆற்றலையும் உரனையும் திறமையையுமேயன்றி, அகந்தை

யின கருவிகளாய இயங்குவனவற்றையல்ல அதன முழு நோக்கமும், வாழ்க்கையைத் தெய்வத்தன்மையில் இயங்கச் செயது அதனவாயிலாய உயரிய உண்மையை வெளிப்பாடு செய்வதே ; வாழ்க்கை முழுவதையும் அழிவற்ற பரம் பொருளுக்குத் திணைத்துணையும் குறையாது உரிமையாகவுதே.

தூயமையான அன்பினாலும் இன்பினாலும் ஒற்றுமையினாலும் இறைவனபாலநெருக்கிச்செலுத்துவதே இந்த நம அததியந்த அந்தராதமாவின் (சைதய புருஷனின்) உளஞ்க குள்ளான தன்மையாகும். அது மிகமிகப் பெரிதும் நாடுவது கடவுளானபே , அதை ஊக்குவது கடவுளானபே ; கடவுளானபே அதன இலக்கு ; அது நாடும் உண்மைக்கு வழிகாட்டும் விணமீன—நமமில் ஜனிகமும் தருவாயிலிருக்கும் கடவுட் பொருளைக் கருவில்கொண்ட குகையைச் (இதயகுகை) சுற்றிப் பரவி ஒளிரும் அந்த விணமீன—அன்றி நமமில் இப்போதே ஜனித்து அஞ்ஞானங்களுக்கிடையில் மங்கி மிளிரும் கடவுட் பொருளைச் சுட்டிக்காட்டும் அந்த விணமீன—அது அக்கடவுளன்பே.

அதன வளாச்சியின் இந்த நீண்டகால அவஸ்தையில், அதன முதிராத நிலைமையில், அது, மண்ணுலகில் நிலவும் அனபையும் அனுராகத்தையும் நொயமையையும் நன்னினைப்பையும் கருணையையும் தயையையும் சாப்பு கொண்டு வந்தது ; உலகிற்காணும் எவ்வகை அழகையும் மெனமையையும் வனமையையும் நுணமையையும் ஒளியையும் தைரியத்தையும் பெரிதும் பாராட்டிவந்தது ; மானிட இயல்பில் காணும் புனமையையும் பண்பினமையையும் சீர்படுத்தித் தூயமை செய்வதில் ஈடுபட்ட அனைத்தின்கண்ணும் மதிப்பு வைத்து வந்தது ; இவ்வாறாயினும், உண்மை அதற்கு விளங்காமலில்லை. மானிடாகருரிய இக்குணங்க ளெல்லாம், அவற்றின் மிகச் சிறந்த தன்மையிலும், கலப்புறறே விளங்குமென்பதை அது அறியும் ; அவற்றின் மிகத் தாழ்ந்த தன்மையில் எத்துணை இழிவாக இயங்கும்

என்பதையும் அஃதறியும், சுயாபிமானப் பொயமமை யுடன தனனைத்தான ஏமாற்றிக்கொள்ளும் அகந்தையி னுடைய சுவடு அவற்றினகண் வரைந்திருப்பதை வெளிப் பனையாயக்காணும்; ஆனமாவின் பொருட்பு செயல்புரிவது போல வேடம் பூண்டு அனைத்தையும் தன்னாலங்கருதிப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் கீழுயிரை அது நன்கறியும். ஆயின், ஒரே நொடியில் வெளிப்போந்து பழய பந்தங்களை யும் அபகருவமான உணாச்சிகளையும் தகாததொழித்து மேம்பட்டஅத்தியாதம உணமையையும் அனையும்ஒருபை யையும் தடையின்றிச் சாதிகக எககாலும் காத்திருக்கிறது. உலக இயல்புகளையும் இயக்கங்களையும் அது ஏறக்கூடும்; ஆயின், அவை யாவும் பரமன் மாட்டுத் திருமபி நிற்க வேண்டும் எனபதே அதனை ஒரே நிபந்தனை. அது ஏறக்க சமமதிப்பது, பயனதரும் பந்தங்களை மட்டுமே, குருவினபால பயபகதி கொண்ட இதய உணாச்சியை; கடவுள் தேட்டங் கொண்டோரினஒருமை இயக்கத்தை; அஞ்ஞானம் நிரம்பிய இமமானிடப் பிராணிகளின் கண்ணும், உலகினிடத்தும் அதனகண் உள்ள சகல ஜீவராசிகளிடத்தும் வெளிப்படுத் தும் கருணையை; இறைவன் எங்கும் நிறைந்த பொருள் எனனும் திருஷ்டியினின்றெழும் இன்பம் மகிழ்ச்சி அழகில் ஈடுபடுதல் எனனும் உணாச்சிகளையே இதயத்தின் இரகசிய மான மத்தியில் இயல்பாயுறையும் கடவுளைச் சந்திக்கும்பாறு சுபாவத்தை உட்புறமாய் அது உந்தும். இதன் பொருட்டு அழைப்புள்ள வரையில், அகந்தையின் நிந்தனையும், பரோபகாரம் கடமை பூததையை சமூகத்தொண்டு எனனும் பெயாக்கள் பூண்டு வெளியிருந்தெழும் அறை கூவல்களும் அதனை ஏமாற்ற வியலாது; அதன் புனிதமான ஆரவத்தி லிருந்தும் தன்னுட்குடிகொண்ட கடவுள்பால் உண்டாம் காதலுக்குப் பணிவதினின்றும் அதைத் தடுக்க அவற்றால் இயலாது; உயிரை அதுபரமானந்தவினக்கத்திற்கு உயர்த்து கிறது. தனிப் பொருளை நாடி எழும் இயக்கத்தின் பொருட்டு அது, கீழே இழுகும் இவ்வுலக முயற்சிகளைத்தையும்

ஒருதலையாக உதறித்தள்ள உறுதி பூண்டுள்ளது. ஆயினும் அதிதமான அருளன்பையும் ஆனந்தத்தையும் கீழ்க் கழைத்து, வெகுளியும் சச்சரவும் வேற்றுமையும் இருணமையும், மருட்சியும் பிணக்குக்களும் நிரம்பிய உலகை உருமாற்றும்பொருட்டு வேண்டுகிறது; எங்கும் நிறைந்த அன்புக்கும், படாந்த கருணைக்கும் யாவருடைய நன்மையின் பொருட்டுச் செயல் புரியும் ஆழ்ந்த அகன்ற உறுதிப்பாட்டுக்கும், தன் சிசுக்களை வரையும் சூழ ஒருங்கு சோக்கும் உலக அன்னையைத் தழுவி நிறற்றகும், வியாபக அவிததையில் சுழன்றுழலும் உலகை உயவிக் உறுதிபூண்டு அந்தகாரத்தில் தலையிட்டு இயங்கும் அருளாவதிற்கும் தன்னைத் திறந்துகொடுக்கிறது. நிஜ வாழ்க்கைக்குரிய ஆழ்ந்தமைந்து நின்ற இந்தச்சிரேஷ்டமான உண்மைகளை, போலி வடிவங்களால் தோற்றுவிக்க முயலும் மனததையும், அவமாகும் இந்திரியங்களையும் அது பொருட்படுத்தாது; அதன் நோமையான போககை இவற்றால் மாற்றவியலாது; தனது கூாந்த திருஷ்டியினால் அவற்றை அலசி ஆராயந்து அவற்றின் குறைபாடுகளை வெளிப்படுத்தி அவற்றின் குறப்பங்களைச் சீா செயது உருமாற்றமாறு இறையன்பின் முழு உண்மையையும் அழைக்கிறது. மனப்பிராண தேகங்களினின்றுண்டாம் சாமானியமான அன்பின் குறைபாடுகளையும் விபரீதங்களையும் விலக்கி, அன்னியோன்னிய உணாச்சி, ஒற்றுமை, மேல் எழும் பரவசம், கீழிறங்கும் பேராநந்தம் ஆகிய இவற்றில் அவைகட்கு எத்தகைய ஏராளமான பங்கு உண்டு என்பதைத் தெள்ளிதிற புலப்படுத்தும்

அன்பின் தூயமையான உண்மைகள் அனைத்தையும், அன்புச்செயல்களின் தூயமையான உண்மைகள் யாவற்றையும், அவ்வவற்றின் தன்மைகட்கேற்ப அந்தராதமா ஏற்கும்; ஆயின் அதன்பேரொளி எப்போதும் மேல்நோக்கிச் சென்றுகொண்டே யிருக்கும்; மேல் ஏகும் இயக்கத்தை மேன்மேலும் மேம்பட்ட உண்மைகளின்கண் உந்திச் செலுத்துவதற்கு எப்போதும் ஆவல் கொண்டிருக்கும்.

என்னெனில், பரமோனனதமான உண்மையினகண் எழு வதினின்றும அவவுணமைையைக கீழிறகருவதிலினன்றுமே அருளன்பு எனபதைச சிலுவையினின்றுமீட்டு அரியாதனத தில் அமரச செயய இயலுமென்று அதற்குத் தெரியும வாழ்க்கை யனைததையும துனபுறுததி விபதநில மூழ்கச செயயும ஒரு விகாரவடிவம (தாறுமாறான தீய ஆற்றல) குறுககு நெடுக்காக உலகெங்கும வியாபிதது, கடவுள கீழிறங்காவணணம தடுபதற்கு அறிகுறியாய நிறபதே இநதச்சிலுவையாம. ஆதிமூலமான உண்மைக்கு இவாநது செனருலமாததிரமே அவவிகாரவடிவததைச சோபடுததி, எல்லா அனபியககங்கனையும், எல்லா அறிவியககங்கனையும்—வாழ்க்கை முழுவதையுமே—ஒரு தெயவிக நோககத திற்குப்பொருநதுமாறு 'புத்தயிர தநது, பரிபூரணமான அததியாதமவாழவின பகுதிகளாக அமைததற்கியலும்.

வேள்வி யேற்றம்

(யகஞாரோகணம்)

அனபியக்கம் வாழ்க்கைச் செயல்கள்

சைத்திய புருஷனைக் குறித்து இதுவரையிற்கூறியவற்றிலிருந்து, அதை நேதாவாகவும் குருவாகவும் அமையப் பெற்று, அனபையும் அறிவையும் செயல்களையும் அப்பணம் செய்வதனால் மாததிரமே, வாழ்க்கையினைத்தையும் அதன் உண்மையான ஞானவடிவமாக மாற்ற இயலும் எனபதையறிவினோம். பரம்பொருளுக்கு அளிக் கும நிவேதனங்களில், நோமையான முறையில் அறிவை அப்பணம் புரிதலே பரமோதகிருஷ்டமானதும் பரிசுத்தமானதுமாகும் எனபது ஏறக்கூடியதே. ஆயினும் நம் அத்தியாதம் முழு நிறைவின பொருட்டு அன்பை அப்பணம் புரிதலும் அஃதே பேர்ல இன்றியமையாததாம் உற்றுக் கருதின, அறிவைக் காட்டிலும் அன்பே காவற்ற சிரதையில் 'ஆழந்ததும் செழிப்பானதுமாகும் அறிவைப்போன்றே அனபையும் விரிவுபடுத்தித் தூயமையாய்த் துலங்கச் செய்யவியலும். நம் இயக்கங்கள் யாவற்றின்கண்ணும் ஓர் எல்லையற்ற தெயவிக் களிப்பின கனலும் ஆற்றலும் நிரம்பி, ஒன்றுமாய் எல்லாமுமாய் பரம்பொருளின் ஆராதனையில் முழுதும் தோய்ந்து நின்ற வேட்கை நமவாழ்க்கைத்துறைகளினைத்திலும் தினைத்தூணையும் நீங்காது ஊடுருவிப்பாயும் போது, அனபாரப்பணத்தின ஆவ வேகத்தில் இந்த விரிவுற்ற தூயமையைப் புகுத்தவியலும்; அப்போதே அனபாரப்பணத்தின முழுமுற்றான நிறைவை எய்தியவாறாகும்; அவ்வன்பு, பூரண வடிவம் பெற்றுச் சமுதாயமான

அன்பாக மாறி இலங்கும்; கரைகடந்த பெருகும் திருவருள் மாட்டு உயராததபெற்று—மெலிந்த ஆழமற்று இயங்கும் மானிட அன்பின் நிலையற்ற தன்மையைக்கடந்து—தூயமையானதும் கம்பீரமானதும் வேருன்றிப்பிழிபடாது மான் ஆனந்தமாய் விளங்கும்.

எங்கும் வியாபித்திலகும் பரம்பொருளுக்கூட தூயமையான அன்பைச் செலுத்துவதே அத்தியாயம் வாழ்வின் நியமமாகும். ஆயினும், தனிப்பட்ட வகையில் அன்பு செலுத்துவதென்பதும் உலக வாழ்க்கையில் ஒருவருக்கொருவா சிலவகைகளில் உறவு பாராட்டுவதென்பதும் முற்றிலும் விலக்கல்ல. அன்பு செலுத்துவதில், அந்த ராதமாவில் ஏற்படவேண்டிய ஒரு மாறுதல், அஞ்ஞானத் திரைகளை நீக்குதல், பலகாலப் பழக்கத்தினால் இழிதன்மையான உணர்ச்சி வாய்ந்த மனப்பிராண தேகங்களின் அகங்காரப் பிரவிருத்தியைப் பரிசுத்தப்படுத்தல் எனுமிவை முக்கியமாகக் கவனித்தற் குரியவையாம் ஒவ்வொரு அன்புச் செயலும் அத்தியாதம நோக்கத்தில் திருப்பப் பெற்று, அதன் இயக்கம்—மனத்தின் அபிமானத்தையும் பிராணனின் வேட்கையையும் உடலின் விருப்பங்களையும் சாராமல், ஆனமாகக் கண்டையுள்ள ஒற்றுமையப்படுதலும்தான் வண்ணமாதல் வேண்டும். எனவே, இந்தப் படாந்த, ஒற்றுமையின் பகுதிகளாகவும் வெளிப்பாட்டுக்கருவிகளாகவும் மனப் பிராண தேகங்களை உதவிகொண்டு, அன்பு தனது தோற்றத்திற்கு மூலகாணமான அத்தியாயம் உள்ளாயிரின் தன்மையை மீண்டும் வாய்க்கப்பெற்று இலங்கு மென்பதாம் சகலப் பிராணிகளிலும் நியமித்திருந்த அந்த ஒரே பொருள் ஒவ்வொரு மனத்திலும் ஒவ்வொரு பிராணனிலும் ஒவ்வொரு தேகத்திலும் இயல்பாகக் குடிகொண்ட கடவுளேயாதலின், நாம் தனி யொருவனுக்குச் செலுத்தும் அன்பும் இயல்பாக மேம்பாடுறாக் கடவுள்னப்பாக உருமாறி விளங்குவதே இந்த மாறுபாட்டின் விளைவாகும்.

உண்மையில், தகையுடனும் பிரியத்துடனும் செலுத்

தப்படும எல்லாவகையனபும திவவிய சகதி வாயநததே. அவவனபை அஞ்ஞானத்துடன் செலுத்தியபோதிலும், ஒரு குறுகிய பொருளைக்கருதிப்பரிந்தபோதிலும்—இந்தளளிமை யான செயலிலும் கருத்திலும் ஒருவகைத் திவவிய காந்தி துலங்காமலிலலை. ஆராதனை வடிவமான எந்த அனபும ஒரு சிறந்த நாட்டத்தை வெளிப்படுத்தும் சாதனமாகும் ; அஞ்ஞான நிலையில் நிகழும் அதன குறுகிய வரம்புக குளனம் ஒருவகை விரிந்த அநுபூதியைப் புகுத்தும் இந் நிலையில் இவவதுபூதி, தெளிவற்றுச் சிறிதளவே புலப் படுவதேயாயினும் திகைப்பை யுண்டுபண்ணும் தன்மை வாயநதது எவ்வாறெனின் . இதன பயனாகச் சில சமயங் களில், நாம் அன்பு செலுத்துகிறோம் என்று நினைப்பு மறைந்து— அன்பு செலுத்துபவனும் அனபை ஏற்பவனும் **பரமனே** என்று உணர்வு உண்டாகிறது எல்லையற்ற காதல னும் காதலியுமாம் இவ்வேக குறித்து ஒரு மிகச் சொற்ப மான திருஷ்டிவாயக்கப் பெற்றாலுமே, மானிடாக குரிய காமாதிக்களின் தன்மை உயாததப்பெற்றுச் சிறப்புடன் விளங்கும். இக்காரணம் பற்றியே, நாம் ஆராதிப்பது ஒரு தேவதையோ விககிரகமோ நம் இதயத்தைக் கவரும் ஒரு மாவலனோ அன்றி ஒரு ஸட்சியமோஅன்றி எதுவாயினுமே, அவ்வாராதனையை புகழ்வது தவறாகும் எனெனில், **அகண்ட வஸ்துவின்** அநதப் பேரானந்த பரவசத்தை எய்தற்கு, மானவ ஜாதி இவவழிபாட்டு வகைகளைச் சாதனங் களாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றது. இயற்கையால் செதுக்கப்பட்டு நிறுவியுள்ள கீழ்த்தரமான பாதைகளையே இன்னம் பின்பற்றிச் செல்லும் நிலைமையில் இருக்கின்றோ மாதலின், நம்அபகருவமான திருஷ்டிக்கு இவவழிபாடுகள் அப்பேரானந்த பரவசத்தை வரையறைப்பட்ட அளவிலே னும் உருவகப் படுத்தித் தேற்றுவிககின்றன. நம் பாவ உணர்ச்சி வளம்பெறும் பொருடஞ்ச சிலவகை உருவ வழி பாடுகள் இன்றியமையாதவையாம் ஒரு விககிரகத்தை வழி படும அறிவுள்ள ஒருவன் அவ்விககிரகம் எந்த மெய்ப்

பொருளை உருவகப் படுத்துகிறதோ **அப்பொருளைத்** தன இதயத்தில பதியவைக்க இயன்றாலன்றி, பதறி அதைத் தகாத தொழிக்கான. அதுவேயன்றி, ஆராதிக்கும் அவ விககிரகங்களின்கண் வெளிப்படையாகப் புலப்படுவதைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டமான ஏதோவொரு சகதி அமைந துள்ளது. இவ்வழிபாடு அதன பரம உச்சமான நிலையை எய்தும்போதும் அது, நிலையாயமைந்துள்ள அந்தச் சகதி யின் விரிவேயாகும், அன்றி அதன் சமுதாயமான முழுமை யின் ஒரு பகுதியேயாகும் நமதறிவு இனியும் நமமில் குறைபாடுற்றதே ; எல்லா உருவங்களையும் வெளிப்பாடு களையும் கடந்து நின்ற **பொருளை** நாம் அறிவோமாயினும் நமதனபு நிறைவுறவில்லை. ஏனெனில், பிராணிகளிலும் பொருள்களிலும் மனிதர்களிலும் விலங்குகளிலும் மலா களிலும் செடிகொடிகளிலும் நம் தொழிற்பாடுகளிலும் இலங்கிக்கொண்டிருக்கும் கடவுளை இனியும் ஏற்கவியலாம லிருக்கிறோம் ; இயற்கையாற்றல் எனபது ஒரு ஐட இயந திரத்தின் குருட்டியக்கமாமெனும் கருத்து நீங்கி, எங்கும் நிறைந்த **பராசக்தியின்** ஒரு வடிவம், ஓர் ஆற்றல் அது வென அறிந்தபின்பும் அதில் **கடவுளைக்காண** ஒப்புவ தில்லை இவையாவும **அழிவிலாப் பொருளின்** உறைவிட மெனபதைத் திணமையாக உணர்ந்தபோதே அடைபு நிறைவுற்றதாகும்

அதிதப் பொருளுக்கு, ஒப்பற்று உயர்ந்தோனுக்கு—
 “பராமபவம்”—உரையுணர்வுக்கப்பால் நின்றோனுக்கு, சொற்பதங்கடந்த பரமமானநிலையிலறிந்து நாம் ஆராதனை யளிக்கினும், ஈசன் தலனைத் தோற்றுவிக்கும் எல்லாவிடங் களிலும்—தனது அருளாற்றலின் திறத்தை மறைத்துத் தோன்றுமிடங்களிலும்கூட—, மனிதனிலும் “மாணுஷீய தனம் ஆசிரதம்” வஸ்துவினும், ஒவ்வொரு பிராணி யிலும் **அவனை** உணர்ந்தது வழிபாடு செய்தாலன்றி அவ வாராதனைப் பூரணமான ஆராதனையாகாது. இந்த உருவ வழிபாட்டில் ஒருவகை அஞ்ஞானம் கலந்திராமலில்லை.

இது உள்ளததைச் சிறைப்படுத்தி அதன் உணாச்சிகளைத் திரிபுபடுத்தி அவை ஆற்றும் நிவேதனத்தின் உட்கருத்தை இருட்படுத்துகிறது மனக்கற்பனையிலோ, புறம்பே பௌதிகமாகவோ ஒரு பிரதிமையை நிருமாணித்து ஒருதலையாக வழிபடும் எல்லாப் பூசனைகளும் எல்லாச் சமயங்களும் அந்தப் பிரதிமையில் உட்பொருளாய் நின்ற உண்மையைப் பிறரறியாவண்ணம் மறைத்துக் காப்பாற்றும் கருத்துக் கொண்டு, ஒருவகை அறியாமையேஷம் பூண்டு இறுதியில் தாமே அவ்வுண்மையை இழக்கின்றன. இது, பிறாபகிராந்துகொள்ளாமல் தானே நுகரக்கருதும் துரபிமானங் கொண்டவன் தனக்கே ஒரு குறுகிய வழியடைப்பை அமைத்துக்கொண்டவாறாகும் எவ்வாறெனின், தனிப்பட்ட வகையில் பிறாபால் செலுத்தும் அன்பின் மறைவில் ஒரு மாமம் அமைந்ததுள்ளது ; அஞ்ஞான உருக்கொண்ட மானிடனுக்கு இது தெளிவாக விளங்குவதில்லை, மனத்தினால் கிரகிப்பதற்கும் அரிதானது. ஈசனின் சரீரம் என்பதே இம்மாமம், அகண்ட வஸ்துவின் மறைபொருளான ஓர் நுண்ணியஇரகசியம் இது உள்ளங்களிந்து ஆனந்தபரவசத்தில் மூழ்கி, புடமிட்டுத் தூயமையாக்கப் பெற்ற உணாச்சியின் ஆாவம் மிகுந்தாலன்றி இதை அணுகவொண்ணாது. இதன் மோகனசக்தி—இதுவே கண்ணன் குழலோசையின் கூவல், அனைத்தையும் வலிந்து வசீகரிக்கும் அழகுக்கடல்—இதைப் பற்றுவதற்கும் இதனால் பற்றப் பெறுதற்கும், ஒரு குப்தமான அறிவு வாய்ந்த அன்பும் நெகருருகும் ஆாவம் மிகுந்தாலன்றி இயலாது ; உருவமும் அருவமும் ஒன்றே யெனும் உண்மையை இறுதியில் உணராததுவன் இவையே ; சைதனியத்திற்கும் ஜடபதாரத்தத்திற்குமுள்ள அபேத உண்மையைப் புகட்டுவையும் இவையே. இந்த உணாவைப் பெறும் பொருட்டு, கடவுட்காதல் கொண்ட உயிர் இருளில் உழன்று தேடிக்கொண்டிருக்கிறது ; தனிப்பட்ட வகையில் மானவாக்களால் செலுத்தும் அன்பு, பருவுலகில் வெளிப்பாடான எல்லோரிடத்திலும் குடிக்கொண்ட பரம்பொருளுக்குச்

செலுத்தும் அனபாக மாறுமபோது அது இவவுணாவைப் பெறுகிறது.

தனி ஒருவரிடத்தில் செலுத்தும் அனபின் தன்மை எத்தகையதோ அதத்தகையதே உலகனைத்தையும்வியாபித்த அனபின் தன்மையும். அநுதாபம், நல்லெண்ணம், தயை, உபகாரம், ஜனசமூகத்தின்கண் அன்பு, விலங்கினங்கரிடத்தில் அன்பு, சகல வஸ்துகளையும் ரூபங்களையும் இனப்பகர மாகக் கருதல் ஆகிய இவ்வகைகளில் ஆலாமாவை வளம் பெறச்செய்கிறோம்; இவற்றின் மூலம் அகந்தையியலில் முதற்கணத்தோன்றிய வரம்புகளைக் கடக்கிறோம் இவையனைத்தையும் கடவுளனபின் வடிவமாக ஒருமைப்படுத்தி, சர்வ வியாபக **பரம்பொருளைச்** சாருமாறு செய்தலவேண்டும். இத்தகைய கரைகடந்த அனபில், கடவுள் ஆராதனை முற்றுப்பெறுகிறது **பரம்பொருளில்** களிகொண்டு எல்லையற்ற ஆனந்தபரவசத்தில் நம்மை இழந்து நிற்பவாக ளாகிறோம் பகதி வழிபாட்டில் இறுதிப் பயனாக விளைந்தே தீரும் அநுபூதி இதுவே. இதன் விரிவு. சகல வஸ்துகளின்கண்ணும் ஆனந்தத்தை நுகாக்கிறோம், ஒவ்வொரு திரைமறைவிலும் கடவுளைக் காண்கிறோம், ஒப்பற்ற **சுந்தர மூர்த்தியை** எல்லாவடிவங்களுள்ளும் தழுவி இன்புறுக்கிறோம், **அம்மூர்த்தி**, அந்தப் **பரம்பொருள்**, அதன் எண்ணற்ற வெளிப்பாடுகளினின்று ஒரு வரம்பற்ற ஆனந்தம் நம் வாயிலாய்ப் பெருகுகிறது; அதன் பொங்கும் அலைப்பெருக்கில் ஒவ்வொரு வடிவத்தையும் ஒவ்வொரு இயக்கத்தையும் ஏந்திச் செல்கிறது—ஆயின எங்கும் தயங்கித் தங்காது, மேனமேலும் தனைத்த தோற்றுவிக்கும் வண்ணம் முன்னேறிக் கொண்டே போகும். எனவே, அனைத்திலும் ஊடுருவிப்பாயும் இந்த **அன்பு**, பற்றுக்களை அகற்றி மாறுதலை ஆற்றும்பொருட்டு என்மையாக ஆயங்கும் ஆற்றல் வாயந்ததாகின்றது; இப்போது இது ஆயங்கும் வகையில், வடிவங்களிலும் தோற்றங்களிலுமுள்ள முரண்பாடுகளினால் இதயம் சிறிதும் அல்லற்பட்டாமல் அவற்றின்

உட்கருத்தைக் கண்டு தெளிந்தது அவற்றின் மறைவில் மிளிர்ம அவ்வோர் உண்மையை உணர்கிறது. தன்னலம் கருதாமல் அறிவுடன் தொண்டு புரிபவனது ஆனமா, வேண்டுதல் வேண்டாமையின்றி நடுநிலைமை வாய்நது, கடவுளன்பெய்தனை விசித்திர பரிசனத்தினால்—அனைத்தையும் தழுவின ஆனந்தபரவச வடிவமாய், கோடிக் கணக்கான உடல்களினின்று நுகரப்படும் பேரினப் வெள்ள மாய மாறி விளங்கும் சகலவஸ்துக்களும் அந்தத் திவ்விய காதலனின் அழகுவடிவங்களாய், சகல சலனங்களும் அவனது மகிழ்ச்சிமண்டபத்தில் நடம்புரியும் லீலா வினோதங்களாய் இலங்கும் துணாமனப்பதே மாறி, துன்புறுத்துபவையின் உட்பொருளே வேறுபட்டு நிற்கும், அவற்றின் இயல்பான குணங்கள் நீங்கி ஆனந்தத்தை அளிக்கும் குணங்கள் அவ்விடத்தில் நிலைபெறும்

எனவே, கடவுளன்பும் ஆனந்தமும் நிறைந்தது மங்களமாக இயங்கும் அரங்கமாக வாழ்க்கையினையே திருப்பும் வகையில் உணர்வு மாறுபாட்டையும் தன்மையின் சாரா மிசம் இஃதேயாம் சாமானிய வாழ்க்கையிலிருந்து அததி யாதம் வாழ்க்கையிற்புகுந்து விருத்தியடைந்து, உலகையும் தன்னையும் பிறரையும் ஒரு புதிய திருஷ்டியுடன் பாரக் கும் இதயம் வாய்க்கப்பெற்றபோது, இம்மாறுபாட்டின் உட்பொருள் சாதகத்துக்கு விளங்கத்தொடங்குகிறது, அததி யாதம் அநுபவம் முதிர்ந்து விஞ்ஞான நிலையை எய்தும் போது அவன்பால் இம்மாறுபாடு உச்சநிலை அடைகிறது; இங்கு இம்மாறுபாட்டின் உட்பொருளை உணர்வியல்வதோடு, உளவெளி வாழ்க்கைகள் முழுத்தையும் வன்மையாக இயக்கி உருமாற்றும் ஆற்றலாக அதனை அநுபூதியிற் காண்கிறான்.

வரைப்பட்ட கல்புற்ற தன்மையதான மாணவனது பாவஉணர்ச்சியின்றொழும் அன்பினையியக்கத்தை, எல்லா உணர்ச்சிகளும் அடங்கப்பெற்ற சீரிய கடவுள் வேட்கையாக மாறச்செய்தற் பொருட்டு அதன் உள் நோக்கத்தையும் இயல்பையும் முதன்மையில் மாற்றாதல் இன்றியமையாத

தாம். பலவகையிலும் உலகப் பற்றுக்கொண்ட மானிட இயல்புக்கு இந்த மாறுதலை அங்கீகரிப்பதற்குக் கடின மாயினும், அதைப் புத்தியினால் கிரகிப்பதற்கு அததுணைக் கடினமின்று. ஆயின, “அனபில் காமங்களை புரிதல்” எனும் பிரச்சினை எழும்போது மானிடாக்கு தடுமாற்றம் உண்டாதற்கூடும் உண்டாயினும், ஞான மாகக்கத்தில் வழிபடுபவா, சில சமயங்களில் ஞானத்தேட்டம் ஒன்றையே மிகைபட்டு கருதி, காம விஷயத்தில் உதாசீனாகளாயிருந்து தம் பிரச்சினையை நிவர்த்திசெய்துகொள்வதுபோல, அன்பு (பகதி) மாகக்கத்தில் வழிபடும் இவர்களும்—ஒழுங்கற்ற உலகச் செயல்களுடன் உண்மையான அன்பு உணர்ச்சியை இசைவுபடுத்தற்கு , இயலாதவர்களாய்—அச்செயல்களில் ஈடுபடுவதையே விலக்கித் தம் பிரச்சினையை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுகிறார்கள் ; வெளி வாழ்க்கையையும் காமங்களையும் அறவே அகற்றி மௌன இதயத்தில் கடவுட்பகதியில் தனிமையில் தோய்ந்து நிற்க இயன்றவர்களாகி ன்றனர். அன்றி, கடவுளைச் சாரும் பகதிச் செயல்களில் மாதத்திரை ஈடுபடுகிறார்கள் பிராத்தனை, வந்தனை, அர்ச்சனைகள், அவற்றைச் சாராத கிரியைகள் ஆகிய இவற்றை மட்டும் மேற்கொண்டு இவற்றின் உட்கருத்தில் ஈடுபட்டு, என்னை எல்லாவகைக் காமங்களையும் விலக்கி நிற்க இவர்கட்கு இயலும். பகதாகளும் சாதுக்களும் வழிபடும் கடவுள் வாழ்க்கையில் ஆழ்ந்து நின்று, உயிர் தன்னை உள் ஆரவரத்தைத் திருப்தி செய்துகொள்ள இயலும், அன்றி, வாழ்க்கைக் கதவுகளைப் பின்னும் விரிவாகத் திறந்து நம்மைச் சூழ்ந்தோராகும் இனத்திற்கும் தொண்டாற்றும் வகையில் கடவுள்பால் கொண்ட அன்பை நிறைவேற்றலாகும், லோகோபகார இயக்கங்கள், தயை, தருமம், தானம், எல்லாப் பிராணிக ளிடத்தும் இரக்கம் எனும் இவற்றில் ஒருவனாகத் தெய்விக ஆரவரத்தைப் புகுத்தி அவற்றின் தன்மையை உருமாற்றியோ அன்றி, கேவலம் அறநெறி வழிபாடுகள் எனக்கருதப்படும் இவற்றின் இயக்கங்களுக்கு,

சீரியஆற்றலவாயநத ஒருவகைஅத்தியாதம நோக்கத்தைக் கறபித்தோகடவுளன்பை நிறைவேற்றக்கூடும் சமயப்பற்றுக் கொண்டவர்கள் இக்காலத்தில் சாமானியமாகப் பெரிதும் போற்றி மேற்கொள்ளும் முறை இதுவே. கடவுளை நாடுபவனும்கடவுளன்பையும் அறிவையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்த முயல்பவனும் அநுசரிகக்கவேண்டிய ஐயமற்ற முறை இதுவேயாமெனவற்புறுத்துவதை எங்கும் காண்கிறோம். ஆயின் கடவுளையும் மண்ணுலகவாழ்வையும் முழுதும் ஒற்றுமைப்படுத்த முனையும் பூரணயோக வழிபாடு இவ்வரைப்பட்டவகையில் இயங்குவதில் திருபதியடையாது ; அறநெறிவழிபாடுகளாகிய—லோகோபகாரம், தான தருமம் தயை என்பவைபோன்ற கோட்பாடுகளுக்குள் எல்லைப்பட்டு இயங்கும் முறையுடன் கடவுளைப் புனைபதை ஒருமைப்படுத்த முயல்வதோடு நிற்பின் அதன் முழுகருத்து ஈடேற்றப்பெறுது. அன்புச்செயல்களும் பொதுநலத் தொண்டுகளும் மாததிரமேயன்றி சகலவிதமான காமங்களும்—நம் அறிவியக்கங்கள், வீரச்செயல்கள், கைவினைகள், ஆக்கங்கள் அழகுச்செயல்கள், உயிர் இன்புறும் கனியாடடங்கள், நம் எல்லாத தீர்மானங்களும் முயற்களும் திறமைகளும் ஆகிய இவையாஸ்டே தெய்விக வாழ்வின் பகுதிகளாகத் திகழ வேண்டும். இதன் பொருட்டுப் பூரணயோகம் கையாளும் முறை, புறம்பானதும் மானசிகமானதுமன்று ; உள்ளானதும் ஆத்தியாதமிகமானதுமாகும் ; இதைச் சாதிக்கும்பொருட்டு இது. அது இது என்பதின்றிச் சகலவிதமான காமங்களின்கண்ணும் இறையனபின் உணர்ச்சியை, பகதி ஆராதனைகளின் உட்பொருளை, கடவுளிலும் கடவுளழகிலும்மாடுபட்டு மிகிழவுறும் பாணமையை வலிந்து புகுத்தும். வாழ்க்கை முழுவதையும், ஈசுவரபக்தியில் தோய்ந்து நிறை ஆனமாவின் செயல்களாக இறைவன் திருவடிகளில் இடவாராகும் இதன் விளைவு. ஆனமா தன் தலைவனுக்கும் புரியும் பூசனைமுறை இதுவேயாம்.

அஃதங்ஙனமாக ; நாம் காமங்கள் புரியும் திருஷ்டியைக்

கொண்டு, வாழ்க்கை முழுதையுமே பரம்பொருளுக்குப் பூசனையாகத்திருப்பமுடியும். “எவனொருவன ஓரிலையையோ மலரையோ பழத்தையோ ஒரு வட்டில நீரையோ பகதியுடன் எனக்கு அளிக்கின்றானோ, அன்புமிகுந்த அந்த நிலேதனத்தை அருளுடன் ஏற்று நுகாக்கின்றேன்” என்று கீதையில் கண்ணன் அருளியுள்ளாரா. அன்புடனும் ஆரவரத்துடனும் நிலேதிகக்கூடியவை, வெளிப்படையாக்கக்கூறும் பொருள்களை மட்டுமல்ல—நம் எல்லா நினைப்புகளையும் உணர்ச்சிகளையும் கிளர்ச்சிகளையும் நம் புறச்செயல்களையாவற்றையும்—அவற்றின் செயமுறைகளையும் நோக்கங்களையும் அழிவற்ற பொருளுக்கு நிலேதனமாக அளிக்கலாகும். எனினும் குறிப்பாகத் தோந்தெடுத்த ஒரு தனிச் செயலுக்கோ தனிவகையிற் புரியும் செயலுக்கோ பிராதானியம் உண்டு என்பது உண்மையே, ஆயினும் எந்த நோக்கத்தோடு எந்த உட்கருத்தோடு அதைச் செய்கின்றோமென்பதே முக்கியம். அந்த நோக்கத்தைப்படிப்பதெதுவதற்கு அந்தச் செயல் அறிகுறியாகும், அந்த உட்கருத்து உருவெடுத்து இயங்கும் வகையை அச்செயல் வெளிப்படுத்தும். அந்தச் செயலுக்குத் தனிச்சிறப்பையளிப்பது, அதன் நிகழ்ச்சிக்கு உரிமையளிப்பது அதன் உட்கருத்தின் தன்மையே இவ்வுண்மையை வேறொருவகையில் விளக்குவோம் : கடவுளையும் ஆராதனையும் கொண்ட ஒரு முழுமையான செயலில் மூன்று முக்கியாமிசங்களை அமைந்துள்ளன—ஒரு தனிமுழுமையின் மூலகை வெளிப்பாடுகளென இவற்றைச் சொல்லலாம். அவை :—செயல்கள் மூலம் கடவுளை நடைமுறையில் தொழுவது ; உள்திருஷ்டியிற் காணப்பட்ட ஒரு காட்சியையோ உள்ளாகளமும் ஒரு நாட்டத்தையோ உள்ளாக ஏற்படும் ஒருவகை அருட்சம்பந்தத்தையோ உருவகப்படுத்தி வெளித்தோற்றுவிக்கும் வகையைக் கடவுள்க்காற்றும் ஆராதனையின் அடையாளமாகக் கருதுவது ; உளத்திலும் உயிரிலும் உட்கருத்திலும் ஓர் ஒற்றுமை ஏற்படும் பொருட்டு, ஓர் ஒற்றுமை யுணர்ச்சி உண்டாகும் பொருட்டு ஆரவம்

மிகுநது உள்ளாக வந்திப்பது—என்னும் இமழுன்றும். வாழ்க்கை, ஆராதனை வடிவமாக மாறிநிற்கும் வகை இதுவே, அஃதாவது—எங்கும் வியாபித்த பரமோதகிருஷ்டமான அன்பை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஒற்றுமையை நாடுவது, ஒற்றுமையை உணர்வது ; ஒவ்வொரு செயலையும், கடவுள் வேட்கையை வெளிப்படுத்திக் கடவுள் உறவைப் புலப்படுத்தற்கு அறிகுறியாகவது. நாம் புரியும் செயல்கள யாவும், கடவுளாராதனையாகவும் கடவுட்கூட்டுறவாகவும் மனத்தெளிவின விளக்கமாகவும் பிராண இயக்கங்களின பணிவாகவும் இதயத்தின் அரப்பணமாகவும் துலங்குமாறு செய்வதென்பதாம்.

ஒவ்வொரு சமயவழிபாட்டின்கண்ணும்—ஓர் அறிகுறி பகை (சங்கேதம்) ஒரு செயமுறை (கிரியாவிதானம்) வெளிப்படையாகப் புலப்படுத்தும் ஒரு வடிவம் (பிரதிமை) என்பவை அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். இவை—உற்சாகத்தை ஊக்கி இன்புற்ச செய்யும் உணர்ச்சியை மனத்துக்கு ஊட்டிச் செழுமைப்படுத்துவதோடல்லாமல், மானவன தன்னுடைய உள்ள நெகிழ்ச்சியையும் உள்ளத்தாராவதையும் வெளிவாழ்க்கையில் ஒரு நிருணயமானவகையில் ஈடுபடுத்தி அவற்றின் இயல்பை வனமையாகநிலைப்படுத்தி ஆற்றலுடன் இயங்கச் செய்தற்பொருட்டு ஒரு பெளதிக சாதனமாக அமையும். எப்படியெனில் : ஞானத் தேட்டத்தில் ஆவமில்லாத கேவல பூசனைவழிபாடு எவ்வாறு பயன்ற வெறுஞ் செயலாமோ அவ்வாறே, ஒரு குறிப்பான செயலும் செயமுறையுமின்றிய கேவல ஞானத்தேட்டம் திண்மையான பிடிய்பற்று வாழ்க்கைத் துறையில் முழுச் சகதியுடன் இயங்கும் ஆற்றலாய் விளங்காது. மனித வாழ்க்கையில்—ஊழ்வினையின் சாபக்கேடோ வெனக்கருதுமாறு—எல்லா வகை வெளி ஆசாரங்களும் கல்லாய்ச்சமைநது எவ்வகை மாறுதலுக்கும் இடந்தர மறுக்கின்றன, கேவல சம்பிரதாயங்களாக அமைநது ஜீவனற்றுப் போகின்றன. விகிதங்கள்கள், பூசனைகள் இவற்றின் உட்கருத்தையுணர்நது வழிபடுபவ

ஹுகு இவையளிக்஑ும சகதி ஓருபோதும தவறுவதிலலை, ஆயின பெருமபானமையோருககு அவற்றிற்குரிய சடங்குகள ஂதோ பழக்கத்தை யொட்டிப புரியும கிரியாவிசேஷங்கல மாததிரமேயாய அமைகின்றன; ஂதத உணமைககு அவை அறிகுறியோ அதன உயிரற்ற அடையாளமாகமட்டில நிற்கின்றன. இதன வினைவாக, சமய வழிபாட்டின் உட பொருள அழிநது விடுகின்றது; வடிவவழிபாடுகள பூசனை முறைகள ஂனபவற்றின் இயல்பையே முழுதும மாற்றி யமைக்க நேரிடுகிறது, அவற்றை அடியோடு கனைதெறியலு மாகிறது. இக்காரணங்கல பற்றி, விககிரக ஆராதனம, பூசனை போன்ற வழிபாடுகளில் நமபிக்கையிழநது அருவருப புறுகின்றனா பலா. ஂனினும, வெளிப்படையான ஂதோ வொரு சங்கேதத்தை ஆதாரமாகப பற்றாமல வழிபாடு செயதற்கு மிகச சிலரால மாததிரமே இயலும ஂன்றியும, மானவ இயல்பிலமைநத ஂதோவொரு தெயவிக அமிசம தனது அததியாதம திருபதி நிறைவுறுமபொருட்டு ஓரு சங்கேதத்தை—ஓரு வெளிப்படையான வழிபாட்டை— ஂப்போதும வறபுறுத்துகிறதென்றே சொல்லலாம். சங்கேத மான ஓன்று, ஂவவளவிற்கு உணமையும் தூயனமயும ஂழிலும கலாசசியும நிரமபி இலங்குகின்றதோ அவவள விற்குஅது ஏறகததக்கதனமைவாயநததெனலாம் உளளத தைக கவரும் அழகிலாடுபடும பானமை அமையபபெருத ஓரு ஞான உணாவு, பூரணமான அததியாதம உணாவாகா தென்றே கருதலாம். இடைவிடாது பெருகிப புதுவேகத துடன் இயங்கும அததியாதம உணாவைச சாதிபபதே தெயவிக வாழ்வின் அடிப்படையான செயலாகும. இவ வுணாவு புதுபபுது வடிவங்களில் தனனை வெளிப்படுத தும; ஂன்றி ஆனம சகதியின் பொழிவைக கொண்டே ஓரு வடிவத்தின் உடபொருளுககுப புததாற்றல அளிக்஑ும, தனனைவெளிப்பாடு செய்யும தனமைகொண்டே ஓவவொரு செயலும, ஆனமாவின் ஂதோவொரு உணமையைப பொலிவுடன் புலப்படுததும அறிகுறியாக விளங்குமாறு

செய்யும் ; அதன் திருஷ்டியில் ஏறப்பட ஆக்கச் செயலின் இயல்பு இதுவே ; ஆக்கச் செயலில் அது ஈடுபடப் புகும் தன்மையும் இதுவேயாம். திருவருள்பால் நாட்டங் கொண்டவன், வாழ்க்கையைக் கையாளவேண்டிய முறை இதுவே. வாழ்க்கையின் நடைப்போக்கையும் உட்கருத்தை யும் உருமாற்றும் வகை இதுவேயாகும்.

அஃதங்ஙனமாக ; மிகச்சிறந்தது இலங்கும் ஒரு கடவு ளன்பு, சிருஷ்டி ஆற்றல் வாய்ந்த ஒரு சக்தியாக விளங்கும். அது தன்னிலையே மெளனமாக அசைவற்று நிற்க இயலு மாயினும் வெளி வடிவங்களிலும் தோற்றங்களிலும் இனப்பததை நுகரவிழைகிறது. எனவே அது, பேச்சற்ற உடலற்ற ஒரு தெய்வத்தன்மைமட்டிலாகும் என ,இகழ்க கூடிய தல்ல. சிருஷ்டி ஏறப்பட்டதற்குக் காரணமே அனபின் செயல் எனக்கூறுவா ; அன்றி, கடவுளன்பு தன்னை உணாத தும் பொருட்டு அறிகுறி வகைகளைக் கற்பனை செய்து, தன்னை யளிப்பதையே கருத்தாகக் கொண்டு ஒருவாக்கொருவா பரி மாறிக்கொள்ளும் செயல்கள் வாயிலாய்த் தனது அருள் தன்மையை நிறைவேற்றிக்கொள்ள நிச்சயித்து உலகெனும் மாபெரும் அரங்கை இயற்றிக்கொள்வதே சிருஷ்டியின் கருத்தென்பா சிருஷ்டியின் ஆதிகருத்து இஃதன்றாயினும் அதன் இறுதி இலக்கு—அது விளைவிக்கும் இறுதிப்பயன்— இஃதாதல் கூடும். பிராணிகளின் எல்லாவகைப் பரிணாம வியக்கங்களையும் தாங்கிநிற்பது கடவுளன்பே யாயினும் நம் வாழ்க்கையென்பதும் செயலென்பதும் அகந்தையின் அமைப்பாயும்,வேற்றுமையே வாழ்க்கையின் இயல்பாகவும் பொருந்தி, நம் நலத்தின்பொருட்டு உதாசீனமாகக்காணப் படும்—கருணையற்ற உயிரற்ற உடலற்ற ஜடப்பொருளை அது என்றும் சொல்லக்கூடிய—பகைமையான இவ்வுலகில் பிராணனும் உணர்வும் தாமநிலைத்து உயிரவாழும்பொருட்டு இடைவிடாது புரியும் போராட்டமே வாழ்க்கையின் நிலைமை யாக உளதாதலின், சிருஷ்டியின் உண்மையான கருத்தை நாம் உணர இயலாதவாகளாயிருக்கின்றோம். இப்போராட்

டத்தின் இருளிலும் குழப்பத்திலும் எல்லாப்பொருள்களும் ஒன்றோடொன்றுமோதிநெருக்கிக்கொண்டு, ஒவ்வொன்றும்தனது இருப்பை நிலைப்படுத்திக்கொள்வதே முத்தனமையான கடமையென உறுதிபூண்டு, தனது உரிமையைப் பிறவும் ஒப்புமாறு ஓரளவு வறப்புறுத்தி, பிறா பொருட்டும் தானாவாழ்வதாக அரைமனத்ததுடன் வெளிப்படுத்துகிறது மானவனின் லோகோபகார சிந்தையென்பதும் அகங்காரப் பானமையினின்றே எழுகிறதெனலாம். ஆலமாவுக்கும் கடவுளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையின் இரகசியத்தைச் சாதிக் கும் வரையில் இவ்வாறே நிகழும் போலும் ! இவ்விரகசியத்தின் அதயந்த உறப்பத்திஸ்தானத்தைக் கண்டுபிடித்து, உள்ளிருந்து அவ்விரகசியத்தை வெளிக்கொணர்ந்து, வாழ்க்கையினிமிக்கப்பற்றம்பான எல்லைகளிலும் அதன் ஒளரிய கிரணங்களைப் பரவச்செய்யும் பொருட்டே **யோகம்** பாடுபட்டு வருகிறது. நாம் செய்யும் யாவும் நாம் உணடுபண்ணும் அனைத்தும்— நாம் வழிபடும் சமயக்கொள்கையின், நாம் ஆற்றிய பூசனையின், நாம் அளிக்கும் வேளவியின், வடிவமாகவும் அறிகுறியாகவும் துலங்கவேண்டும் ; நாம் சாதிக்கப்படுண்ட கருத்தின் சுவடு அவற்றின் முகத்தில் வெள்ளிடையாய்ப் புலப்படவேண்டும் ; கடவுளுண்ணாவை மேனமேலும் கிரகித்து அதை உட்பொருளை விரிவாக வெளிப்படுத்துமவண்ணம் அவை இலங்கவேண்டும், **திவ்வியகாதலனுக்கு** ஆற்றும் அன்புத்தொண்டாய், ஆதமநிவேதனமாய், ஆதமாபபணமாய் அவை விளங்கவேண்டும் ; நம் செய்வகைகளின் வெளிப்படையான அமைப்பிலும் தன்மையிலும் உட்கருத்தின் இயல்பை ஆய்நற மட்டில் அவை புலப்படுத்த வேண்டும் ; உள்ளிலோவென்றால், உள்ளம் நெக்குருகி இடையருத்தீவிர் ஆவத்தினால் உந்தப்பெற்று, ஆலமாவின் னின்று பொங்கிப்பெருகி **நித்தியவஸ்துவை** நாடிப்பாயும் ஆற்றல்களாக அவை இயங்கவேண்டும்.

பகதிவடிவமாகப்புரியும் செயல் ஒன்றையே, முத்தான நிறைவுடனும் வன்மையுடனும் விளங்கும் ஒப்பற்ற ஒரு

வேள்வி எனலாம். சுய ஆற்றல்கொண்டே பலவகைகளில் விரிந்துசென்று **தனிமுதறபொருளை** தேடித்தெளிந்து அதன ஒளளிய கிரணங்களைப் பலதிகருக்களிலும் பரவச் செய்தறகு உதவியா யமைவது இதுவே எவ்வாறெனின : செயல்களவடிவமாகத்தனனைப் புலப்படுத்தும் ஒரு **பத்தி**, தனது மாகக்கத்தை விசாலப்படுத்திப் பூரணமான வீரியத் துடன் இயங்கும் ஆற்றலைப் பெறுவதோடுமடிலன்றி—இந்த அஞ்ஞான உலகில், செயல்புரிவது என்னும கடினமான காரியத்தின்கண், அன்பு, மகிழ்ச்சி என்னும அமிசங்களை உடனடியாகப் புகுத்துகிறது தொடக்கத்தில் இவ்வமிசங்கள் வெகுவாகக் காணப்படாததற்குக்காரணம். பகதி தனது இளம்பிராயத்தில்—இதயம் இன்னம் விழிப் புறாமல், அன்றி மெளனத்தில் பற்றுக்கொண்டிருக்கும் அநநிலைமையில்—மிகமிகப் பிரயாசத்ததுடன் அவஸதைப் படடுச் செங்குத்தான பாதையில் இவ்நது செல்லும் போது, வைராகியத்ததுடன் கூடிய ஓர் உறுதி மாததிரமே அதைப் பின்தாங்கிவந்தது. தெயவிகமான அன்பினவேகம் அப்பகதியின்கண் புகுமபோதே அதன் யாததிரையின கடினம்குறைகிறது, அதன்பிரயாசத்தினதீவிர்ம தணிகிறது, அதன் பலபோராட்டங்களுக்கும் துன்பங்களுக்குமிடையில் ஓர் இனிமையும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்படுகிறது நம் இச்சை முழுவதையும் நம் எல்லாச்செயல்களையும் இயக்கங்களையும் **பரம்பொருளுக்கு** அப்பபணமாக அளித்தேதீரவேண்டிய அருஞ்செயல் பூரணப்பொலிவுடன் இலங்கி முழுப் பயனைத் தரவேண்டுமாயின, முழு அன்புடனும், பகதியுட னும் அது செய்யப்பெற்றாலன்றி கைகூடாது நம் வாழ்க்கை முழுதும் இத்தகைய கொள்கைக்குத் திருப்பப் பெற்று, உலகத்தின்கண்ணும்—பல வடிவங்களில் மறை பொருளாக நின்று உலகில் காணப்படும்—எல்லாப்பிராணி களின்கண்ணும் **இறைவன்** தனனை வெளிப்படுத்துகிறு னென்னும் உண்மையையறிந்து அவற்றின்கண்ணும் அனபைச் செலுத்தறபொருட்டு நம் எல்லாச்செயல்களும்

செய்யப்படவேண்டும் இப்பானமையுடன் செயல்புரிவதே பூரணயோகசாதனத்தின் ஒரு முக்கிய அங்கமாகும்.

இஃதிங்ஙனமாக ; இதயத்தினின்றெழும் பகதியுணர்ச்சியை உள்ளாக நிவேதனம் செய்து, கடவுட சார்பாக வந்திககப்படும விககிரகத்திலோ ஏதொரு அறிகுறிவகையிலோ அதன முழு உயிரையும் பதிதது அதன முழுக கருததையும் செயலில் தோற்றுவிப்பதே அபப்பணம் எனபதன பூரண உடபொருளாகும். நிவேதனம், அனைததையும்தழுவிய நிறைவுடன் விளங்கவேண்டுமாயின, நம உள்ளததுணர்ச்சிகள் அணுததுணையும் நீக்கமற இறைவன பால் திருப்பப்பெறுவது இன்றியமையாதது. மானிட உள்ளத்தை மிகமிக வனமையாகத் தூயமைப்படுத்தும் வகை இதுவே , வேறெந்தவொரு அறநெறிவழிபாடோ, அனறி அழகுணர்ச்சியின் உவகைப்பெருக்கோ இதன திறமைக்கிணையாகாது—இவை அரைகுறை ஆற்றல் வாயந தவை, ஆழமற்ற அறிவினாலும் உணர்ச்சியினாலும் உந்தப பெற்றவை—நமமுள ஓர் அருடகனலை வளாதது எல்லா வகை உணர்ச்சிகளையும் கடவுட்பெயரால் அதனகண் ஆகுதி செய்யவேண்டும். இதன எரிசுடரில் உணர்ச்சி களின் அழககான அமிசங்கள் அகன்றே தீரும், கடவுட தனமைக்குப் பொருந்தாத இழிவுபாடுகள் சாமபலாகும், எஞ்சிநின்றவை தம குறைபாடுகளைச் சீர்படுத்திக கொள்ளும் ; இறுதியில் இதன ஒளனிய பேரொளியி னின்றும், மணமஉமிழும் இதன புகையினின்றும் அளவற்றஅன்பும் மாசற்ற திவவியஇன்பும் வீறிட்டு வெளித்தோன்றும். இவ்வகையில் புடம்பெற்று வெளித் தோன்றிய அன்பின் உள்ளுணர்ச்சி, சாவசமததுவ திருஷ்டியுடன் வியாபிதது எல்லாமனிதர்களிலும் எல்லாப பிராணிகளிலும் உறையும் இறைவனைச்சாரும் வலியற்ற மனக்கொள்கையினின்று மாததிரம் உண்டாம் சகோதரப பானமையினும், இவவுணர்ச்சியினின்றுண்டாம் சாவ சமததுவப்பானமை பெரிதும் நிலயுற்றது, ஐயமற்றது ;

களங்கமற்ற நிறைவாழ்வைச் சாதித்தற்கு இதன ஆற்ற லுக்கு எப்போதும் அது இணையாகாது. இவ்வனபுணாச்சி யைச் செயலில் புகுத்தும்போதுதான், உலகில் சமரசப் பாணமையை உண்டாக்கி, பிராணிகளுக்கிடை உணமையான ஒற்றுமையைச் சாதிக்கமுடியும். மண்ணுலககருவில் உதித்து வெளித்தோன்றிய யாவற்றின் உட்பொருளாகக் **கடவுள்** தனனைப் புலப்படுத்தாம லிருக்கும்வரையில் வேறெந்தவகையிலும் இம்முடிவைச் சாதிக்க உழைப்பது வீண முயற்சியாகும்.

இந்நிலையில்தான், நமமில் மறைநதுநின்ற சைத்திய புருஷன் வெளிவநது நமது வேளவியை வழிகாட்டி நடத்துவது எண்ணற்ற பயனளிப்பதாகும். ஏனெனில், நமது இந்த அததியந்த உளனயிர ஒன்றே, நாம் எந்த உளநோக்கத்துடன் செயல்புரிய வேண்டுமோ அதன் முழுச் சக்தியையும், அறிகுறியாய்ச் சமைத்து எந்தப் படிவத்தைத் தொழுகின்றோமோ அதன் உட்பொருளின் முழுஆற்றலையும் தன்னுடன் கொண்டுவரும் திறமைவாய்நதது. அதயாதம் உணர்வு முதிராத நிலைமையிலும், நாம் வந்திக்கும் அறிகுறி வடிவம் காலக்கிரமத்தில் ஓர் உயிரற்ற உருவ மாகவோ, அன்றி, தீயவழியில் செலுத்தும் ஏதோவொரு மாயாஜாலமாகவோ நம் கருத்தில் இழிவுபடாது தடுத்தது, தளராத ஆற்றலும், தெளளிய தூயமையும், ஒளளிய அழகும் எக்காலும் குறையாது நிரம்பிநின்றது அதுளனும கருத்தை நமக்கு வலியுறுத்தும் ; செயலில் அமைந்த சக்தியை அதன் உணமைக்கருத்தின் ஒளி மங்காது காப்பாற்றும்திறம் அஃதொன்றுக்கே உண்டு. நம் ஏனைய உறுப்புகள்—மனம், பிராண சக்தி, பௌதிகஉணர்வு அன்றி உலஉணர்வு, இவையாவும் அஞ்ஞானத்தின் ஆதிக்கத்துக்கு மிக அதிகமாக உட்பட்டவையாதலின் நல னுணர்ச்சிகளுக்கு வழிகாட்டுவதிலோ பிழையற்ற உணர்ச்சி களை உண்டுபண்ணுவதிலோ இவை நம்பத்தக்க கருவிக ளாகா. இச்சக்திகளின் கொள்கையும் செயலும் பெரும்

பானமையும் பழைய நியதியில் பிடிமானம்கொண்டவை, மயக்குறுத்தும் மாததிரைகள் போன்றவை, ட்யுறகையின இழிதனமையான இயக்கங்களில் விடாப்பற்றுக்கொண்டவை ; நம் நிலைமையைக் கடந்து பரந்த இயல்பில் புகுந்து உயா தனமையில் உருமாறிநிற்க நமமை உயாச்சக்திகள் தூண்டி அருளவாக்குக்கள் அழைக்கும்போது, வேண்டி வெறுப்புடனோ பெருமபீதியுடனோ மிகுந்த எதிர்ப்புடனோ அவற்றிற்கு முற்படும், அன்றி ஜடததனமையுடன் இடையூறியற்றும், அவற்றை இவை ஏற்படுத்தப்பதும் பெரும பாலும் ஓர் எதிர்ப்பாகவே அமையும், அல்லது சந்தாப பததையும் காலததையும் ஓட்டி எதோ வொரு வகையில் அவற்றிற்கு உடன்படுவதாகும் எவ்வாறெனின், ஒருகால் அவற்றின் அறைகூவலுக்கு இணங்கினாலும்—புத்தி பூர்வகமாக இல்லாவிடினும் சித்ததானியில்லாத ஒரு பழக்கத்தினால்—இவை தமக்கியல்பான வலிக்குறைவையும் எழுக்கையும ஞானசாதன இயக்கத்தின்கண் புகுத்தி கருதும் அநதராதம் அத்தியாதம் பிரபாவங்களைச் சூழ நலத்திருபதியின் பொருட்டுப் பயன்படுத்திக்கொள்ள எப்போதும் விருமபும் ; இந்தப் பிரபாவங்களினின்று விளையும் சக்தியையோ சக்ததையோ பிரகாசத்தையோ, கீழ்ததனமையான புல்லுக்காச்சிகளின் பொருட்டு அவை உதவிகொள்வதை எப்போதும் காணலாம் பின்பும்கூட, அதிதமானதோ சாவவியாபகமானதோ அன்றி, தன்னுள் இயல்பாக அமைந்ததோவான **கடவுளன்புடன்** தொடர்பு ஏற்பட்டபோதும் **இவ்வன்பை** வாழ்க்கைவியவகாரங்களில் சாதகன செலுத்தப் புகுவானேல், இந்தக் கீழ்ததனமையான இயற்கையாற்றல்களின் மருண்மையும் பிண்கருக்களும் அவனை வனமையாக எதிராகும் ; எஞ்ச விலைகளில் புகுத்துவதே இவற்றின் இயல்பு ; **அத்திவ்விய அன்பின்** சீரிய வேகத்தில தம் சோரந்த இயல்புகளைக்கொட்டும் ; கீழிறங்கிவரும் அநத **அருட்சக்தியைத்** தம்பொருட்டும் தம் அபிமானங்களின் பொருட்டும் கைப்பற்றி, புனமையான

அவா அகந்தைகளுக்கு வன்மையாக உதவக்கூடிய மனப் பிராண தேகங்களின் இழிதன்மைக்குத்தாழ்த்தும், ஒரு புதிய விண்ணுலகையும், ஒளியும் உண்மையும் நிரம்பிய மண்ணுலகையும் சிருஷ்டிசெய்யும் ஆற்றலாகக் **கடவுள் அன்பை** கருதாமல், பழய பொலிவற்ற மண்ணுக்கு மெருகிட்டு, — அபிமானக்கறப்பனைகள், உதகிருஷ்டமானவையெனத் தமமனோராஜ்யத்தில் உருவகப்படுத்திக்கொண்ட கொள்கைகள் — எனும் கலங்கலான பழய பொய்மமையான வானவெளிகளைத் தமக்கியல்பான ஜால் வாணங்க ளால் எழிற்படுத்திச் சேர்ப்புடன் விளங்குமாறு செய்ய நிசயித்து, இதன் பொருட்டுதான்மாறே கடவுளால் வன்மையாக ஆணையிடப்பட்டுத் தோன்றிய ஆற்றலாம் அது எனக்கருதி இங்கு உலகில் அசசீரிய அன்பைச் சிறைப்படுத்தும் இதற்கைய பொய்மமையான இயக்கங்களுக்கு இடங்கொடுப்போமாயினா, உதகிருஷ்டமான **ஒளியும் ஆற்றலும் பேரினமும்** பிணைடையும், கீழநிலைக்கு இழிந்தவாக னாவோம் நமது சாட்சாதகாரஅருட்சி அரைகுறையாய் நிறைபோம், அனாறிக் கலப்புற்றிருக்கும், உண்மையான ஆனந்தமாக இலங்காமல் அமிழந்து மூடப்பட்டிருக்கும் ஒரு மனவெழுச்சி மாத்நிரமாய அமையும் இக்காரணம் பற்றியே, சிருஷ்டிக்கே மூலகாரணமாய அமைந்து, பந்தரங்களினின்று விமோசனம் அளித்து, சிருஷ்டி-ஆற்றலை நமமில் ஊட்டுவதில் மறநெல்லாச சகதிகளையும்விடத் திறமை வாய்ந்த **திருவருளன்பு** மண்ணுலக வாழ்க்கையில் முனவந்து உதவிபுரிவதில்லை, விமோசனமளிப்பதில் மிகச் சிறிய அளவே வெற்றி பெறுகிறது; கற்பனை யாற்றலிலும் அவ்வாறே

திருவருளாற்றல்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் **அன்பு** என்பது மிகச் சிறமையுடையதும் தூய்மையானதும் அருமையானதும் ஆழந்த ஆலம் கொண்டதுமாதல் பற்றி, அதன் கலப்பற்றப் பித்திரமான தன்மையில் அதைத் தாங்குவதற்கு மானவாயுட்புகு இயலுவதில்லை, இது கைப்பற்ற இயலும்

சிறிதளவையும மிகவிரைவில் இழிவுபடுததும். எவ்வகைகளில் எனின் : புலனுக்காசசிகளால் தூண்டப்பெற்ற ஒரு போலிப் பகதிப்பெருக்காகவோ, அபிமானத்தோடுகூடிய ஆதரவற்ற ஒரு சமயவழிபாடாகவோ அறநெறிஒழுக்கமாகவோ, இழிந்த தனமையான வேடகைகள் நிறைந்த உயிருணாசசிகளும் மாசுற்ற மகிழ்ச்சிதரும் மனக்கோட்டைகளும் அமைந்த காமாதூரமான சிறறினப்பங்களை ஆதரிகுகும் ஒரு குபத விததையாகவோ அததூய திரு அனபை அது திரிபுபடுததும் தன வேளவிச சுடாகளால் உலகைப் புனா நிராமாணமசெய்யவல்ல குந்தமான தெய்வக்கனலை மானவ இயல்பு தன்னுள் நிலைநிறுத்த ஆற்றமுமைக்கு இததகைய கிருத்திரமவகைகளில் பரிகாரம் தேடிககொளகிறது அததியந்த சைத்தியபுருஷன் திரைநீங்கி முழுச்சகதியுடன் வெளிவந்து வழிகாட்டினால் மாததிரமே புண்ணியயாததிரையாம வேளவி, மறைபுதாகளில் சிக்கிககொள்ளாமலும், படுகுழிகளில் விழாமலும் காப்பாற்றப்படும. இவவுள்ளுயிராவ்வொரு கணத்திலும், மனத்திலும், உயிரிலும் உண்டாம் பொய்மமைக்கைகைப்பற்றி அவற்றின் ஊழல்களை வெளிப்படுத்தித்தளளும்; திருவருளனபையும் ஆனந்தத்தையும் இறுகப்பற்றி, மனஅவாககளின் தீவிர கிளாசசியினின்றும், தப்புவழியில் புகுத்தும் உயிராற்றலின் அஞ்ஞான ஆவேசத்தினின்றும் வேறுபடுததும் ஆய்ன மனப்பிராண தேகங்களில் அமைந்த உண்மையான பகுதிகளை வெளியிழுத்தது, உதகிருஷ்டமான பதவிகளில் நிலைத்துப் புதிய உறசாகத்துடன் கம்பீரமான வடிவத்தில் அவை இலங்குமவரை இவவேளவியாததிரையில் அவற்றைச் சுமந்து செல்லும்.

இவவாருயினும் இந்த அததியந்த உடலுயிர், இங்கு உலகிற்காணும் புனமையான இயற்கைப் பிண்டத்தினின்றும் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு அதிஉதகிருஷ்டமான அததியாதம் நிலைகளுக்கு இவாந்து, இங்கு இறங்கிய தெய்வக்கனலும் சுடரும் தம் ஆதிவடிவமான நுண்ணிய தேஜோ

வெளியில் மீட்டும் கலந்து ஒன்றுபடுமவரையில், அது வழிகாட்டி நடத்தும் திறம் குறைபாடுறதாகவே யிருக்கும். எனெனில், அங்கு அந்தஜ்ஜுவலிதமான வெளியில், இங்குப்போல், மானவனது மனப் பிராண தேகங்களின் அடாந்த கோசங்களில் தனனைப் பாதி இழந்து அசம்பூரணமான அததியாதம் சைதனனியமாக இலங்குவது நீங்கி, முழுததாயமையுடனும் சுதந்திரத்துடனும் சம்பூரணமான சைதனனியமாக ஆழ்ந்து விரிந்து விளங்குவதாகும். அங்கு, அழிவற்ற அறிவுடைப் பொருளே நமமிலும் அறிவுடையோரூய இலங்கி, எல்லா அறிவுகளையும் இயக்கிப் பயன்படுத்தும். எனவே, நம் வந்தனைக்கிலக்கான அந்த ஏகவஸ்து அந்த நித்திய பரமானந்தப் பொருள், அருவே, பிரபஞ்சவிளையாட்டில் தனது ஆனந்த சொரூபத்திலிருந்து வெளிவந்த தெய்வாமசத்தை மீண்டும் தனபால் ராபுபதாகும், எல்லையற்ற காதலன் எண்ணற்ற வகையில் தன்னினினறே வெளிவந்த சகல ஜீவாதமாகக்கிடத்திலும் தனதனைப்பச் சொரிந்து இன்பத்தைச் செய்யும் எகத்துவத்தை யுண்டுபண்ணுவதாகும் அங்கு, அந்தப் பிரகாசமான சூக்கும் ஆகாசத்தில் உலகிலுள்ள சகல செளந்தரியங்களையும் காணலாம் நிகரற்ற காதலியின் செளந்தரியம்—எல்லாவகைச் செளந்தரியங்களுமே—அதன் அழிவற்ற ஒளரிய நிழலில் நிலைகொண்டு, எவ்வித அழகருமின்றித் தூயமைப்பட்டு, திரைநீங்கி இலங்கும் கடவுளநிறைவின் அருட சக்திக்கு உட்பட்டே தீரும் பரமானந்த ஸ்வரூபியின் சகலவித ஆனந்தப்ரவசமும் மகிழ்ச்சியும் அங்குக் குடிகொண்டுள்ளன எல்லாவகைக் கீழ்த்தரமான இன்ப நுகாச்சிகளும் அப்பேரானந்த வெள்ளப்பெருக்கின் வலிந்த மோதலுக்குட்பட்டு, தம் சிறுமை கண்டிக்கப் பெற்றுச் சிதிலமாகப்படுகின்றன, அன்றி, திவ்விய ஆனந்தத்தின் தனமையில் மாறி விளங்குமாறு வலியுறுத்தப் பெறுகின்றன. எனவே, இவ்வகையில் ஜீவாதம் சைதனனியத்தில் ஒரு திவ்விய சக்தி உதித்து நிரங்குசமாக இயங்கி

அஞ்ஞானம் போற்றிப் பாராட்டி வந்த குறைவுபாடுகளையும் இழிவுபாடுகளையும் சீர்படுத்தும் முடிவில், **அழிவற்ற பொருளைச்** சாந்த அன்பு இன்பங்களின் எல்லையற்ற உணமையையும் ஐயமற்றவலியுறுத்தும் தன்மையையும் வாழ்க்கைத்துறையில் புகுத்தத்தொடங்குதற்கு இடம் உண்டாகும் அன்றி, நம் அத்தியாதம் உணர்வு, மனப் பூமியினின்று இவாந்தது **விஞ்ஞான அறிவைச்** சாந்த ஒளி, ஆற்றல், விரிவு ஆயவற்றிற்குள் புகுதற்கு இயலும். அங்கு அந்த விஞ்ஞானத்திருப்பேற்றிலமைந்த ஒளியிலும் சத்தி வத்திலும் தனைத்தான வெளிப்படுத்தித் தன்னியக்கங் கொண்டே காரியநிராமாணம் இயற்றும் ஒரு திவ்விய சக்தியின் காந்தியும்இன்பமும் இலங்குவதைக்காண்போம். இந்தத் திவ்விய சக்தி, அஞ்ஞானத்தில் உழலும் உலகையுமே **பரம்பொருளுண்மையின்** ஒரு வடிவமாக விளங்குமாறு செய்யும் திறமை வாய்ந்தது.

அங்கு அந்த **விஞ்ஞானப் பேரறிவில்தான்** முற்றுப் பேற்றைச் சாதிக்கலாம், நமது இலக்கின இறுதிச் சிகரம் துலங்குமிடம் அதுவே; எங்கும் வியாபித்தது விளங்கும் உள்ளான பக்தியின் பரப்பைத் தன்னுள் அடக்கிய வான வெளிஅதுவே; சம்பூரணமான ஆழந்த ஐக்கியமறப்படுவது அங்கேயே; எல்லையற்ற **அறிவின்** ஆற்றலையும் களிப்பையும் தாங்கித் திகழும் ஜாஜ்வல்லியமான **அருளன்பின்** வேகத்தை அங்குத்தான காணலாம் இங்ஙனம் அமைதற்குக் காரணம் : **விஞ்ஞான அன்பு** தோற்றுமபோது— பந்தங்கள் அகல்பெற்ற கேவலமனத்தால் சாதிக்கப் பெறும் மோக்ஷ நிலையின் செயலற்ற சூனியமான அமைதி சாந்திகளின் சுகாநுபூதியைவிடப் பமைடங்கு விஞ்சி ஊக்கி உற்சாகமளிக்கும் ஆற்றல்கொண்ட ஒரு ஆனந்தபரவசத்தை அது உடன்கொண்டு வருதலேயாம். ஆயின் விஞ்ஞான மெளன நிலை உதிப்பதற்கு அறிகுறியான ஆழந்த பேரமைதி தன்னுள் அமைந்திருப்பதை அது இப்போது வெளிப்படுத்துகிறதிலலை. இசைவற்ற பற்பல

அம்சங்களையும், அவற்றின் தற்காலக் குறைபாடுகளையும், முரண்பாடுகளையும் கருதிச் சிறிதும் இழிந்தது மாறாமல் அவையனைத்தையும் தன் விசாலதிருஷ்டியினால் ஏற்றுத் தழுவவல்ல ஓர் அன்பினால் உண்டாம் ஏகத்துவம், **விஞ்ஞானநிலை** எய்தும்போது தன்முழு ஆற்றலுடன் ஒங்கித் துலங்கும் என்னெனில், அந்த விஞ்ஞானநிலையில் சகலப் பிராணிகளிடத்தும் தனக்கேற்படும் தோககமான ஏகத்துவ அநுபூதி, ஜீவனுக்கும் பாமனுக்கும் உள்ள ஆழந்த அபேத அறிவை ஆதாரமாகக் கொண்டிருத்தல்பற்றி எல்லா உறவு வேற்றுமைகளையும் சமர்ப்படுத்த இயலுமா? தலின், ஏகத்துவ அநுபூதி இன்னால் மேலும் சமபூரணமாகவும் துல்லியமாகவும் விளங்கும் விஞ்ஞான இயல்பில் மாறுதலடையப்பெற்ற **அன்பின்** ஆற்றல், உலகிற்காணும் எல்லா உறவுகளையும் எவ்வித தயக்கமும் அச்சமுமின்றிக் கைப்பற்றி, கடவுள் முகமாகத்திருப்பி, அவற்றில் காணப்படும் மனித இயல்புக்குப் பொருந்திய ஒழுங்கற்ற உற்புற்ற சிறுமைகளை அகற்றி, தெய்வீக வாழ்வின் இனப்பகரமான சீரிய தன்மைக்கு உயர்த்தும். என்னெனில் கடவுள் ஐக்கிய உணர்ச்சியையும் அகண்ட ஏகத்துவ உணர்ச்சியையும் தினைதருணையும் இடக்காணல் இழிவுபடுத்தாமல் வேற்றுமை இயக்கத்தை நீடிக்கச்செய்வதே விஞ்ஞான அநுபூதியின் நுனியியல்பாகும் விஞ்ஞான இயல்பில் மாறுதல் அடையப்பெற்ற ஓர் உணர்வு, தூய கன்றசகதி வடிவமாய், முழுதும் உருமாறப்பெற்ற ஒருபுதிய திருஷ்டியுடன் உலகையும் மக்களையும் உறவுகொண்டு தழுவிநிற்க முற்றிலும் இயலும் எவ்வாறெனின், அந்நிலையில் ஆனமாவின் திருஷ்டியில், எல்லா உள்ளக் கிளாசிகளுக்கும், அன்பிலும் அழகிலும் கொள்ளும் எல்லா நாட்டங்களுக்கும் விஷயமாய் விளங்குவது **நித்தியவஸ்து** ஒன்றேயாதலின், சகல வஸ்துக்களிலும் பிராணிகளிலும் இல்கும் **தனிப்பொருளைத்** நிரிசித்தது அதனுடன் சோதற்பொருட்டு, பந்தம் என்று படாநதிபவதுமாறு உயிராற்றலின்

வேகத்தை அததியாதம் வகையில் அது பயன்படுத்திக் கொள்ளும்.

“வேளவிவடிவமான காமங்கள்” எனபதன் மூன்றாவ தான இறுதி இனத்தில் காமயோக வழிபாட்டுக்கு நேரிடையாகச் சாராத அனைத்தையும் ஒன்று சேரக்கலாம். ஏனெனில், இதில்தான் காமயோக சாதனம் பெருமபாலும் நிகழ்பபெற்று நிறைவேறுதற்குரித்தான அவகாசம் பொருந்தியுள்ளது. வாழ்க்கையில் வெளிப்படையாகப் புரியும் செயல்களையாவும அதன் வீச்சுகளுள் அடங்கியவையே யாகும். பெளதிகஉலகம் அளிகளும் அவகாசங்களை முழுதும் பயன்படுத்தக் கருதித் தன்னை வெளியியக்கங்களிற் புகுத்தி, வாழ்க்கைத்துறைகளில் ஈடுபட உறுதிபெண்ட இச்சாசக்தியின் நானூற்ப ஆற்றல்களும் அதன்நிழலில் தான் உருக்கொள்ளும். ஆயின் இங்குத்தான், துறவற வாழ்க்கையிலோபரலோகவாழ்க்கையிலோ பற்றுக்கொண்ட ஒரு ஞானவழிபாட்டுக்கு, வெல்லவேமுடியாத தடுமாற்றம் எழுகிறது ; எந்தவகை உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதும் தனக்கு விலக்காகுமெனக்கருதி மண்ணுலக வாழ்க்கையென்பது ஆரூபபிணியாய்ந்த அவித்தை இடையறுது நடம்புரியும் தீய அரங்காமென அதனினு அவிவழிபாடு அபபுறப்படுகிறது. ஆனால், பூரணயோகம் சாதிக்கக் கருத்துக் கொண்ட அததியாதம்வெற்றியென்பதும் தெய்வத்தன்மையில் பரிணாமமியற்றுவதென்பதும் இவ்வுலக வாழ்க்கையியக்கங்களைச் சம்பந்தித்ததேயாகும். வைராகியநெறிகளில் வழிபடுபவா இவற்றினின்று முற்றிலும் விலகி நிற்கின்றனர். ஏனையவர்கள் இவற்றை ஒரு தாற்காலிகமான சோதனை அரங்காகக் கருதுகின்றனர், அன்றி, கரந்திறையும் கடவுளதுமேலவாரியாக அறபகாலத்தளவே இயங்கும்—திணமையற்ற திருவினையாடலாமென ஏற்பா. ஆயின் பூரணயோகத்தில் மருவிநின்றவன் இவற்றை, முற்றுப் பேற்றைச் சாதிக்கவுதவும் இடைவெளியெனவும், கடவுடசெயல்களுக்குரித்தான அரங்கமெனவும், மறைநதுநின்ற

ஆனமப்பொருள் தன்னைத்தான அறிவதற்கு அவகாச மளிக்கும் பிாதேசமெனவும் தெளிந்து ஆவததுடன் வரவேற்றுத் தழுவுகிறான் நீக்கமறத்தன்னில் கடவுளைக் காண்பதே உயிரின் முதற்காரியமெனப்பது உண்மையே. ஆயின் **ரட்சன்** வகுத்த வழிவகைகளும் வடிவ அமைப்புக்களும் அவனது இருப்பையே மறுக்குமாறு வெளிப்படையாகத் தோற்றினும், உண்மையில் அவற்றின் மறைவில் அவன் இலங்குகின்றனென்பதையும், இறுதியாக, அனைத்தையும் இயக்குவிக்கும் ஓர் அதித வஸ்துவின் **பேராற்றல்** இலங்குவதையும் முழுதும் கண்டறியவேண்டும் இவ்வாற்றல் கீழிறங்கியியங்கினால்மாததிரமே இவவுலகுமுயிரும தமமை மறைததுநிற்கும் ஆவரணங்களைத்தகர்த்துத் தம் வெளிப்பாட்டு வழிவகைகளிலும், தமமைப்புலப்படுத்தும் தன்மையிலும் கடவுளியலில் அமைந்திலங்கும் உரிமை வாய்க்கப்பெறும்—இவற்றின் உளஞ்ஞையான சத்துவத்தில் அத்தகைய இயல்பு ஏற்கெனவே மறைப்பொருளாய் அமைந்ததுள்ளதல்லவா !

அஃதங்ஙனமாகவே, **பூரணயோக** வழிபாட்டில் ஈடுபட்டவர்கள், மேல் விளக்கப்பட்ட இந்த முக்கியகருத்தை ஏற்றுகவேண்டும். ஆயின் அதை ஏற்பதில், அதைச்சாதிப்பதை எதிர்த்துநின்ற எண்ணற்ற இடையூறுகளைக் கருத்தில்கொள்வதோடு மாததிரமஸ்ஸாமல், என்னை பல வழிபாட்டு முறைகள் எந்த வலிந்த காரணம்கொண்டு இக்கருத்து நிறைவேறுதலும் இயலுமோவெனச் சங்கிதது மறுக்கின்றன என்பதை ஐயமற முழுதும் உணரவேண்டும்; அன்றியும் மண்ணுலக வாழ்வின் உண்மைப் பொருள் இக்கருத்தை நிறைவேற்றுத்தலே என்பதையும், இதன் பொருட்டுப் **பூரணயோக** வழிபாடு வன்மையாக ஆணையிடுகிறதென்பதையும் உணர்வது இன்றியமையாததாம். ஏனெனில், மண்ணுலக இயல்பில் நிகழும் வாழ்க்கைச் செயல்களைப்பற்றிக் கருதுமபோதுதான் முக்கியமான இடுக்கண எழுகிறது. இதை இசைவுபடுத்த இயலாமையே,

வேதாந்தசாஸ்திரங்கள், உலக இயக்கங்களினின்று விடுபட்டு நிற்பதை ஞானசாதன மாகக்கமாகப் பெரிதும் போற்றி மாறு செய்தது, சமய வழிபாட்டில் ஊக்கங்கொண்டவா களையும், இந்த அநித்தியமான சரீரத்தில் பிறவி யெடுப்ப தெனும் வியாதியினின்றுவிடுபட்டுச் சேயலமயிலுள்ள ஒரு சொர்க்க பதவியையோ மெளன அமைதிகொண்ட நிரு வாண நிலையையோ நாடுமாறு செய்தது அழியக்கூடிய இந்த உடலுக்குரிய பறபல குறைபாடுகளுக்கும், சூழ்நது நின்ற அஞ்ஞான வஞ்ச வலைகளுக்கும் மத்தியில் இருந்த போதிலும், கேவலஞானத்தைத் தேடும் சாதகன் அவ வழிபாடு ஏனைய வழிபாடுகளைவிட எளிதெனவும் சிக்கல்க ளற்றதாகவும் கருதுகின்றான் துன்பங்களும் தொல்லை களும் இடாப்பாடுகளும் நிரம்பியிருப்பினும் கலப்பற்ற தெளரிய அன்பு (கேவலபகதி) நீலவானில் தடையற்றுலா வும் புள்ளினம்போல் ஓங்கிவிளங்கலாம் எனெனில், அறிவு அன்பு என்பவைகளின் உளவியல்பு எப்போதும் பரிசுத்த மானதே ஆயின் அவை, உயிராற்றல்களின் ஐயத்துக் கிடமான இயக்கங்களில் தலையிட்டு, அவற்றின் ஆழமற்ற புறவாழ்க்கையின் பண்பற்ற செயல்களிலும் பிடிவாதங் கொண்ட புனமையான விருப்பங்களிலும் ஈர்க்கப்படும போது, கலப்புற்றுத்தடுமாறி, சீர்கெட்டு இழிகின்றன. எனவே, அறிவு அன்பு வாழ்க்கை என்றும் இவ்வாற்றல்களில் வாழ்க்கையைப்பற்றி—வாழ்க்கைத்துறையில் ஏதோ வொரு பிரதானமான அம்சத்தில் எழும் தீவிர இச்சையைப் பற்றியாயினுமசரி—கருதும்போதுதான், அதன் உளவியல் பிலேயே ஏதோ மாசம் சாபக்கேடான இழிவும் அமைந திருப்பதுபோல் காணப்படுகிறது இதனால் தொடாபு ஏற்படு மாயின், அதன் மடமைக்குணங்களில் மூழ்கி அதன் பறபல அழககாறுகளிற் சிக்குண்டு, தேவதைகளுமே தமது தன்மையை இழந்தது இழிகின்றனா ; அதன் எண்ணற்ற திய வழிகளில் ஈர்க்கப்பெற்று, பயங்கரமான அசுர-ராககத் திருத்தியங்களில் தாழ்மடாடுபடுவதைத் தடுக்க இயலாதவ

ராகின்றனா அதன அடிப்படை, மங்கிய அஞ்ஞான ஜடத்ததுவமாகும்; எனவே அனைத்தும், உடற் சம்பந்தமான தேவைகளிலும் விருப்பங்களிலும் பிணைக்கப்பட்ட அறபமான மனத்தைப் பற்றுக்கோடாக்கக்கொண்டு, இழிந்த இச்சைகளும் உணர்ச்சிகளும் பயனற்ற செயல்களும் ஆசைகளும் அலுவல்களும் கவலைகளும் இன்பதுன்பங்களும் ஒரே வகையில் மீண்டும் மீண்டும் பொருளற்றுப் புலப்படுதல், எனும் இன்னோரன்னவைகளிலசிறைப்படுகின்றன—இவை, உதித்த இடத்திலேயே சுழன்றுகொண்டிருக்கும்; இவை எக்காரணம்கொண்டு எதைக்கருதி எழுகின்றனவென்பதைச் சிறிதும் அறியாத அஞ்ஞானத்தின் சுவடு அவற்றின் முகத்தில் பதிந்திருப்பதைக் காணலாம். இவை சாப்பு கொண்ட தாமச இயல்புவாய்ந்த இந்தப் பௌதிகமனத்திற்கு, இங்குக்காணும் இழிவான குட்டித்தெய்வங்களே சாலுவதாகும், இதர மேம்பட்டதெய்வங்கள் உண்டென்பதையே அது கருத்தில் ஏற்பதில்லை அது விரும்புவதெல்லாம், ஓர் உயர்ந்த இன்பவாழ்க்கை, ஒருவகைக்கட்டுப்பாடு, மகிழ்ச்சி இவையேயன்றி, உயர்வுபடுத்தும் எத்தகைய அததியாதம் சுதந்தரத்தையும்ன்று. வாழ்க்கைத்தத்துவத்தின் அஸ்திவாரத்தனமை இங்ஙனமாக, அதன் மத்திய பாகத்தில், வாழ்க்கைக்குற்றையில் ஈடுபட மிகவும் உறுதி கொண்ட ஓர் இச்சை, மிகுந்த உற்சாகத்துடன் தொன்றுவந்தக்காண்கிறோம் ஆயின இது, எந்தெந்த அம்சங்கள் வாழ்க்கையை வருத்தித் தாறுமாறுக்கித் துன்பவெள்ளத்தில் ஆழ்த்துமோ அவற்றிலேயே களிகொண்டு கண்மூடிக் கூத்தாடும் மூக்கமான ஒருபெரும் பேய்போன்றது இது, பகடான வேஷங்களிலும் பண்ணற்ற பாகங்களிலும் பாதகமான ஆபத்தாக்களிலும், நன்மைதிமைகள் இன்பதுன்பங்கள் இருள் ஒளிகள் வெறிகொண்ட விமரிதமும் வெந்தழல் வேதனையும் ஆகிய இவையெல்லாம் கலந்தது மாறி மாறித்தோன்றும் விசித்திரக் கூத்துக்களிலும் விடாப் பற்றுடன் விருப்பங்கொண்டு ஆரவாரமசெய்யும் ஒரு மனித

வடிவத்திலோ அசுரவடிவத்திலோ இயங்கும் இது, இவ்விபரீதப் போகக்குக்களில் மோகங்கொண்டு மேனமேலும் அவற்றையே நாடும் ; அவற்றால் துன்புறுத்தப்படாக்கூடாது லிடநேரினும் அவற்றையே ஏற்கும்—வேறெவ்வகையிலும் இனபம்பெற விருமபாது , உத்கிருஷ்டமானவை எவை தோன்றினும் அவற்றை வெறுத்தது எதிராகும் ; பலவகைத் துன்பங்களிலும் தீய கிளாச்சிகளிலும் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதி னின்று அதை மீட்டு, ஒளியும் இனபமுமளித்தது வாழ்க்கை யைத் தூயமைப்படுத்தக்கருதி ஏதாவதொரு திவ்வியசக்தி முனவருமாயின, கருஞ்சினங்கொண்டு அதை வெட்டி வீழ்த்தி மிதித்ததுவைக்கும் இவை இங்ஙனமாக, இச்சை யின் வெளிப்பாட்டை மறறோ தனமையில் வாழ்க்கை வகையிற்காண்கிறோம் இது, இலட்சிய வாழ்க்கையைக் கருத் தில்கொண்ட மனம் வாழ்க்கையிலிருந்து பிழிந்தெடுத்தது அளிக்கமுயலும் ஏகதேசமான அழகு, ஒற்றுமை, விளக்கம், சீரிய ஒழுக்கம் எனப்பவற்றில் மோகங்கொண்டு அவற்றைச் சோபடுத்தி நெறிப்படுத்தும் ; தன் கோட்பாடுகளையேபின்பற்ற விருமபும் ; ஆயின் இது பிராணமய இயல்பின் ஒரு மிகச் சிறு பகுதியினின்றே எழும் விருப்பமாகையின் அதனுடைய உக்கிரமான, அன்றி மங்கிய மந்தமானவையான அணுகக் நடப்பினங்கள் அதை எளிதில் வீழ்த்தித்தள்ளும். இந்த மனத்தை அதிகரித்த ஓர் உயாநிலையிலிருந்து ஒருசமயம் அதற்கு அழைப்புண்டாயின அதை எளிதில் ஏற்காது ; இவ்வழைப்பு, மங்கலான நம் பிராணமய இயல்புகிரக்க வியலுமாறு, தன் உயாதனமைகளைத் தாழ்மைப்படுத்திக் கொள்ளுமாயின ஒருகால அதற்குச் செவியாகும் ஆயின் அவ்வழைப்புகருத்தில்கொண்டபயன் அவலமாமன்றோ ! சமயங்கள் இதற்கைய இழிதனமையைக் கையாளுவதைப் பொதுவாகக் காண்கிறோம்.

வாழ்க்கையில் ஈடுபட விருப்பங்கொண்ட உயிராற்றல்களின் விசித்திர இயக்கங்கள் இவையாம் சாதகன, தன்னிலும் தன்னைச் சூழ்ந்த யாவற்றினுள்ளும் இவ்வாற்றல்கள்

இயங்கும் இவ்வெல்லாவகைகளையும் தனது சாதனை நிகழ்ச்சியின்கண் உணரலாகிறான். உணர்வே, அவற்றின் இறுகிய பிடிப்புக்களினின்று தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள இடையருது போராட வேண்டியிருக்கிறது. போராடி, தன் மீதும் தன்னைச்சூழ்ந்த உலகின் அனைவாமீதும் இதுவரை நிரங்குசமாக ஆதிக்கமசெலுத்திவந்த அவற்றை அவற்றின் இருப்பரண்களினின்று அப்புறப்படுத்தவேண்டியிருக்கிறது. ஆயின் இது மிகமிகக் கடினமென்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில், அவற்றின் பிடிப்பு மிக வலிந்தது, அவற்றை வெல்லவும் இயலுமோவெனத்தோன்றும் எத்தகைய அறநெறி ஆற்றல் கொண்டும் வன்மையான சமய ஒழுக்கங் கொண்டும் புத்தியின் கூரிய விளக்கங்கொண்டும் அவற்றின் சீர்கேடுகளைத்திருத்த முயன்றாலும் இறுதியில் தம் இயலபின் வகிரமான வடிவத்தையே மீட்டுமபோய் அடையும். மனித இயற்கையைத்திருத்துவதென்பது, நாய வாலே நீட்டிநிமித்தநிலைக்க முயல்வதுபோலாம் என வழங்கும் நிறதைமொழியை நிரூபித்தவாறாகும் அந்தக் கொந்தளிக்கும் உயிராற்றலின் வீரியமும் கடும் பிடிப்பும், அதன் பிழைகளின், அதன் தீவிர வேட்கைகளின், எல்லையற்ற சாக்ஸமும், சிறிதும் தளராது விடாப்பிடியாக உட்புகும் தந்திரமும், சொக்கவாயிலவரையிலும்கூடத் தொடர்ந்து தாக்கும் அதன் வேகமும், இடாப்பாடுகளை இயற்றித்தீராத தொலைபுரியும் திறமையும் கற்பனைக் கடங்கா. எனவே, சாதுக்களும் யோகிகளும் திடப்பயிற்சியி னாலபெற்ற ஆதமவெற்றியும் பந்தம்கன்ற தூயமை தாமும் அதன் சூழ்ச்சிக்கும் கொடுமைக்கும் முன்றிறகவியலுமோ வெனவும் ஐயமெழும் அதன் உதரத்திலேயே ஊறிநின்ற இந்த ஊழல்களை யெல்லாம் செம்மைப்படுத்தமுனையும் உறுதியின் முயற்சிகளையாவும் வீணையாமெனத்தோன்றும். எல்லையற்ற இக்கஷ்டங்களையெல்லாம் கருதுங்கால, வாழ்க கைத்துறையிலிருந்து விலகிஓடிச் சொக்கானந்த பதத்தை நாடுவதோ மெளனானந்தத்தில் முழுதும் லயித்துவிடுவதோ

உசிதமெனச் சாற்றிவந்தகொள்கை, தனிச் சிறப்படைகிறது. அடையவே, மூடம்மா பந்தங்களினின்றும், விகாரமான இழிந்த வெறிகளினின்றும் மண்ணிலக வாழ்க்கையளிக் கும் அறபமான சுகபோக சித்தங்களினின்றும்விவி, பிறவித் துன்பத்தினின்று விடுபட்டு நிற்கும் வழியைப்படுத்தவேண்டுமென இவ்வியாதிகளுக்கெல்லாம் ஒரே நிவாரணம் என்று பறை சாற்றிவந்த சித்ததாந்தம் மீட்டும் தலைதூக்கி நிலைக்கிறது.

அஃதங்ஙனமாக ; பல்வகையிலும் அலட்டுறும் இந்தப் பிராணமய இயற்கை மாறுதலடைதற்கு உபாயம்—அது துன்பங்களுக்குப் பரிகாரம்—ஒன்று இருந்தேயாதல் வேண்டும் ; ஆயின் பிராண இயக்கம் வழிதப்பிச்சென்ற தற்குக் காரணமும் அதை நோவழியிற்புகுத்ததும் உபாயமும் அதன் அஸ்திவாரத்திலேயே, அதன் மூலத்திலுள்ளதிலேயே, கண்டு தெளியவேண்டும் ஏனெனில் இந்தப் பிராணன எனபதும் திருவருள் ஆற்றல்களில் ஒன்றும். அது நமக்குப் புலப்படாமல்கை ஒளியற்றும் சீர்கெடாயுமிருப் பினும், ஏதோ தீய ஊழவினையால் தற்செயலாயத்தோன்றி யதோ, அன்றி, பாபம் நிரம்பிய அசுர உணர்ச்சியினால் உண்டானதோ அல்ல பிராணனை உயவிகுதும் வித்துப் பிராணனுக்குள்ளேயே அமைந்துள்ளது நமமை ஊக்கித் தொழிற்படுத்தும் ஆற்றல்பிராணனிலிருந்துதான் உண்டாக வேண்டும் நமமை உயவிகுதும் ஒருவகை ஒளி ஞானத்தில் அமைந்திருப்பதும் நமமை எட்டேற்றி ஒருவகை மாறுதல் லடையச்செய்யும் சக்தி அன்பில் அமைந்திருப்பதும் உண்மையே ஆயின், தப்புவழியிறச்செல்லும் மணித லுயற் கையைப் பரிபூரணமாகத் தூயமைப்படுத்தித் திவ்விய உயி ராற்றல் வடிவமாக அது இலங்குமாறு செய்கிறபொருட்டு, பிராணனின் அருமதியைப்பெற்று அதன் நடுப்பாகத்தி லிருந்து விடுவிக் கப்பட்ட ஒரு கிரியாசக்தியைக் கருவியாக உதவிகொண்டால் மாததிரமே இந்த ஞானமும் அன்பும் பயனளிக்கும் ஆற்றலாக விளங்கும். வேளவிடாடிவடமாக ஆற்றும் செயல்களை அவற்றின் தன்மைகளுக்கேற்றவாறு

பாகுபாடுசெய்து பிரித்துவிட்டால் மாததிரம நமக்கெழும் கஷ்டத்தை நிவர்த்திசெய்தவாறாகாது ஞானம் பகதி அன்பு வடிவங்களான காமங்களில் மாததிரம ரூபமே,— பிரபலமான கருதங்குகள், சகதி சம்பாதித்தல், பொரு ளீட்டல், சேமித்தல், திறமையைப் புலப்படுத்தி வினியோகித் தல், பொருத்தல், வெற்றி, ஆதிக்கம் இனனேரனன வற்றின் சம்பந்தமான காமங்களை விலக்கி நிற்போமாயின, வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியை உதறித்தளவியவாறாகும். இவை, அவா அகந்தைகளின் இயல்பைச்சாராதவையாகக் காணப்படுவதனால், பிணக்கும் சச்சரவும் ஒழுங்கின்மும் தலைநிரித்தாரும் அரங்காகத்தோற்றுதல் இயல்பே. ஆயின் உற்றுநோக்கின் இவ்வாறு பாகுபாடுசெய்தல் எனபது உண்மையில் இயலாத காரியம், அனை ஒருகால செய்ய முயலலோமாயின், வேள்வியாற்றல் எனபதன் முக்கிய கருத்து தவறியதாகும், எப்படியெனில், அது, **பிரபஞ்ச மகாசக்தியின்** முழுத்தன்மையான ஆற்றல்களிலிருந்து நமமை வேறுபடுத்தி, உலகனைத்தையும் தழுவி இயங்கும் **இயற்கையின்** ஒரு முக்கியமான பகுதியை—எந்த ஆற்றல்கள் உலகில் சிநுஷ்டிகளை இயற்றுவதற்கு அவசியமானகருவியோ அவ்வாற்றல்களைக்கொண்ட அந்தப் பகுதியைப்—பாழ்க்கியதாகும் **பிராணசக்தி** இன்றியமையாத ஒரு மத்தியஸ்தனாகும் அதனுதவியைக்கொண்டுதான், **இயற்கை** இவ்வுலகின்களை தன் காரியங்களைச் சாதித்துக்கொள்கின்றது **மனமானது**, ஸ்தூலமான ஓர் அங்க அமைப்பின் உதவியின்றி, தன் உட்புறக்கற்பனை வடிவங்களின் அழகிலேயே புதைந்து கிடக்காமலிருக்கவேண்டுமாயின் இந்தப் பிராணசக்தியின் உதவியை நாடியாகவேண்டும் ஆனமா, நான் வியக்நப்படுத்த இயலும் யாவற்றிற்கும் ஒருவெளிப்படையான வடிவத்தையும் ஆற்றலையும் அளித்து, பௌதிகப் பிண்டத்தில் இறங்கித்தன்னைச் சம்பூரணமாகப் புலப்படுத்தவேண்டுமாயின் பிராணசக்தியின் உதவியின்றி இயலாது. பிராணன், மத்தியஸ்தனாயுதவும் தனது ஆற்றலை

ஆனமாவின் இதர இயக்கங்களின் பொருட்டு உதவியாயளிக்க மறுக்குமாயினும், அன்றி அதன் உதவியை ஆனமா ஏற்கமறுத்தாலும், அவ்வியக்கங்கள் இங்கு அளிக்கக்கூடிய பயனை அளிக்க இயலாமல் செயலற்று ஒடுங்கித்தனிமையில் நிற்கும் ; அன்றி, வீரியமற்ற, ஜீவக்ளையற்ற, ஒருபொறபாவை போலவிளங்கும், அன்றி அவற்றினின்று யாதானும் ஒருபயன் விளையக்கூடுமாயினும் அது, நம் செயல்களின் ஏகதேசமான விளக்கமே யாகும், உள அநுபூதியாகமட்டில் அமையும், வெளி விஷயங்களில் பயன்படாது ; வாழ்க்கையைச் சிறிதளவு சோசெய்ய இயலுமேயன்றி அதன் தன்மையை உருமாற்றும் ஆற்றல் அவற்றில் காணப்படாது ஆயின், பண்படாதநிலையில் **பிராணன்** தன் ஆற்றல்களை ஆனமாவிடம் கொண்டு வருமாயின் முன்னினும் இழிந்தபயனே விளையும் ஏனெனில், அனபு ஞானம் எனப்பவற்றின் செயல்களின் திவ்வியத் தன்மையை ஒடுக்கி இழிவுபடுத்தும், அன்றி, தன் தாழ்ந்த சோகேடான இயக்கங்களுக்கு அவற்றை உடந்தையாக்கிக் கொள்ளும். சிருஷ்டி செய்யும் ஆற்றலோடுகூடிய அததி யாதம் அநுபூதி சம்பூரணமாக இலங்கவேண்டுமாயின் உயிராற்றலைப் பயன்படுத்திக்கொள்வது இன்றியமையாதது. ஆயின் இவ்வாற்றல் முழுதும் பண்படைந்தது உயானோக்கங் கொண்டு சுதந்திரமாய் இயங்கும் தன்மையில் மாற்றிற்கு வேண்டும். விலங்குத்தன்மையகலாத மருமயான சாதாரண மனிதனில் அமைந்த ஆற்றலாகவோ கொடிய அசுரத்தன்மை வாய்ந்த ஆற்றலாகவோ, அன்றி, தெய்வத் தன்மையும் மனிதத்தன்மையும் கலந்த ஆற்றலாகவோ இருப்பினும் பயலிலை உலக வாழ்க்கையை நெறுக்கும் துறவிகளும், அன்றி, சொக்காதி பதங்களை நாடித்தவம் புரிபவர்களும் பின்பற்றும் கோட்பாடுகள் எவ்வகையில் அமையினும் அமைக ; **பூரணயோக வழிபாடு**, வாழ்க்கைக்குச் சம்பந்தப்பட்ட இந்தக்கடினமான அம்சங்களைக் கருத்தில் ஏற்றேயாகவேண்டும். வாழ்க்கையின் புறச்செயல்

கலைப்பற்றிய பிரச்சினையை அது அசுடடைசெய்தல் ஒவ்வாது; அவற்றில் இயல்பாயமைந்த தெய்வத் தன்மையைக்கண்டு தெளிந்தது அதைக் **கடவுளன்பு ஞானம்** எனப்பவைகளோடு எக்காலும் இணைபிரியாதவாறு இறுகப்பிணைத்தல் வேண்டும்.

அற்றேல், **அன்பும் அறிவும்** நிரங்குசமாக நிரப்பயமாக இயங்கி உயிராற்றலைக் கைப்பற்றித்திருத்தி அமைக்கும் வல்லமை வாயக்கப்பெறும் வரையில் வாழ்க்கைச் செயல்களைக்குறித்து வாளாவிருப்பது நலமெனக்கருதுவது நம் பிரச்சினையைத் தீர்த்தவாறுகாது. ஏனெனில், **அன்பும் அறிவும்** மிக உயர்ந்தநிலை அடைந்தாலன்றி உயிராற்றலை அதன் இழிவுபாடுகளினின்று மீட்கும் வல்லமையைத் தடைப்படுத்தி முடமாகும் காமக்கரோதாதிகளின் திரிபு வுணாச்சிகளினின்று தப்புவிக்கமுடியாதென்பதை நாம் ஆறிவோம் எனினும் ஒரு வழியுண்டு : விஞ்ஞான இயல்பின் உச்சிகளை உணர்வு எய்தப்பெறுமாயின் இந்த இடையூறுகளெல்லாம் அகன்றுவிடும் உண்மையே, ஆயின் இங்கு எழும் முட்டுப்பாடு என்னெனின் . பண்பாடுபெறாத உயிராற்றலைத் தோன்றிசுமந்து விஞ்ஞான உச்சிகளை எய்துவதென்பது அசாததியமாம் , அதுவேபோல, யாதொன்றாலும் வெல்லமுடியாத, எளிதில் அசைக்கமுடியாத நிலைபரமாக விளங்கும் அத்தியாதம் விஞ்ஞான நிலைகளைச்சார்ந்த ஒளியைக் கீழிறக்க இயன்றாலன்றி வாழ்க்கைத்துறையில் இயங்க உறுதிக்கொண்ட உயிராற்றலின் தன்மையை ஆழமலமாகத்திருத்திப் பண்படுத்தவதென்பதும் அசாததியமாம். விஞ்ஞானவுணர்வு என்பது ஒரு பேரறிவு, ஆனந்தம், அன்பு, ஒற்றுமை இவைமட்டுமல்ல. அஃது, ஓர் இச்சாசக்தி வல்லமை வேகம் இவற்றின் வடிவமான ஒரு கதத்துவம் அது கீழிறங்குவதென்பது வெளிப்பாடான இவ்வுலக இயற்கையின்கண் அமைந்த இச்சை, வல்லமை, ஆற்றல்களாம் பகுதி அவ்வுணர்வை ஏற்றுத்தாங்குவதற்குற்ற வளாச்சியும் எல்லையற்ற பரிபக்குவமும் வாயக்கப்பெற்ற

லனறி நிகழாததாம் ஆயின, இச்சைவல்லமைவேகங்களினை தனமை உயிராற்றலின் உட்பொருளில் இயல்பாயமைந்துள்ளமை பற்றி அது கேவல அனபு அறிவுகளின் ஆதிக கததை ஒப்ப மறுக்கிறது ; மூலக்கமான சாகசச்செயல்களை முன்பின் யோசிக்காது கையாளப் பேருக்கங்கொள்கிறது ; தன சொந்த தைரியத்தையும் ஆவாததையும் கொண்டே இரண்டற்ற பரம்பொருளைத் தேடிக்கொண்ட அணிகின்றது.

பரம்பொருளின் தனமைகள் அனபும் மெய்யறிவும் மாததிரமல்ல, பேராற்றலும் அதன்கண் அமைந்துள்ளது. மனம் அறிவின்பொருட்டு உழல்கிறது, இதயம் அன்பின் பொருட்டு எங்கி அலைகிறது ; அதுவேபோல உயிராற்றல் சக்தி யின்பொருட்டும் அது அளிக்கும் அதிகாரத்தின்பொருட்டும் தயங்கித் தடுமாறித் தளளாடி முனைந்து முன்னேறு கிறது. சமயப்பற்றும் அறநெறிப்பற்றும் கொடைலாகக், தீமையையும் இழிவையும் உணடுபண்ணும் தனமை சக்தி யில் இயல்பாயமைந்திருக்கிறதென அலாத ஏற்பதும் நாடுவ தும் தவறென நிந்திக்கின்றனா அக்கருத்து பெரும பாலும் உண்மையென வெளிப்படையாகத் தோற்றினும், மதியீனமான துரமிமானமே அந்நிந்தையின் உட்காரண மாம் அன்பும் அறிவும் எவ்வாறு இழிவுபடுத்தப்பட்டுத் தீயவழியில் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றனவோ, சக்தியும் அவ்வாறே பயன்படுத்தப்படுகின்றதெய்லாமல், உண்கா யில் சக்தி எனப்பது தெய்வத்தன்மை வாய்ந்ததென்பதையும் கடவுட்காரியங்களின்பொருட்டு இங்கு இப்படி இருக்கிற தென்பதையும் கருத்தில் வைக்கவேண்டும் **சங்கற்பம் சாமர்த்தியம்** எனப்பவற்றைக்கொண்டு உலகங்களை நடத்திச் செலுத்தும் பேராற்றலே **சக்தி** எனப்பது இவ்வாற்றல், அனபு வடிவமாகவோ அறிவு வடிவமாகவோ உயிராவடிவ மாகவோ உடலவடிவமாகவோ வெளிப்படலாம். எவ்வாறு வி லாயினும் அது, எப்போதும் மெய்யறிவினினறே தெய்வறிய தென்பதையும் திவ்வியகுணம் பொருந்தியதென்பதையும் உணரவேண்டும் ; மனிதனாலோ விலங்கினாலோ அசானாலோ,

அறியாததன்மையில் அதை உபயோகிக்கும் வகையை யகற்றி அகண்டநித்தயவஸ்துவுடன் ஒருமித்துநின்ற உள ஞ்ணாலினால் உந்தப்பட்டு, உயாதன்மையில் அது இயங்கும் வகையை மேற்கொள்ளவேண்டும்—இவ்வுயாதன்மை அவ இயற்கைக்குணமே யாயினும் நமமறிவுக்கு மிக அசாதாரணமெனத் தோற்றுவது வியப்பில்லை—வாழ்க்கைச் செயல்களை விலக்கிக் கேவல உள்அநுபூதி வாயக்கப்பெறுவதோடு பூரணயோகம் திருபதியடையாது—வாழ்க்கைத் திறத்தை மாற்றியபொருட்டே அது உள்அநுபூதியில் ஈடுபடுகிறது ஈடுபட்டு, ஆற்றவறுடன் தொடர்புடையதது, திருவருள் வழிகாட்டுதலை ஆதாரமாகக்கொண்ட ஓர் யோக சக்தியின் இயக்கத்திற்கு ஓர் அங்கமாகப் பிராணசக்தியைத் தொழிற்படுத்திவருது.

வாழ்க்கையில் ஆரவங்கொண்ட பிராணசக்தி அஞ்ஞானச் சூழலில் தானே செய்யப்படுண்ட காரியங்களின் பொருட்டு, பொய்மனமாய்ான ஒருவகை அவாவுயிரைச் சிறுஷ்டிசெய்துஅருட்சடா வடிவமான உண்மைஉள்ளுயிரின் ஸ்தானத்தை ஆக்கிரமிப்புச் செய்வதனால், வாழ்க்கை விருத்திகளை அததியாத்மவகையில் இயங்குமாறுசெய்ய முனைவதில் எல்லையற்ற கஷ்டங்கள் நமக்கு எழுகின்றன. நற்காலம் நம் ஜீவனஅமைந்திருக்கும் நிலைமையில் உலகில நாமபுரியும் செயல்கள் அனைத்தும், அல்லது, பெரும் பாலும் இந்த அவாவுயிரால் தூண்டப்பெற்றுச் சீரழிக்கப் பட்டவையே,அன்றி அவொறு காணப்படுகின்றன. அறநெறி வழிபாட்டையோஅன்றிச் சமயவழிபாட்டையோ ஆதாரமாகக் கொண்ட செயல்களும், லோகாஹாராகம் லோகோபகாரம் ஆகிய பரித்தியாகம் துன்னாலமறுப்பு எனும் வேஷங்களில் விளைங்கும் செயல்களும் இந்த அவாவுயிரின் நுண்ணிய இழைகளால் அடிமுதல் நுனிவரை ஊடுருவிப்பாயப் பெற்றவையே. இந்த அவாவுயிர் என்பது அகந்தை உயிரின் ஒரு பகுதி, பிரிவுபடுதலுமே இதன் தன்மை, பிரிவுபடுத்தி மமகாரத்தைமூட்டுவதே அதன் உணர்ச்சிகளின் இயல்பு.

இது தனது விருத்தியின் பொருட்டு, அதிகாரத்தின் பொருட்டு, போகத்தின் பொருட்டு, ஆட்சியின் பொருட்டு, வரையற்ற ஆதிபத்தியத்தின் பொருட்டு, வெளிப்படையாகவோ பகட்டான வேஷங்களிலோ தனனை முன்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டேயிருக்கும் தீய தன்மையான இந்த உழறசியை, இசைக்கேடடை, இழிவுபாட்டை வாழ்கலையிலிருந்து அகற்றவேண்டுமாயின், உண்மை உயிரை—சைத்திய புருஷனை—முன்னுக்கழைத்து, அகந்தையாவாவுயிராகளைத் தகாததொழித்தலவேண்டும் ஆயின் இதனைக்ருத்து, வாழ்க்கையை நிரப்பந்தததுக்காளாககி, தனக்கியல்பான நடை முறையை அநுசரித்துத் தனது நிறைவேற்றத்தை நாடுவதைத் தடுப்பதென்பதல்ல ஏனெனில், இந்த அவாவுயிரினமற்றவில, உள்ளான உண்மையான பிராணமய உயிரிலுங்குகிறது ; இதை நசித்தல்தவறு. இதற்கு முதலாமையிடமளித்து, கடவுள்தன்மையின் ஆற்றலாக அதன் உண்மை இயல்பில் தொழிலபுரியுமாறு அதை விடுவிக்க வேண்டும் பிராணசக்தியின் உத்தேசங்கள் கடவுள்தன்மையில் நிறைவேற வேண்டுமாயின் நமது அத்தியந்த உளஞாயிரின வழிகாட்டுக்குப் பணிந்தொழுகுமாறு இந்த நம் பிராணமய உயிரை முன்னரிவது இன்றியமையாத நிபந்தனையாகும். அவ்வுத்தேசங்களின் உளவடிவம் பரிபோலவே யிருப்பினும் அவற்றின் உட்கருத்தும் அவை வெளிஉலகில் நிறைவேறும் தன்மையும் முழு நம் மாறுபட்டிருக்கும் தெய்வத் தன்மையில் செயல்புரியும் உயிராற்றல் என்பதும், வளாசகியின்பொருட்டு ஓயாநிலை ஓர் இச்சா சக்தியே—வளாசசி என்பது, உண்மையான திவ்விய ஜீவனாக, கேந்திர ஆனமாவாக, காந்தரஸையும் எந்த அழிவற்றபுருஷன் அகந்தை பணிபுடைந்து வெளியேறினாலமாததிரம் வெளித்தோன்றுவானோ அந்தப்புருஷனாக வளம்பெறுதல், என்றுணாக. மற்றும் அப்பிராணமய உயிரி, ‘தான்’ எனப்பதை வலியுறுத்தும் ஓர் ஆற்றலாகும். அதுவலியுறுத்தும் ‘தான்’ எனப்பது நம்முள்ளையும்கட்பின்,

தோன்றிமறையும் அறபமான வெளி உயிரையல்ல. எனவே, வாழ்க்கையின் உண்மைப்பொருள் இஃதாம் : **வளம்பெறுதல்**, அஃதாவது மனப்பிராணதேகங்களில் ஆனமா தனனை வனமைப்படுத்தி, தனது இருப்பை வலியுறுத்தி, இயற்கையினகண் வளம்பெற்று வருதல் ; **உடைமை**, அஃதாவது, எந்த இறைவன சகல வஸ்துக்களிலும் குடிக்கொண்டுள்ளானோ அவ்விறைவனுக்கு உடைமைப்பொருளாதல், அதுவேயன்றி, அகந்தையின் அவாவுணர்ச்சியினால் பொருள்களில் ஆசைக்கொண்டு அவற்றை உடைமையாக்கிக்கொள்வதல்ல , **இன்பநுகாச்சி**, அஃதாவது, உலகனைத்தும் ஊடுருவிநின்ற திருவருள் ஆனந்தத்தை நுகாதல், **பொருதல்**, **வெல்லல்**, **ஆதிபத்தியம்**,—எனின், மருளாற்றல்களை வெற்றிகரமாக முறியடித்து உள்ளும் வெளியும் இயற்கையை வயப்படுத்தி அததியாதம் சுயராஜ ஜ்யைததை நிலைநாட்டி அன்பாலும் அறிவாலும் **திருவருள்** உரன வலிக்கொண்டு மருண்மையின் அரசாட்சிகளைத்தையும அடக்கி ஆளுதல்—என்றவாறும்.

எனவே, இந்த நோக்கங்களைக் கருத்தில்கொண்டே கடவுள்தன்மையில் வாழ்க்கைச்செயல்களை இயங்கச்செய்து அவற்றின் தன்மையைப் படிப்படியாக மாறுதலடையச் செய்யவேண்டும் , அதன்பொருட்டான நிபந்தனைகளும் விளக்கப்படன இதுவே முன்குறிப்பிட்ட வேளவியாற்றலின் மூவகைகளில் மூன்றாவது பகுதியாம். தாக்க யுகதிகளால் காரணகாரணங்களை விளக்கிநிற்பது நம் யோகத்தின் கருத்தல்ல, வாழ்க்கையை விஞ்ஞானமயமாய் இலங்கச் செய்வது அதன் குறிக்கோள் ; வாழ்க்கையை அறநெறி ஒழுக்கத்தில் வலுப்படுத்துவது அதன் கொள்கையல்ல, ஞான சாமராஜஜ்யைததை அடையச்செய்வது அதன்முயற்சி. அடக்கியமான ஞானிவிஷயங்களையோ அநதக்கரணவிருத்திகளினப்போக்கையோ சீர்படுத்துவதில் நாம் ஈடுபடவில்லை ; வாழ்க்கையைப் புது அஸ்திவாரத்தின்மேல் அமைத்து அதில் உள்ளுறையாய்இலகும் திவ்வியாமசத்திததை

யில் அதன் செயல்களை இயங்குமாறு செய்வதே நம் நோக்கம் அவ்வாறு புத்தருவில் வாழ்க்கை அமைக்கப் பெற்றாலுமாதிரியே நம் மேற்புறத்தில் கரந்தில்கும் அருளாற்றல் நம்மை நேரிடையாக ஆட்கொண்டு தனது பிரத்தியட்சமான விளக்கமாக வாழ்க்கையின் செயல்களை உருமாறி இயங்கச்செய்ய இயலும்.—அந்த அழிவில்லாக கூத்தன் தற்போதுபோல விருப்பவடிவங்களில் வேஷத்தாரியாக நடிக்கும்நிலைமை நீங்கும் மேலாக இயங்கும் மனம் புத்திகளின் வகையை நீக்கி, அத்தியாத்மவகையில் இயங்கி உணர்வின் உட்பொருளை முடிதும் மாற்றி அமைத்தால் மாதிரியே, வாழ்க்கையின் தற்போதைய நிலை மாற்றத்த லடைந்து அதன் நுண்புற நிலையற்றவடிவம் நீங்கும்

அஃதங்ஙனமாக, வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சிகளை மேலாகக் கையாளுவதில் பயனிலலை, எனவே அதன் மூலத்தது வத்தையே மாற்றியமைக்கவேண்டும். அதன் நுண்பம் நிறைந்த மருட்சியை அகற்றி இயற்கையின் இன்னிசை இயக்கமாக அது இலங்குமாறுசெய்வதே பூரணயோக்கத்தில் நோக்கம். அடிப்படையான இந்த முழுமாற்றம் நியற்றிப் புத்தியிர் அளிப்பதன்பொருட்டு இன்றியமையாத ரிபந்தனைகள் மூன்றும் ஆயின் இவற்றின் தனித்தனி இயக்கம் பூரண பயனை அளிக்காது. அவற்றின் மூலகை ஆற்றலும் ஒருங்குகூடிச்செயல்பரிவதனால் வாழ்க்கைநிலை ஊக்கப் பெறும் கருதிய முழுமாறுதல் ஸ்ரீயமின்றி வாயக்கப் பெறும் எவ்வாறெனின் : முதன்மையாக, வாழ்க்கையின் தற்போதைய அமைப்பு அவாவடிவமான இயக்கமாகும்; அது தனது உழற்சிக்கு ஆதாரமாக ஓர் அபா உயிரைச் சமைத்துள்ளது. இவ்வவாடியிர் வாழ்க்கையின் பிரவாதத் தன்மையினைத்தையும் தன்பால் ராதது, தனது அலட்டுறும் தன்மையையும் மங்கிய மருட்சியின் வேதனையையும் உழைப்பில் வெற்றிபெற வருத்தத்தையும் அவற்றுள் புகுத்துகிறது ஆயின், அருள்வாழ்க்கை நிகழ்தற்கு, அவர் வென்பது அறவேஅகற்றப்பெற்று அதற்குமாறாக, தூயமை

வாய்நத நிலையான கருத்தாற்றல் இயங்கவேண்டும் ; கடுவெதனைக்குட்பட்ட அவாவுயிர நசுக்கப்பெற்று அதனிடத்தில், நமமில் தற்போது ஒளிந்துறையும் உண்மையான பிராணமய உயிரின் அமைதியும் வன்மையும் மகிழ்ச்சியும் வெளித்தோன்றவேண்டும். அடுத்ததாக, வாழ்க்கை தற்போது அமைந்துள்ள நிலைமையில், ஓரளவு உயிராற்றலின் வேகத்தினாலும், ஓரளவு அறிவற்ற உயிராத் தூண்டுதல்களுக்கு உடனடியாகவோ பணியாளனாகவோ இயங்குவதும் அறப்படுத்திக்கொண்ட வழிகாட்டியும் உபநேசகனுமாக ஒரு சிறிய அளவு இயங்குவதுமான சஞ்சல மனத்தினாலும் செலுத்தப்பட்டுவருவதைக்காண்கின்றோம். ஆயின, திவ்வியவாழ்வு நடத்தற்பொருட்டு, மனஇயக்கமும் உயிருணர்ச்சியும் கேவலம் கருவியாகமட்டும் அமைந்து அவற்றின் ஸ்தானத்தில் அத்தியந்த அநதராதமா வெளித்தோன்றி, மாரக்கத்துக்கு நாயகனாய் அமைந்து நமமை வழிகாட்டிச் செலுத்துவது அருளாற்றலே என்பதற்கு அறிகுறியாய விளங்கவேண்டும் இறுதியாக : ஒற்றுமையற்று இயங்குவதையே இயல்பாகக்கொண்ட அகநதையின் திருப்தியின்பொருட்டு வாழ்க்கை முனைந்திருப்பதைக் காண்கின்றோம் இந்த அகநதையை அப்பற்றப்படுகின்ற அதனிடத்தில் உண்மையான அத்தியாத்ம ஜீவன், கேந்திர புருஷன், அமாவேண்டும் ; மண்ணுலகவாழ்க்கையில் இறைவனது நிறைவேற்றத்தைச் சாதித்தற்பொருட்டு உயிரினத்தையுமே திருப்பல்வேண்டும் ; அது தன்னுள்ள விழிப்புற்ற திருவருள் ஆற்றலை உணர்ந்து அதன் கருத்தை அடேற்றுவிகும கருவியாகப் பணிந்தொழுகவேண்டும். மாறுதல் இயற்ற உதவுமபொருட்டு, மேலே விளக்கிய மூலகை உள்ளியக்கங்களில் முதலாவது, அதாவது அகநதையை அகற்றி அவாவுயிரை அழித்துப்பற்றற்றுக கருமங்கள் புரிதல், என்பதைப்பற்றிப் பண்டைக்காலமுதல் பரிசுசயமாக யாவரும் அறிந்ததே. காரணம், யோகாப்பியாசத்தினமிக முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றாக அது எப்பொழுதும்

கருதப்பட்டுவந்ததாதலினாலேயேயாம் இந்தக் கோட்பாடு தெள்ளத்தெளிவாகக் கீதையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளதை நாம் அறிவோம். யாதொரு பலனையும் விரும்பாது காமங்கள் புரிய வேண்டுமெனவும், அவாவென்பதை அறவே அகற்றிப் பூணமான சமத்துவ திருஷ்டிவாயக்கப் பெறுவதே ஞானவானுடைய சகஜ தாமதமெனவும் கீதை அருளியது. அவா அகன்றதென்பதற்கு ஐயமற்ற அறிகுறி, உண்மையானஅத்தியாதம சமதிருஷ்டிவாயக்கப் பெறுவதே எனபது கீதையில் காணப்படுவது. அதன் விளக்கம் . சகல வஸ்துகளிடத்தும் சமநோக்கம், இன்ப துன்பங்கள் சுகதுக்கங்கள் வெற்றிதோல்விகள் இவற்றால் சிறிதும் சலிக்காத சமசித்தம், உயாநதவன-தாழ்நதவன, நண்பன-பகைவன, தூயவன-தீயவன, இவர்களெல்லோர் மாட்டும சம்பாவம், ஆகிய இக்குணங்கள் பொருந்தி, சகல ஜீவராசிகளும் ஒரே பொருளின் பறபல வடிவங்களான வெளிப்பாடாமெனவும், சகலவஸ்துக்களும்—உருவெடுத்த உத்தமனின் எண்ணற்ற சேஷ்டா விலாசங்களேயாம், அன்றி, மாற்றருவில் மந்தமாகப் பரிணாமம் பெற்றுவரும் பரமனது தோற்றவிகாரங்களேயாம் எனவும் உணர்வதே சம்பூரணமான அத்தியாதம சமதிருஷ்டியென்பதாம். நாம் சாதிக்கப்பூண்டது கேவல மனச்சாந்தியல்ல, ஒதுங்கி நிற்பதல்ல, பற்றற்றதன்மையல்ல, முந்திய சேஷ்டைகளை யடக்கிய அசைவற்ற அமைதியல்ல, எந்தவிதமான இயக்கத்தையும் அநுமதிப்பதோ நிராகரிப்பதோ உசிதமல்ல வெனக்கருதும் மனப்பான்மையைப்போஷிக்கும் ஸ்தூல உணர்வின் செயலற்ற தன்மையையும் நாம் விரும்பவில்லை. இவையெல்லாம் ஞான வாழ்க்கைக்கு முக்கியமான நிபந்தனைகளெனக் கருதப்படுவதையும் சிலசமயம் நாம் பார்த்திருக்கிறோம் ஆயின நாம் சாதிக்நாடுவது, யாதொன்றும் அசைக்கமுடியாத் பதாந்த வியாபகமான சாராதமக் நிலைமையாகும்—இயற்கையின் ஒளிவில் இலங்கும் சாட்சி புருஷன் எவ்வாறோ அவ்வாறே. முங்கு உலகில் காண்ப

தெல்லாம, அரைகுறையாக முறைப்படுத்தப்பட, தெளிவும குழப்பமும் கலந்த ஆற்றல்களின் நிலையற்ற அமைப்பு வகையேயாம் ஆயின, பின்னிருந்து விசாலமான ஒரு சாந்தியும் மௌனமும் அவ்வாற்றல்களைத் தாங்கிநிற்பதை நாம் உணரக்கூடும் இந்தச்சாந்தி, மௌனம், எனபது செயலற்ற தன்மையல்ல—ஒரு பேரமைதி, சக்தியினமையல்ல—பிரபஞ்சத்தின் சலனங்களையெல்லாம் தாங்கும் திறமைகொண்டதிண்மையாக ஊன்றி நிலைத்துச் சாவததையும சாதிக்கும் சக்திபிண்டமாம். மறைவில் இலகும் இந்தச் சக்தி இந்தச் சான்றித்தியம் சகல வஸ்துகளின் கண்ணும் நடுநிலைமையாய்நதது, அதன்கண் அடங்கி நின்ற ஆற்றலை எந்தக் காரியத்தைச் சாதிக்கும்பொருடும் விடுவிகலாம் ஆயின, எந்தக்காரியத்தைத் தோந்தெடுப்ப தென்பது * சாட்சியானமாவின் விருப்பத்தை யொட்டிய தன்று காரியங்களின் தன்மையைக்காட்டிலும், அவற்றின் வெளிப்படையான வடிவங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் காட்டிலும் ஓர் உத்கிருஷ்டமான உண்மை இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அஃது எல்லாக் காரியங்களுக்கும் அப்பால் நின்றது உடனடியாக நிகழ்வேண்டிய காரியத்தின் பொருட்டு அது, மனம் உயிர் உடல்களில் ஏதோ ஒன்றன் வடிவத்தில் இயங்கினும், மனத்தைக்காட்டிலும் உயிரைக் காட்டிலும், உடலைக்காட்டிலும் எவ்வளவோ சிரேஷ்டமானது அவர் எனபது இறந்து, உணர்வின் இந்த விசாலமான அமைதியும் சமதிருஷ்டியும் எங்கும் வியாபித்திலகும்போது நம் உண்மையான பிராணமயபுருஷன் திரை நீங்கித்தனது இயல்பிலேயே பொருந்திய அமைதியுடனும் அளவற்ற ஆற்றலுடனும் நம்முன் நிற்கிறது பிராணமயபுருஷன் எனபது பிராணனின்வாயிலாய்க் கடவுள் தன்னை முன்னுக்கிறவதாம். அது, வல்லமையும் ஒளியும் பலவகையாற்றல்களும் நிரம்பப்பெற்றதாயினும் நிச்சலமான தன்மையுடன் கடவுள் ஆணைக்குப் பணிந்தொழுகும். இக்காரணம்பற்றியே அது, எத்தனையான காரியத்தையும்

அருஞ்செயலையும் மிகமிக உயர்ந்த விரிந்த வீரச்செயலையும் நிறைவேற்றும் திறமைவாய்ந்தது விளங்குகிறது உயிராற்றலும், அடைதிறப்பு போராடிப் பலதிக்குக்காலும் அலைந்துழலும் ஆற்றலாக இதுவரையியங்கியதுபோல இனியியங்க மறுத்துத் தனது உண்மையியல்பை வெளிப்படுத்தும் அமைதியும் ஆற்றலும் ஆனந்தமழ்மநிரம்பிப் பிரகாசுக்கும் ஒரு சிறந்த கடவுட்சக்தியாகத் தன்னைப்புலப்படுத்துகிறது ; உலகனைதையும் சுருட்டித் தன்னுடைய விரிந்த சிறகு களில் சமநது செல்லும் திறமைவாய்ந்த தேவதூதன் போல, வாழ்க்கையெனும் விரிந்த மான்வெளியில் மேலி யுலவுகிறது

இவ்வாறாயினும், இதற்கைய விசாலமான சக்தி வாய்ந்த சமதிருஷ்டியமையப்பெறுவதோடுமட்டில் நாம் திருபதியடைவதற்குமேல் தெய்விக வாழ்க்கை நிபந்தனாகக் கருவியாய்ந்தவும் உரிமையைமட்டில் அது நமக்களித்ததே யன்றி நாமே காரியங்களைத்தொடங்கி நிருஷ்டிக்கும் பொறுப்பையளிக்கவில்லை இந்நிலையி டுநான், விருதிலே வாய்ந்த சைத்திய புருஷனின் ஆடையிடு தரிப்படுகின்றது. இது, சம்பூரண நிருவாகசக்தியையோ நிறைவான இயங்குந தன்மையையோ நமக்களிப்பதில்லையென்பது உண்மையே - அது அனை தொழிலுமல்ல ஆயினும், அறியாமையிலிருந்து நாம் கடவுளறிவுக்கு மாறிகொண்டிருக்கும் நிலைமையி னாகண், உள்வெளி வாழ்க்கைகளையும் இயக்கங்களையும் பாடிப்படியாக முன்னேற்றுகிறதென்றிய உபாயங்களைக்காட்டிவருகிறது - அது, ஒளிரொரு கண்மூம் செயமுறையையும் நோமையாப்பாத்தையையும் தெரிவித்துக் கொண்டேயிருக்கும் , அன்றியும், தெய்வீகத்தன்மையில் மாறிநின்ற உயிராற்றலின் பிரவாதத் தன்மையை எல்லையற்ற வீரியத்துடன் இயங்குமாறு தொடங்குகிறது ஆடைவிடாது நடத்திச்செல்லுதலும் ஆற்றல் எந்த ஒரு பரிபூரணமான ஞானநிலை சாதிக்கப்பெற்றாலன்றித்தேவானுதோ அந்த நிலையை எய்தறபொருட்டு வழிகாட்டும படிக்கை அறிவித்துக்

கொண்டேயிருக்கும் அது லீசம் ஒளி, இயற்கையின் ஏனைய எந்தெந்தப்பகுதிகளா தமமில்மைந்த குருடூசகதிகளிலிட மேலான ஒரு வழிகாட்டியின் உதவியற்று வழியறியாது தடுமாறி அஞ்ஞானச்சுழல்களில் அலைந்துழன்றுநத னவோ அவற்றையும் பிரகாசப்படுத்தும் அது, நினைப புககளின், செயல்களைத் தூண்டும் பறபல உணாச்சிகளின், உளளியலபையறியும் திறமையை மனத்துக்களிக்கும் தப்பு வழியிறசெல்லும், அனறிச்செலுத்தப்படும இயக்கங்களின் —அஃதேபோல உயாந்த நோக்கத்தால் செலுத்தப்படும இயக்கங்களின்—உளளியல்பைத் தெளிவாக உணரும் சகதியை உயிருக்களிக்கும் எனவே, இந்தச் சைத்திய புருஷன், இவவுளளுயிர், தான் இயங்குமவகைகொண்டு நம் தடுமாற்றங்களுக்குக் காரணங்களைப்புலப்படுத்தி, அவை மீண்டும் எழாவண்ணம் எச்சரிக்கைசெய்து நம் செயல்களை நோவழியிறசெலுத்தவும் நம்மை நோமையானபாதையிற புகுத்தவும் திருத்தமானதூண்டல் உணாச்சிகளை நமக்கு உணடுபண்ணவும் உதவக்கூடிய ஒரு நியமவகையையளிக் கும. இந்நியமவகை ஒரு கடுமையான அமைப்புக்கொண்ட தல்ல, காலதேசங்களுக்குற்றவாறு நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் வகையேயாம் அநுபவத்தைக்கொண்டும் உளளுணாவின் பிரேரணையைக்கொண்டும் நோந்தெடுக்கும் ஓர் உளளுறையான அருள்வாககை அது ஒக்கும் எனலாம் அதன் இயக்கத்தினால் மேலும் விளைவது 'மேனமேலும் வளம் பெற்று விளங்கநிற்கும் உயர்தனமையான ஒளியைச் சாநிக்க உறுதிபூண்ட ஒரு புதுவகை நிலைபாம், ஆனமாவில் ஓர் இயற்கையுணாச்சி, பொருள்களின் உண்மையான சாரத்தையும் இயங்குமவகையையும் உட்கருத்தையும் அறிய வல்லதும் உளளுயிரின் நுண்ணியஉணாச்சி ஊடுருவிப்பாய்ப் பெற்றதமான ஒரு தெளிவு, ஆகிய இவைதோன்றி ஞானவடிவமான ஒரு திருஷ்டிக்கும், உடம்பந்தத் தாலும் உட்பாவையாலும் இரண்டற்ற அநுபவத்தி னாலுமே ஏற்படக்கூடிய ஓர் அறிவுக்கும் நம்மை அண்மைப்

படுத்தி, கேவலபுத்தியின் விவேகத்தினால் உண்டாகும் வெளிப்படையான ஆவத்தையும் உயிராற்றலின் ஆதாரமான பற்றுதல்களையும் அப்புறப்படுத்தத் தொடங்கும். வாழ்க்கைச் செயல்கள் நோமையானவகையில் அமையும், குழப்பங்களினின்று விடுபடும், மனம், தானே வகுத்த சட்டதிட்டங்களினாலோ அன்றி, கற்பிதமாகவோ சமத்தப் பட்ட ஒழுங்கு முறையையும், அவாவின் பொறுப்பற்ற நியம வகையையும் ஏற்கமறுத்து ஆனமாவின் உள்ளான நுண்ணறிவின் ஆணைக்குப் பணிந்தொழுகி, **பரம் பொருளின்** தீரக்கமான மாகக்கங்களில் இயங்கப்புகும். இவையெல்லா வற்றிற்குமேலாக, வாழ்க்கைச் செயல்களைத்தரும் **அழி விலாப் பரம்பொருளுக்கு** ஆற்றும் அபப்பணமாமாறு “வேளவி விதி” எனும் நியமத்தை நமமீது சமத்துவத்தே சைத்தியருஷனின் சீரிய செயலாகும். இதன் விளைவு : வாழ்க்கையெனப்பதன்கருத்தே, எல்லா வாழ்க்கைகளுக்கும் அப்பால் இலகும் **பொருளின்** அருளை அழைப்பதாகும்; வாழ்க்கையின் சின்னஞ்சிறு இயக்கமும் இறையுணர்ச்சி வாய்ந்தது, விரிந்துவிளங்கும். உள்நிலையில் சமதிருஷ்டி விரிவுற்று—அதேயளவில்—உயாந்த ஓர் ஆணைக்குப் பணிந்தொழுகும்பானமை உண்மையான பிராணபுருஷனில் வளம்பெற்று, நம் சுபாவத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் உள்ளான கூவல் வலுக்கும்போது, எதன்பொருட்டு இக் கூவல் எழுகின்றதோ அது, தன்னைப் புலப்படுத்தத் தலைபட்டு ஜீவனையும் அதன் ஆற்றல்களையும் கைப்பற்றிக் கீழிறங்கி, தனது விரிந்த நோக்கத்தின் சீரிய இயல்பையும் படைந்த தன்மையையும் அவற்றுள் நிரப்பித் தனது நெருங்கிய உறவை அவற்றின்கண் நிலைநாட்டும் பலரில், அன்றிப் பெருமபாலாரில் சமதிருஷ்டி இன்னம் வாய்க்கப் பெறுது, தெளிவான உள் ஆவமும் வழிகாட்டுதலும் தோன்றாமலிருக்கும்போதுமே, ஏராளமான வெளி அஞ்ஞானச் சூழலில் நுனப்புற்று மறைந்துநின்ற சைத்தியாம சத்தின் அறைகூவலும், அறிவின் பொருட்டு நாட்டங்

கொள்ளலும், தியானத்தில் முனைந்து நிறறலும், உள்ளத் தாவமும்,—மடமை நிறைந்ததேனும்—கபடமற்ற மன உறுதியின தீவிரமும்தோன்றி **அருளியற்கையை** மூடிநின்ற மருளஇயற்கையின அடைப்பைத் தகாதது **அருள்வெள்ளத்தின்** அணைக்கடடைத் திறந்துவிடும் திவவியபுருஷன ஒரு சிறிது தனீனத்தோற்றுவிக்கலாகும், அன்றி, எல்லையற்ற **பொருளின்** ஒளியும் ஆற்றலும் களிப்பும அன்பும் ஓரளவுபுலப்படலாகும் இவற்றின் வெளிப்பாடு நிலைக்காமல் மின்னலபோலதோன்றி மறையக்கூடும், அறபாயுள் கொண்ட காந்தியாகவிளங்கி விரைவில் உளருக்கிழுத்துக் கொண்டு, சபாவம் பக்குவப்படுமவரையில் காததிருக்கலாகும், திருமபத்திருமப நிகழலாகும், வளம்பெற்று நிலைத்தும் நிற்கலாம் நிலைக்கவே, ஓர் இயக்கம் விரிவாய்ப் பரவித்தெளிந்த ஊகத்துடன் தொழிலுபரியத்தலைப்படும். இது, சிலசமயங்களில் தீவிரமாய் இயங்கலாம், அன்றி மங்கி மந்தகதியில் இயங்கலாம். இடையிடையே ஓர் **அருட் சக்தி**, முன்னிலையில்தோன்றி நடத்தி வழி காட்டுகிறது, கட்டாயப்படுத்தியோ நற்போதனையளித்தோ நோமையான அறிவுடன் இயங்குமாறு செய்கிறது. சிலசமயங்களில் அது, தான அளித்துவந்த உதவியைப்பின்வாங்கி அனைத்தையும் அதன்தன் திறமைக்கே விட்டுவிடுவதுபோல தோன்றும், நமமில் எந்தெந்த அமிசங்கள் அறியாமை வாயந்தவையோ விளக்கமற்றவையோ நெறிகுலைந்தவையோ பண்பற்றுக கீழ்த்தன்மையானவையோ அவற்றின் முழுக்குறைகளையும் வெளிப்படுத்தி அவற்றைக் கையாண்டு, அவற்றின் இழி இயல்புகளைக் குறைத்துச் சீர்படுத்தி, அவற்றால் விளையக்கூடிய விபத்துக்களை அவை தாமே அழிகுமாறே அன்றி முழுதுமமாற்றுமாறே, அன்றி, திருத்தமுறுவதற்குத் தகுதியற்ற பயனற்றவையெனக்கருதி வெளியேற்றுமாறே வறப்புறுத்தும். இவையனைத்தும் எளிதாகவும் ஒருசீராகவும் நிகழ்ப்பெறுவனவல்ல பகலும்—இரவும், ஒளியும்—இருளும், ஆகக்

அமைதிகளும்—போடும் புடசிகளும், அருளுண்ணாவு விரிந்த
 லும் சோதலும், ஆசையின் சிகாங்களும் நிராசையின்
 அடிகாணு ஆழங்களும், கூடலின் களிப்பும உடலெண்ணெயும்,
 தகாக்கும தாக்குதல்களுந் நெருக்கும் மூலக்
 களுந் அசகறுதலும் எதிர்ப்புகளுந் ஆணைமையு யுடிக
 கும அசுர சக்திகளின் பரிமாசபும. அன்றி, தேவர்கள்
 தேவதூதர்களின் உதவியும் ஆறுதலும் கூட்டுறவும் ஆவிய
 இன்னோரன்னவை மாறி மாறித் தோன்றும் மிகுந்து
 பெருகிவரும் அருள், கீழிறங்கித் தனது ஆட்சையையும்
 அனைத்தையும் ஆவரிக்கும் தனது சான்றித்தியத்தையும்
 நிலைநாட்டுதற்கு உரித்தானவகையில் இயல்பு மாறுபெற்ற
 ஜீவனாக நமமைக்காணும்பொருடறி வாழ்க்கையெனும்
 கடலைக்கடைந்து அமுதத்தையும் விஷத்தையும் வேறுபடுத்தி
 வெளிப்படுத்தும் ஒரு மகத்தான நீண்டகாலப் புரட்சியியக்கம்
 உலகில் பலவந்தமாகப் புருத்தாப்படுகிறது சமயநூலுடி
 யும் உளனாயிரின் ஒளியும் உறுதிப்பாடும் வாயத்து நமமி
 நிலைபெற்றிருப்பினும் இந்நக நிகழ்ச்சிமுறையைத் தவிர்க்க
 முடியாது ; ஆயின் அதன் பிரயாசங்களை எளிதாக்கி அது
 அளிக்கக்கூடிய பயனைவிளைப்படுத்த உதவும், அதில் எழும்
 அபாயங்களை அகற்றவியலும், உள்ளான ஓர் அமைதி
 யும் மகிழ்ச்சியும் வலிந்த நமமிக்கையும் உறுதியும்
 தோன்றி நிலையூன்றி இந்நக உருமாறும் இயக்கத்தில் எழும்
 எல்லாவகை இடையூறுகளையும் சோதனைகளையும் தவிர
 வின்றித் தாங்கி நிற்கும் மேனமேனும் வளநத்துவரும்
 அருட்சக்தி, மாறுதல் அடையப்பெறுவதை முழுமனத்
 துடனானாக இணங்கிய நமகபாவத்தினை இப்படிப்பாணமை
 யைத் தகுந்த வகையில் பயன்படுத்தி, எதிர்ப் தியானம்
 ஆற்றல்களின் வேகத்தைத் தணிந்து விண்ணில் அழைந்து
 அப்பற்றப்படுத்தும். இந்நகக் கருமயானப் பெருமா ஈடசியியக்கம்
 நிகழ்ந்துவரும்காலம் முழுவதும், ஐயமற்ற விரிகாட்டுத
 லும் தவற்றை பாதுகாப்பும் இருந்துகொண்டு யிருக்கும்
 சிவசமயம் இவை நோடுகமாக உதவிபுரியும், சிவசமயம்

மறைமுகமாக உதவிபுரிந்துவரும். இந்த அருமபெரும முயற்சியின இறுதிககண எந்த ஆற்றல் உதவியாய நிற்குமோ அந்த ஆற்றலே அதன தொடக்கத்திலும் இடை நிலைமைகளிலும் உதவி புரிந்துவந்ததைக் காண்போம். எவ்வாறெனின், இடைவிடாது ஆதரித்துப் பாதுகாத்துவரும் **திருவருளை—பாரசுகதி அன்னை** செயல்புரிதலை—சாதகன எப்போதும் உணர்ந்து வருவான் ; நிகழ்வதனைத்தும் அவனது இணையற்ற நன்மைக்கேயென்றறிவான் , அபி விருத்தியில் ஐயமுருன் ; வெற்றிவினைந்தே தீருமென அவனுக்குத் தெரியும். எந்த நிலைமையில் ஆயினும்—சாமானிய நிலைமையில் ஆயினுமசரி, உயர் குணங்கள் வாய்க்கப்பெற்ற நிலைமையில் ஆயினுமசரி — நிகழ்முறை ஒன்றே, தவிர்க்கமுடியாதமுறை அது. அஃதாவது இங்கு உலகிலகாணுமயாவும், உத்கிருஷ்டமான ஞானசக்திகளுக்கு உயர்த்தப்பட்டு ஒரு தெய்வீகமான உத்தேசத்தை நிறைவேற்றும் பரமார்த்தமான இயக்கத்திற்குக் கருவியாக விளங்குமாறு செய்யுமவரை, முழுச் சபாவத்தையும், வாழ்க்கை முழுவதையுமே — உள வெளி வாழ்க்கை இரண்டையுமே—கைப்பற்றி மேலிருந்து நெருக்கிக்கொண்டிருக்கும் **அருள் வாழ்க்கையின்** ஆற்றலுக்கு உட்படுத்தி, அதன் எல்லாச்சக்திகளையும் பிரவர்த்தனங்களையும் வெளித் தோற்றுவித்துநிருவகித்து, அவற்றின் தன்மையைமுழுதும் மாற்றியமைக்கவேண்டுமென்பதாம்

அஃதங்ஙனமாக நமமைப்பற்றி நாமறிந்ததெல்லாம் —தற்காலம் நமக்கமைந்துள்ள சேதனவாழ்க்கையைப் பற்றிமாததிரமே யென்பதும், அவ்வமைப்பு ஓரறிகுறியளவே யென்பதும், அதன் இயக்கங்களெல்லாம் மேல்வாரியான தன்மையனவென்பதும், ஏராளமாகப்படாந்து மறைவில் இயங்கும் வாழ்க்கையின் மாறிகொண்டேயிருக்கும் வெளிப்படையானவிளைவே இவையென்பதும்ஆம் எனும் உண்மை இந்நிகழ்ச்சி முறையின் தொடக்கத்திலேயே விளங்கிவிடுகிறது. நமது வெளித்திருஷ்டியில்

காணப்படும இந்த நம ஜீவனுமதன செயல்களும், ஏதோ உளளான ஓனறை வெளிப்படுத்தமுனையும் தொடர்ச்சியான தோற்றவகைகளையாமன்றி வேறல்ல ஆயின, ஜீவன எதைவெளிப்படுத்த முனைகின்றதோ அதுபுறம்பில் அகப்படாது, வெளியேஇயங்கும் இந்தஜீவனைவிட நம உண்மைச் சொரூபம் எத்துணையோ விசாலமானது; நமமைச் சூழ்நதிருக்கும் உலகில நாமாடுபடுத்தும் இந்த வெளிஜீவனே நாமஎன்று பிராந்தியடைகின்றோம் முன்னிலையில் இயங்கும் இந்த வெளிஜீவன, மனக்கறப்பனைகளின்—உயிர இயக்கங்களின்—உடற்சேஷடைகளின்—ஒரு தாறுமாறான கலவைக்கூட்டாம். இதன் பற்பல அங்கங்களின், அமைப்புக்கைகளின், இயல்பை எத்துணைத் திறமையாக எவ்வளவு நுட்பமாகப் பரிசீலிக்க முயன்றாலும் அதன் முழுஇரகசியத்தை அறியமுடிவதில்லை. நமமுள மறைவாயுள்ள பதாந்த பிரதேசங்களினபின்னிலும், அடியிலும், உயாவிலும் தேடிச்செல்லவோமாயின அதையறிய வியலும். மேற்பரப்பில் எவ்வளவு சாமாத்தியத்துடனும் கூர்மையான புத்தியுடனும் அதை ஆராய்ந்து பரிசீலித்த போதிலும் அதைப்பற்றிய உண்மைவிளக்கம் உண்டாகாது. எவ்வளவு தோர்ச்சியுடன் அதைக் கையாள முயன்றாலும் நம வாழ்க்கையையும் அதன் நோக்கங்களையும் செயல்களையும் பூரணமாக அடக்கியாளும் திறமை வாய்க்கப்பெறுது. இந்தத் திறமையற்றிருப்பதே, புத்தியைக்கொண்டும் அறவொழக்கத்தைக்கொண்டும்—எவ்வகையான புறச்செயலைக் கொண்டுமே—மானவ இனத்தின் ஜீவிதத்தை ஒழுங்குபடுத்தி உயவித்து யாதொரு குற்றங்குறையுமின்றி விளங்குமாறு செய்ய இயலாமலிருப்பதற்குக் காரணமாம். ஏனெனில், மட்டற்ற மருட்சிநிறைந்த நம பௌதிக சேதனத்தின் கீழ்நிலையில் ஓர் அவசேதனஜீவன குடிகொண்டிருக்கிறது அடிப்படையாதார மண்ணின் மறைவிலிருந்து முனைதளிராததெழுவதுபோல, அந்த அவசேதன ஜீவனில் பற்பல விசித்திரமான வித்துக்கள் வெளிக்கிளம்பி

நமது மேலமட்டத்தில் முளைத்துநிற்கும். இதற்குக் காரணம் நமக்கு விளங்குவதில்லை. நம் பழையவாசனைகளை நீடிக்கச் செய்து, நம் வருங்கால வாழ்க்கையினமீதும் தம் செல்வாக்கைச் செலுத்தக்கூடிய புதியபுதிய விதைகளை நாழும் இதன்கண் இடைவிடாது ஊன்றிகொண்டேவருகின்றோம். இந்த அவசேதனஜீவன, ஒளியற்று மந்தநடை வாய்நது பகுத்தறிவை எட்டாமல்—மனம்போன போக்காக—அன்றி எல்லையற்றவிபரீதப்போக்காகவியங்கும்தன்மைவாய்நதது; ஆயினும் இம்மண்ணில்க வாழ்வைச் சார்ந்தவரையில் ஏராளமான வீரியத்துடன் தொழில்புரிவது. இந்த அவசேதன ஜீவனேயன்றி, நம் மனத்துக்கும் உயிருக்கும் உடல்உணர்வுக்கும் பின்னிலையில், படாந்த ஒரு பிரச்சனன சேதனம் அமைந்துள்ளது. இஃதன்றியும், உளமனம் உட்பிராணன அதிசூகும் உளஉடல் என்று சொல்லப் படுவனவும் இருக்கின்றன அததியந்த ஆழத்தில் இலகும் ஓர் உட்பொருள் இவற்றைத் தாங்கிநிற்கிறது; இவற்றை எல்லாவற்றுடனும் இணைக்கும் ஆனமா இதுவே மறைந்துநின்ற இந்தப் பிரதேசங்களில் ஏற்கெனவே பல வியகதிகளிருக்கின்றன. இவை, நம் வெளிவாழ்க்கையை வளம்பெறச்செய்தற்குத் தேவையான உதவிப்பொருள்களையும், பிரேரணையாற்றல்களையும், சூண்டல் உணர்ச்சிகளையும் அளித்துவருகின்றன. எவ்வாறெனில் : நம் ஒவ்வொருவரிலும் ஒரு மத்தியஜீவன இருப்பதுமன்றி, தாழ்ந்த தன்மையில்இயங்குமஎண்ணற்ற ஜீவனகளுமிருக்கின்றன அவை, இந்த மத்தியஜீவனைச்சார்ந்த பல பிறப்புகளில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளின் வாசனைகளினாலோ, அன்றி, இந்தப் பௌதிக வெளிப்பிரபஞ்சத்தில் அந்த ஜீவன இப்பிறப்பில் புரிந்துவரும் செயல்களைப் போஷித்து வரும் இந்தப் பல உட்பூமிகளில் தன்னை வெளிப்படுத்தும் வகைகளினாலோ சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை. நம் வெளிப்பரப்பில் நம்மைச்சூழ்ந்த யாவற்றோடும் நமக்கு உண்டாம் தொடர்பெல்லாம், புறமனத்தின் ஒருவகை இயக்கத்தினால்

லும், இந்திரிய பரிசுத்தினாலும் மாததிரமே யாதலின, இவை, நமபொருட்டு நம உலகின சிறு பகுதியையே நமக்கும், நமமில்சிறிய பகுதியையே உலகுக்கும் அளிக்கவியலுமாய்கையின் நமக்குவிளையும் பயனும் சிறிதளவேயாம். மற்று, இந்த நம உட்பிரதேசங்களிலோவென்றால், நமக்கும் சிருஷ்டியிலுள்ள யாவற்றிற்குமிடையேயுள்ள வேலி மிகமெலிந்தது, எளிதில் தகாததகற்றக்கூடியது மனிதனும் உலகும் நிலைகொண்டிருப்பதற்கு எந்ததகுபதமான விசுவசகதிகள், மனசகதிகள், பிராணசகதிகள், சூககும் பௌதிகசகதிகள் காரணமோ அவை இயங்கும் வகைகளை அந்த உட்பிரதேசங்களில் புகுந்தவுடன் நேருக்குநேராக உணரலாம்; அவற்றால்விளையும் பயன்களைக்கொண்டு அநுமானம் செய்வதோடுமட்டுமல்ல தகுதி முறையில் பயிற்சிசெய்வோமாயின், நமமீதும் யாவற்றின் மீதும் வந்துவிழும் இந்த விசுவசகதிகளை உணராதோடு மட்டுமன்றி அவற்றைக்கைப்பற்றி மேனமேலும் வயப்படுத்தவும்முடியும், அன்றி அவை நமமிலும் பிறவற்றிலும் செயல்புரியும் வகையையும் அவற்றின் அங்க அமைப்புக்களையும்—அவற்றைத்தொழிற்படுத்தும்ஒவ்வொருபகுதியையும்—வனமையாக மாற்றியமைக்கவாயிலும் இயலும். இஃதிங்ஙனமாக; நம மனத்திற்குமேல் நிலையில் மற்றும சிரேஷ்டமான பராசேதனப்பிரதேசங்கள் விளங்குகின்றன. இங்குள்ள சகல் வஸ்துக்களையும் முதனமுதலாக ஒரு நியதிக்குள் உட்படுத்தும் பிரபாவங்களும் சகதிகளும சம்பந்தங்களும் அந்தப்பிரதேசங்களிலிருந்து குப்தமாகக்கீழிறங்குகின்றன. அவற்றின் முழு ஆற்றலுடன் இயங்க, மாறு இங்கு அவற்றையழைப்போமாயின், பருஉடலில் வாழ்க்கையமைந்துள்ள தனமையையும் அதன் நிருவாக முறையையும் அடியோடு மாற்றமுடியும். பூரணயோக முறைப்படி வழிபாடுசெய்து நமமைக கடவுளுக்குத்திறந்து கொடுப்பதன்பயனாக அருளாற்றல் நமமில் ஊடுருவிசெயல் புரியத்தலைப்பட்டு இந்தப் பலவகையான அறிவுகளையும், அநு

பூதிகளையும் நமக்குப் படிப்படியாகப் புலப்படுத்தி அதனால் விளையும் இலாபங்களை—நமமை முழுதும் இயற்கையையும் உருமாற்றும் இயக்கத்தில் சாதனங்களாகவும் படிமுறைகளாகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் இதுமுதலாக நம ஜீவிதம் மேற்பரப்பில் இதுவரை சுழன்று கொண்டிருக்கும் அலைத்திரளபோல இயங்கி வந்த வகையன்றி, வைய மெங்கும் வியாபித்து இயங்கும் வாழ்வில் முழுமுற்றும் ஊடுருவிநின்று நீக்கமற ஒன்றுபட்டே விளங்கும் நம உட்பொருள், நமதானமா, பாடாநதெங்கும் வியாபித்திலங்கும் ஓர் ஆனமப்பொருளுடன் உட்புறவொருமையைச் சாதிப்பதோடன்றி அதைக்கடந்த ஒன்றோடு தொடர்புவாயக்கப்பெறும், ஆயினும் உலகஇயக்கத்தில் அறிவை நீக்காததோடு அதன்மீது ஆதிக்கத்தையும் செலுத்திவரும்.

பிளவுபட்டுநின்ற நம ஜீவன இவ்வகையில் முழுமை வாய்க்கப்பெறுவதனால் நமயோகத்தை நடத்திச்செலுத்தும் **மகாசக்தி** தனது கருத்தை நிறைவேற்றத்தலைப்படும. ஏனெனில், விடுதலைப் புரணத்துவம் ஆதிக்கம் எல்பவை இந்த நம முழுமை வாய்க்கப்பெறுவதையே ஆதாரமாய்க் கொண்டு நிறுக்கின்றன; தனது சொந்த சலனத்தையே அடக்கியாலும் திறமையற்ற நம சிறையிர், மேலாக இயங்கும் இந்த மெலிந்த அலை தனைச்சூழ்ந்த விசாலமான வாழவை நோமைப்படுத்த இயலாதல்லவா? அகண்ட வஸ்துவின் ஆற்றலாம் **மகாசக்தி** நமமுள் இறங்கிச் செயல்புரிந்து, நமமில் தற்போதமைந்துள்ள அந்தக்கரண வலம்படிகளையுடைத்து ஒவ்வொரு அரணையும் தகாத்து நமமை விடுவித்து, புத்தமபுதியதும் மிகமிகமேலமையானவையுமான உட்பாாவைத் திறமைகளையும், கற்பனை யாற்றல்களையும் கிரகணசக்திகளையும் வாழ்க்கையிற் புதுபுது உன்னதமான நோக்கங்களைத் தூண்டும் ஆற்றல்களையும் இடைவிடாது நமமில் ஊற்றிக்கொண்டேயிருக்கும்; ஆனமாவையும் அதன் கருவிகளையும் விசாலமான தனமையில் இயங்குமாறு புத்தருக்களில் பெருக்கியமைக்கும்;

ஒவ்வோரா இழிவுபாடடையும் கண்டுபிடித்து அழிகுகும் பொருட்டு அதை நமமுன நிறுத்தும் ; உயாந்த பக்குவத்திற்கு வழிகாட்டும் ; பலபிறவிகளில் பலநூற்றாண்டுகளில் நிகழக்கூடிய செயல்களைச் சிறிதுகாலத்தில் நிகழவிக்கும். எனவே, புதுபிறவிகளும் புதுபிரதேசங்களும் புதுககாட்சிகளும் இடைவிடாது நமமில் தோற்றிக்கொண்டே யிருக்கும் விரிந்துபடாந்து செயல்புரிவதே அதன இயல்பு. உடற்சிறையில் ஒருங்கிநின்ற உணாவை அது விடுவிக்கும். விடுபட்ட இவவுணாவு நிஷ்டையிலும் ஆழும், நித்திரையிலும் மூழ்கும், அனறி விழிப்புடன் பல உலகங்களிலும் புகும், அனறி இவவுலகின் பலபிரதேசங்களிற்சென்று செயல் புரிந்துகொண்டுமிருக்கும், அனறி அபபிரதேசங்களில் வாயக்கபெற்ற அநுபூதிகளைச்சுமந்து, வந்தவழியே திரும்பும் அது பல திக்குக்களிலும் பரவிஇயங்கி உடலைத் தனது ஒரு சின்னஞ்சிறு பகுதியெனவே கருதும் ; கருதலே, எதற்குள் இதுவரை தான் அடங்கிநின்றதோ அதைத் தனக்குள் அடக்கத் தொடங்கும் ; உலகனைத்தும் வியாபித்த உணாவாயமாறி உலகுடன் சமவிஸ்தாரமாக விரிந்து விளங்கும் ; உலகில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஆற்றல்களை வெளியறிவாலும் உறவாலும் மட்டுமனறி உட்புறத்தில் நேராகக் காணத்தலைப்படும் ; அஹற்றின் நடைப்போக்கையறிந்து, செயல்வகைகளைப் பகுத்துணர்ந்து விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியாளன் பௌதிகசக்திகளைக் கையாளவதுபோல தெற்றெனவே கையாண்டு அவை நம் மனம் உடல் உயிரங்களில் தொழில்புரியுமவகையையும், விளைவிக்கும் முடிவுகளையும் ஏற்கினும் ஏற்கும் மறுக்கினும் மறுக்கும், அனறித் திருத்தும், மாற்றும், புத்தருவாக்கும் ; இயற்கையின் அறபவகையான செயல்திறமைகளை நீக்கி எண்ணற்ற புதுவகைத் திறமைகளையும் புதிய இயக்கவகைகளையும் அங்கு உண்டுபண்ணும். இப்போது நாம் வியாபகமனத்தின் ஆற்றல்கள் செயல்புரியுமவகையைக் காணத்தலைப்பட்டு அவை எவ்வாறு நமமில் நினைப்புகளை உண்டுபண்ணு

கின்றன என்பதை அறியலாகிளோம். அறியவே, நாம் பொருள்களைக் கருதும்வகையில் உள்ள மெய்மமையையும் பொய்மமையையும் வேறுபடுத்தி, அந்நினைப்புகள இயங்கு தற்குரிய பூமியை விசாலப்படுத்தி, அவற்றின் உட்கருத்தை விரிநது விளங்குமாறுசெய்து நம் சிந்தனைகளையும் செயல்களையும் அடக்கியானும் திறமைவாயக்கப் பெறுகின்றோம். பெறவே, நம்மைச்சூழ்ந்த உலகின்கண் **மனம்** செயலு புரியும் தன்மையை ஊக்கி ஒழுங்குபடுத்தும் திறம் நம்மில் உண்டாகிறது என்கும் வியாபித்தியங்கும் **உயிராற்றல்கள்** அலைபோல திரண்டு பெருகிக்கொண்டிருப்பதைப் பாரக் கின்றோம் நம் மனவெழுச்சிகள் புலனுணர்ச்சிகள் உள்ளக் கிளாச்சிகள் வேட்கைகள் என்கிருநது எந்த நியதிக்குட்பட்டு எழுகின்றன என்பதைக்கண்டறிநது, அவற்றை நம்இஷ்டம் போல ஏற்றோ மறுத்தோ புதுப்பித்தோ **பிராணசக்தி யின்** உன்னத பூமிகளுக்கு எழுகின்றோம் நம்மைத் திகைப் புறுத்தும் **பருப்பொருள்** எனும் புதிரைவிடுக்கும் திறவு கோலைக் கண்டறிநது, மனம் உயிரா உணர்வுகள் அத்துடன் ஒன்றுக்கொன்று பரிமாறிகொள்ளும்வகையைக் கூர்நது கவனிதது, தனிக்கருவியாக அது தொழில்புரியும் வகை யையும் மற்றவையுடன் கலநது தொழில் புரியும் வகையையும் மேனமேலும் உணர்கின்றோம். கடைமுடிவாக— அதன் இறுதி இரக்கியம்—கேவலம் இயங்காற்றலின் ஒரு வடிவம்மாதிரமல்லவென்றும், உள்ளொடுங்கித் தடைப் படடோ அன்றித் திணமையற்று நாடடப்பட்டு நிரப்பந திக்கப்பட்டோவுள்ள உணர்வின் ஒரு வடிவமே அது என்றும் தெளிவாக அறிகின்றோம் அறியவே, அதன் தடையடைப்புகளினின்று அதை விடுவிக் இயலுமென பதையும், உயர் ஆற்றல்களுக்கு நெகிழ்ந்தனுகொடுத்தது அவற்றையேற்று இயங்கும்பானமை அதன்கண் அமைந துள்ளதென்பதையும் உணர்கின்றோம். பாதிக்குமேல் கேவல ஜடம்போல இதுவரை இயங்கியவாறன்றி, **சித்தசக்தியின்** தன்விளக்கமாக, உணர்வுடன் உயிராத்திலங்கும் ஆற்றலாக

அது விளங்கக்கூடுமென்பதைக் காண்கிறோம். **பராசக்தியின் அருட்செயல்** நமமில் மேனமேலும்பெருகி வளருமபோது இவையாவும் கைகூடும், இவற்றிற்கு மேலாகவும் கைகூடும். பாதிக்குமேல ஜடத்தனமையில் இயங்கிவந்த நம் மங்கிய உணாவு, நிறைவான உணாவாகமாறும் இந்தக் கடினமான முயற்சியின்கண், எல்லையற்ற எதிர்ப்புகளுக்கு ராடு கொடுப்பதும், அருளை யேற்பதில் அவஸ்தைப்படுவதும் முன்னேறுவதும் கீழிழிவதும் மீண்டும் முன்னேறுவதுமான இதத்கைய கடும போராட்டங்கள் எழுவது இயலபே. ஆயினும், உணாவு மிகவும் தூயமைவாய்நது உணைத் தமான சீரிய உணமைநிலைகளுக்கு நெருங்கிச்செல்லுதல் இவற்றால் உண்டாம் நலவினைவாகும். இவ்வநுபூதிகளை யெல்லாம் எந்த அளவில் சாதிக்கப்பெறுகின்றோமென்பது, எந்த அளவில் சைத்தியாமசம் நமமில் விழிப்புறுகிறதென பதையும், **பராசக்தியின் அருடபொழிவை** எந்த அளவில் ஏறக் இயல்கின்றோமென்பதையும், அச்சகதிக்கு நாம் புரியும் சமாபபணத்தின் விரிவையும் சாராநது நிற்கும்

மேலவிளக்கிய யாவும், உளவாழ்க்கையை உயர்த்தற்கு அங்கமாய் அமைநது வெளிவாழ்க்கை சிறந்தது விளங்குமாறு செய்தற்கு உதவிகளாகும் எனப்பதைப்புலப்படுத்தும் ஒரு நிலையிலிருந்து மற்றொரு நிலையைச் சாரப்புகும் செயலைச் சாதித்தவாறாகவும் அமையும் வேளவி யேற்றம் அதன் பரமோன்னதமான சிகரங்களையெட்டி **திவ்விய விஞ்ஞான அறிவுநிலைக்குப்** பொருந்திய ஆற்றலையும் ஒளியையும் பேரினப்பதையும் கைவரப்பெற்ற திறமையுடன் வாழ்க்கையினமீது செயல்புரியும்போதே சம்பூரணமான உருமாற்றம் ஏற்படும். ஏனெனில் அந்நிலையில்தான், பிளவுபட்டுநின்று வாழ்க்கையின்கண்ணும் அதன் நிகழ்ச்சிகளின்கண்ணும் பல் குறைபாடுகளுடன் தம்மை வெளிப்படுத்திவந்த ஆற்றல்கள் அவற்றின் ஆதிவடிவமான ஒன்றிப்புக்கும் ஒற்றுமைக்கும் இரண்டற்ற உணமைக்கும் கலப்பற்ற நிச்சயமான முழுமைக்கும் உயர்த்தப்பெற்றுத் தம்

முழு உட்கருததையும் புலப்படுத்தும். அங்கு அநநிலையில் அறிவும் உரனும் ஒன்றுபட்டு விளங்கும் ; அன்பும் ஆற்றலும் ஒருமைப்பட்டு எகதாரையாகப் பெருகி இயங்கும் ; இங்கு நமமைத துன்புறுத்தி வேறுபட்டு இயங்கிவந்த தொந்தங்கள் ஒன்றுபட்டு இயங்கும் ; தாமம் எனபது அதன் பரமோதகிருஷ்டமான இயல்பை எய்தும் ; அதாம் மானது தன் தீய இயல்புகளைத்தெரிந்து தனக்குப்பினனிலையில் இலங்கிநின்ற தாமத்தினுட்புகும் ; பாப-புண்ணியங்கள் ஓர் அருள் தூயமையில்—அசைக்க முடியாத ஓர் உண்மையியக்கத்தில்—ஆழ்நது மறைநது உருவிழ்நது நிற்கும் ; தோன்றிமறையும் போலிஇன்பம்—உலகில் நாம் காணும் இன்பம்—அழிவற்ற ஐயமற்ற அததியாதம் மகிழ்ச்சியின் பெருக்காம் அருளானந்தத்தில் மூழ்கி மறையும் ; துன்பமானது, ஆனந்தத்தின் தீண்டல் தனக்குண்டென பந்தையறியவொட்டாமல் செய்தது அதையேறகும் திறமையற்ற இருண்ட இழிதன்மையான ஜடவுணாவின் வஞ்சகச் செயலேயாம் எனக் கண்டறிந்து தன்னை யழித்துக்கொள்ளும் இவ்வநுபூதிகள் எல்லாம் கேவல கற்பனையாகவோ, மயக்குறுத்தும் ஒரு மாமமாகவோ மனத்துக்குத் தோன்றும் ஆயின் இச்சிறுபுலில் ஒடுங்கிநின்ற ஜடமனத்தினின்று உணர்வு வெளியெழுநது, புத்தித்தத்துவத்தைக் கடந்து மேனமேலும் ஓங்கி இலங்கும் பரப்புகளில் அமைந்த சுதந்தரத்தையும் நிறைவையும் வாயக்கப்பெறும்போது இவையனைத்தும் பெறக்கூடியதேவெனத் தெற்றென விளங்கும். அவ்வாறாயினும், நம் சபாவத்தின் ஒழுக்கநியமம் விஞ்ஞான இயல்பில் இயங்கும்போதுதான் அவ்வநுபூதியின் முழு உண்மை நம்மில் இயற்கையாய்மையப் பெற்று விளங்கும்.

எனவே, மேலேவிளக்கிய இந்த ஏற்றத்தைச் சாதித்து, அங்கு அநந்த மிகமிக உயர்ந்த நிலைகளிலுள்ள ஆற்றல்களைக் கீழிறக்கி மண்ணுலக வாழ்வில் முழுச்சகதியுடன் இயங்கச் செய்யவியலுமென்பதைத் தெளிவாகக் காண்கின்றோ

மாதலின, வாழ்க்கையில் ஈடுபடுதல் அதை உயவித்தல் உருமாறிய மண்ணுலக இயற்கையில் நம் வாழ்க்கையை அருளவாழ்க்கையாக மாற்றுதல் எனும் கருத்துக்களை ஏறக இயன்றவர்களாகின்றோம்.

பூரணயோக வழிபாட்டைப்பற்றி இம்முறையிற் கருதி அதன் சாதனைவகையை இவ்வழிகளில் திட்டம்செய்து இந்தப் பலவகையான அததியாதம்ப பயிற்சி உபாயங்களை மேற்கொண்டு முன்னேற்றம் அடைவதில் ஈடுபடுவோமாயின் வாழ்க்கையின் சாமானிய இயக்கங்களைப்பற்றியும் நம் யோகசாதனையில் அவை என்ன இடம்படைத்திருக்கின்றன என்பதைப்பற்றியும் எழுமபிரச்சினைக்கு விடைகிடைத்து விடுகிறது.

அஃதங்ஙனமாக; துறவறம்பூண்டோ கேவலஞானத்தை நாடியோ காமங்களையும் வாழ்க்கைச் சம்பந்தத்தையும் முழுதிலும் விலக்குவதென்பதும், செயலற்று மென்மையான நிலையில் மூழ்கியிருத்தல் நன்றெனக்கருதும் எவ்வகைகளாகையும, உயிராற்றலையும் அதன் இயக்கங்களுமாய் அறுபப்தோ வெறுபப்தோவென்பதும், மண்ணுலக வெளிப்பாட்டைப் பழிப்பதோ வென்பதும் நம் யோகத்தில் இடம்பெறவில்லையென்பது மலையிலக்கு; அதற்குப் பொருந்தவே பொருந்தாது ஆயின் சாதனை நிகழ்ச்சியின்கண் சிலகாலம் தன்னில் ஓடுங்கிநிற்பதோ, உளநயிரில் ஆழ்ந்த மூழ்கிநிற்பதோ, ஒருவகை உளமாறுதலைச் சாதித்தற பொருட்டோ அன்றி எந்த ஓர் உள அநுபூதியைச் சாதித்தாரன்றி இன்னம் வகையாக வாழ்க்கையின்மீது செயல் புரிதல்கடின்மாமோ அன்றி இயலவேஇயலாதோ அதுவரையில் அஞ்ஞான வாழ்க்கையிலமைந்த அமளிகளினின்றும் குழப்பங்களினின்றும் தன்னைத் தனிப்படுத்தவுடோ உவரையாதல்கூடும். ஆயின் இவ்வாறுசெய்தல், இடையூடாக நிகழும் ஒரு காலப்பகுதி, ஒரு தாற்காலிக அவசியம், அன்றி தகுதிப் படுத்திக்கொள்ளும் ஓர் ஆத்தியாத்மிக உபாயமாகும்; அங்ஙனமன்றி இந்த யோகவழிபாட்டின்

நியதிமுறையுமன்று சித்தாந்தமும் அன்று.

ஒரு சமயக்கொள்கையையோ ஓர் அறநெறி ஒழுக கதையோ, அன்றி சோந்த இவ்விரண்டையுமோ அடிப்படையாகக்கொண்டு மானிடவாழ்க்கையின் தொழில்வகைகளைப் பாகுபாடுசெய்வதோ, பகதித்தொண்டுகளில், அன்றி, தாமத லோகோபகாரம் பூததையபோன்ற அறச்செயல்களில் மாத திரம் ஈடுபட்டுநிற்பதோ பூரணயோக்கத்தின் கருத்துக்கு முர்ணுனதாம். கேவலம் ஒரு மானசிக நியமத்தை அநுசரிப்பதோ அன்றி, புத்தியைக்கொண்டுமாததிரம் ஏற்பதோ மறுப்பதோ அதன் உத்தேசத்துக்கும் கோட்பாட்டு முறைக்கும் விலக்காகும் சருவத்தையும் ஒரு ஞான சிகரத்துக்குச் சமநதுசென்று ஓர் ஆதயாதமிகமான அஸ்திவாரத்தின் மேல் நிலைநிறுத்தவேண்டும். உள்ளான ஒரு மாறுதலை இடைவிடாது நிகழ்த்தி, உள்வாழ்க்கை வெளிவாழ்க்கையின்—எதோவொரு பகுதிமட்டுமன்றி—அனைத்தையுமே, பரிணாமமென்ற வற்புறுத்தலெவனும் இத்தகைய மாறுதலுக்கு உதவி புரியக்கூடிய யாவற்றையும், உட்பட இணங்கும் அனைத்தையும், ஏற்கவேண்டும் இருதப்பரிணாம இயக்கத்தை மேற்கொள்ளத் திறமையற்றவைகளையும், அன்றி அதற்குப்பணிய இணங்காதவைகளையும் மறுக்கவேண்டும். வஸ்துக்களின் எந்த வகையான வடிவத்தின்கண்ணும், வாழ்க்கையின் எந்தத் தனித்தனமையின்கண்ணும், எந்த உத்தேசத்தின்கண்ணும் எந்த இயக்கத்தின்கண்ணும் பற்றற்றிருத்தல்வேண்டும். அவசிய மேற்படின சகலத்தையும் குற்றநதுநிற்கச் சித்தமாயிருத்தல்வேண்டும். அருள் வாழ்க்கை நடத்தற்பொருட்டு எவைஎவை நுணைக்கருவிக்களாகப் பயன்படுமாறு இறைவனால் தோந்தெடுக்கப்படுகின்றனவோ அவற்றை ஏற்றேயாதல் வேண்டும் இங்ஙனம் ஏற்பதும் மறுப்பதும் மனத்தின் திரமானத்தை யொட்டிய தலை. வெளிப்படையாகவோ தந்திரமாகவோ விருப்பங்களை வெளிபடுத்தும் பிராணமயஇச்சையின் தூண்டுதலினால்; ஓர் அறநெறியின் கருத்தையொட்டியதலை; மற்று, உள்

ஞயிரின நெருக்கினாலும், யோகத்தை நடத்திச்செலுத்தும் திவ்விய வழிகாட்டியின் ஆணையை நிறைவேற்றும்பொறுப்பு பினாலும், சிரேஷ்டான்மாவின் திவ்வியதிருஷ்டியைப் பின்பற்றுவதிலினாலும், நம யோகத்தின் பதியாம் பரம்பொருளின் பிரகாசமான வழிகாட்டுக்கிணங்குவதனாலுமேயாதலவேண்டும். ஆனமா இயங்குமவகை மனையக்கத்தைப் போன்றதல்ல ; மானசிக நியமமோ மானசிக உணாவோ அதன் வகையைத் தீர்மானிக்கவியலாது—அதனவழிகாட்டியாகவும் இருக்கமுடியாது.

அவ்வாறேபோல, இத்தனமையான உணர்வுகள்—ஆத்மீகஉணர்வும் மனோமயஉணர்வும், அனறி ஆத்மீய உணர்வும் பிராணமய உணர்வும்—ஒன்றுசேர்ந்து அல்லது ஒன்றுக்கொன்று விடருக்கொடுத்துச் செயல்புரிவதோ அனறி வெளிவாழ்க்கை அஃதுள்ளவாறேயமைந்து உளவாழ்க்கைமட்டில் மேனமையுற்றுத் தூய்மையாகப்பெறுவதோ நம யோகத்தின் நியதியுமன்று குறிக்கோலுமன்று, வாழ்க்கைச் செயல்கள் யாவற்றையுமேற்று வாழ்க்கை முழுவதையும் மாற்றியமைத்தல்வேண்டும் விஞ்ஞான இயல்பில் இயங்கும் அததியாதம் ஜீவனது ஓர் அங்கமாகவோ வாடிவமாகவோ தக்கமைவாய்ந்த வெளிப்பாடாகவோ அனைத்தும் துலங்கவேண்டும் பௌதிகப் பிரபஞ்சத்தில் நிகழவேண்டிய பரிணாமத்தின் சிகரமும் மங்கள் முடிவும் இதுவேயாம் பிராணமய விலங்குத்தனமையிலிருந்து மனோமய மானிடத்தனமைக்கு மாறியபோது, உணர்விலும் திருஷ்டிவீச்சிலும் உட்கருத்திலும் வாழ்க்கை எவ்வாறு புத்தம் புதுவடிவத்தில் மாறிவிளங்கியதோ அவ்வாறே ஜடாதமகமான மனோமய ஜீவன திவ்வியவைஞ்ஞானிகபுருஷனாக மாறுமபோது ஜடப்பொருளைப் பயன்படுத்தி, அதன் தனமைக்கு வயப்படாது வாழ்க்கையைக் கைப்பற்றி அதன் அடிப்படையான உணர்விலும் திருஷ்டிவீச்சிலும் உட்கருத்திலும் மானவனில் அமைந்துள்ள பிழையுற்ற பண்பற்ற வரைபட்டவகையிலும் முழுதும்

வேறான தன்மையில் புத்துருபபெற்று விளங்குமாறு செயதலவேண்டும் இமமாபெரும் மாறுதலை இயக்குந திறமையற்ற வாழ்க்கைவகைகளை அப்புறப்படுத்தலின், எவையெவை ஏறக இயலுகின்றனவோ அவை எஞ்சி நின்று அருட்சாமராஜ்ஜியத்தில் புகுநதிலங்கும். ஓர் **அரு ளாற்றல்** செயல்புரிந்துகொண்டிருத்தலை உணராவோம். எதைச்செய்யவேண்டும் எது செய்யக்கூடாதது, தாற்காலிக மாகவோ நிரந்தரமாகவோ ஏறகவேண்டுவது எது, மறுக்க வேண்டுவது யாது எனபவையனைத்தையும் அவ்வாற்றல் தீர்மானிக்கும். மிக விரிவானதும் மிகவும் உட்புறமானதும் புத்தியினால் நிருணயிக்க முடியாததும்—புத்தியின் திறத் துக்கு எட்டவே முடியாததுமான—அததுணைச் சிக்கலான வழிகளிலும் முன்னின்று தகுந்த உபாயங்களைக்கொண்டு சித்திப்பேற்றுக்கு வழிகாட்டி அழைத்துச்செல்லும் திறமை அவ்வாற்றல் ஒன்றுக்கேயுண்டு நம் அவா அகநதைகள் அதற்குமாறாகஇயங்காவாறு ஆனமா படைக்காவலன்போல எப்போதும் விழிப்புற்றுக் காத்திருந்து உள்ளிருந்தோ வெளியிருந்தோ தவறானவழியிற புகுத்தும் இருடசக்தி களை எதிர்த்துக்கொண்டே யிருக்குமாயின் அவ்வாற்றல் நம் தேவைக்கு முழுதிலும் போதுமானதாகும். ஆயின் இந்த நிபந்தனை மிக்ககடினமானதும் உழைப்பு மிகுந்ததும் அபாயம் நிரம்பியதும் ஆகும் எனபது உண்மையே, எனினும் இஃதொன்றே மாரக்கம், வேறின்று

அற்றேனும் இதிலெழும் அபாயங்களைக் குறைப்பதற்கு இரண்டுவிதிகள் உண்டு ஒன்று . அகநதையினின்றும் இந்திரியவிருப்பங்களினின்றும் விலகி, கேவலபுத்தியினின்றும் அதன் தனமூப்பான தகைமையற்ற ஊக்கங்களினின்றும் அவற்றிற்குக் கருவிகளாய்த தொண்டுபுரியும் யாவற்றினின்றும் எழும் அனைத்தையும் மறுத்துத்தள்ளுவது. மற்றொன்று : **அத்தியந்த அந்தராத்மாவினின்றெழும் வாகைகைச் செவியுற்று அதன்படியொழுகவும் குருவின் வழிகாட்டுதலைப் பின்பற்றவும் தலைவனின் ஆணையை நிறை**

வேற்றவும் அருளன்னையின் செயலதிறத்தை வழிபடவும் கற்கப்பயிலவது. எவனொருவன் அவாககளிலும், உடல இனப்பங்களிலும், கொந்தளிகடும் மருணமையிற கூததாடும் புலனவிருப்பங்களிலும் வேடகைகளிலும், உயரிய அறிவின ஒளிகடும் அதன் சீரிய தனமைகடும் கீழ்ப்படியாத எளிய சொந்தபுத்தியின பிரேரணைகளிலும் விடாப்பற்றுக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துகின்றானே அவன், உணமையான உளநியதியை உணராததோடு, அருள் நிறை வேற்றத்திறகு எண்ணற்ற வகைகளில தடையிறறுபவனுமாகின்றான். எவனொருவன், இருப்படுத்தும் தீய கருவிகளைகண்டறிந்து அவற்றை அப்புறப்படுத்தி, உள்ளுட்புறமும் இயங்கும் உணமை வழிகாட்டியைத் தெளிந்து பின்பற்றுகின்றானே அவன், அருளவிதியைத்தோந்தறிந்து நம் யோகத்தின குறிகளை எய்துபவனாகின்றான்.

மூலத்திலிருந்து சம்பூரணமாக உணர்வுமாறுத லடையப்பெறுவதே நம் யோகத்தின் முழுக்கருத்தாம்; வளம்பெற்றுக்கொண்டேவரும் ஆற்றலுடன் படிமுறையாக முன்னேறுவதே அதைச் சாதிகடும் வழிவகையாம்.

முற்றிற்று